NELLY

Secretul castelului Strinberg

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

În mijlocul mulțimii, țiganca se opri brusc în fața fetei care traversa trotuarul.

Bătrâna aținti asupra ei o privire pătrunzătoare.

– Ooo! făcu ea. Îți văd soarta… Este minunată dar și îngrozitoare în același timp… Și eu nu mă înșel niciodată!

Cum vru să apuce mâna Carolei, aceasta se retrase ușor.

Prezicerea aceasta i se părea stupidă și inoportună. De altfel, detesta ghicitoarele.

– Lasă-mă să trec, zise ea încercând să-și continue drumul, pentru că era în întârziere la birou.

Dar țiganca insistă:

– Crede-mă… Văd că o să ai mulți bani… Dar văd și un complot teribil… Văd…

Carole o împinse pe necunoscută și, fără să mai aștepte, se repezi în holul clădirii de pe bulevardul Haussmann care, la această oră matinală, era plin de angajații companiei *Internationale Assurance,* unde ea era secretară.

Totuși, când se înghesui în lift, încă se mai gândea la cuvintele țigăncii, mai impresionată decât ar fi vrut să lase să se vadă.

În sinea ei gândi: „Și dacă este adevărat?"

Cum tocmai se ciocni de prietena ei Françoise, directoarea unei agenții de publicitate, care venea uneori să trateze cu *Internationale Assurance,* Carole îi aruncă în treacăt:

– Dacă ai ști…

Și, în câteva cuvinte, îi povesti prezicerile bătrânei.

Françoise îi răspunse:

– Eu sunt sceptică în chestii din astea. Totuși, dacă vrei să ai confirmarea acestor cuvinte misterioase, am să-ți dau adresa unei prezicătoare serioase care poate te va lumina; cunosc mai multe persoane care pretind că ea are un dar al clarviziunii destul de extraordinar.

– Cum se numește?

– Doamna de Saint-Albert, mai cunoscută sub numele de „Marie-Ange".

– Mâine este sâmbătă și nu lucrez. Am să mă duc s-o caut. Cine știe? Poate că-mi va spune că tot ce mi-a prezis țiganca asta este doar o glumă bună, zise râzând Carole înainte să intre în biroul său.

*

În ziua aceea, Parisul, inundat de primele raze ale unui soare primăvăratic, se bucura de toată splendoarea și-și etala frumusețea – malurile umbroase ale Senei, grădinile înflorite,

monumentele de un farmec prestigios – admirată în fiecare an de miile de turiști străini veniți să descopere Franța, și mai ales capitala ei.

Insula Saint-Louis avea acel parfum aproape imperceptibil al trecutului care răsărea la fiecare colț de stradă, în pavajul cenușiu cu pietrele lui inegale ce purtau amintiri, în fața porților mari cu două canaturi care ascundeau uneori vreo celebră clădire din secolul al XVIII-lea.

Aici, pe unul din cheiurile de pe malul Senei, la etajul al treilea al unui imobil vechi cu ferestre înalte, urma să i se dezvăluie Carolei destinul.

Printr-o ferestruică de deasupra ușii intra o lumină difuză. Acest loc strâmt, care odinioară trebuia să fi fost un fermecător vestibul sau un încântător budoar, făcea astăzi oficiul de salon. Aici, doamna de Saint-Albert, ai cărei strămoși își pierduseră la Revoluție titlurile nobiliare, își primea clienții.

Visa uneori cu melancolie la moștenirea nobililor ei strămoși, decăzuți din drepturi și privilegii, dar care, în ciuda acestor nenorociri, reușiseră să păstreze intactă această casă, ultima moștenire a trecutului.

Înzestrată cu o oarecare putere de clarviziune și chiromanție, doamna de Saint-Albert avea într-adevăr o reputație care nu-i putea fi contestată.

Este adevărat că, dacă uneori e greu de imaginat că descendenta unui nume cândva ilustru poate deveni ghicitoare, aceasta avea de acum un renume care o ajuta să pătrundă în cercurile cele mai înalte ale societății.

Nu era ea confidenta lumii bune? Se șoptea chiar că personalități înalte veneau cu regularitate să-i ceară sfatul.

Doamna de Saint-Albert nu era deci una dintre acele țigănci cu fața încrețită, cu mâini hrăpărețe, care-și ziceau ghicitoare. Era o gazdă care își primea oaspeții cu distincția unei mari doamne.

În încăperea tapisată cu mătase violetă domnea o atmosferă de liniște și pace. Carole, așezată comod pe o berjeră, în fața unei foarte frumoase mese stil Louis XV, era fascinată de mobilierul de preț care o înconjura.

Prea puțin obișnuită cu un asemenea lux, asculta cu atenție ce-i spunea doamna de Saint-Albert, Marie-Ange, așa cum își spunea ea ca profesionistă.

Tocmai întinsese în fața ei șapte cărți pe masă.

Preț de o clipă, rămase uluită. Cele două femei erau învăluite de tăcere, o liniște tulburată doar de ticăitul pendulei de alabastru pusă pe o consolă. Cum clienta ei o privea cu îngrijorare, Marie-Ange spuse:

– Domnișoară, vei avea parte de un mare noroc.

– Adevărat?

– Sigur, dumneata nu ai nici o avere, și totuși văd aici că vei deveni foarte bogată… Foarte bogată!

– Este posibil așa ceva?

În tonul Carolei se ghicea o oarecare neîncredere. Marie-Ange se încruntă; nu-i plăcea când cineva se îndoia de cuvintele ei; totuși, reluă:

– Dumneata trăiești singură… Dar totul se va schimba, pentru că vei întâlni dragostea… Dar nu o dragoste oarecare… Pe cea mare… Cea adevărată!

Carole amuți, uimită. Oare doamna de Saint-Albert chiar vedea toate astea în cărțile sale? Viața ei se va schimba ca prin minune?

Marie-Ange continuă:

– Văd o moștenire… Vei moșteni o mare avere… Este un domeniu imens, pământuri, clădiri. Toate astea îți vin din străinătate.

– Din străinătate? Nu înțeleg…

– Este totuși foarte clar, nu e nici o greșeală… Vei deveni foarte bogată.

– Când? întrebă Carole cu o voce aproape timidă.

– Curând… Foarte curând… În câteva săptămâni.

Carole tresări. Nu era cu putință. Era cu siguranță o greșeală. Pe cine ar fi putut ea moșteni? Cine, din familia ei, i-ar fi putut lăsa o asemenea avere? Mai ales din străinătate! Bineînțeles, mama ei fusese suedeză, dar nu știa să fi avut vreo rudă în acea țară. În ciuda tuturor acestor întrebări care rămâneau fără răspuns, se simți totuși foarte bucuroasă. Când ai douăzeci de ani, te amăgești ușor că se poate întâmpla vreo minune.

– Și dragostea aceasta mare, când o voi întâlni?

– Acoperă cu o carte optul de cupă, îi ordonă ghicitoarea.

Carole alese la întâmplare o carte dintre cele din pachetul pus în fața ei, și o așeză peste cartea indicată.

Doamna de Saint-Albert o întoarse imediat; și scoase o exclamație:

– Ce noroc, domnișoară! Și el e foarte bogat și în plus, se pare că este o personalitate în țara lui.

– În țara lui?

– Da, este străin, cred că vine din Nord. O să-l întâlnești în curând.

Carole întrebă, oarecum emoționată:

– Nu ați putea să-mi dați mai multe precizări?

– Nu pot să-ți spun mai multe, doar că în ziua în care vă veți întâlni, veți fi în mijlocul unei mulțimi. Acum acoperă dama de cupă.

Carole se supuse și puse o carte peste aceasta: era o pică.

Doamna de Saint-Albert se încruntă.

– N-o să fie totul atât de simplu. Văd un complot împotriva dumitale… Ai grijă, viața îți pare amenințată…

– Oh, Dumnezeule! bolborosi Carole, cu inima bătându-i puternic.

Marie-Ange își continuă consultația.

– Deocamdată, nu pot să-ți spun mai multe… Dar să nu te lași doborâtă, reluă ea, ca și cum i-ar fi părut rău de cuvintele alarmante pe care le rostise. Nu te gândi decât la dragoste. Aceasta va fi minunată! Și te va salva!

Când cobora scara veche de piatră a locuinței strămoșilor doamnei de Saint-Albert, aceste ultime cuvinte încă îi mai răsunau Carolei în urechi.

Deschise poarta grea de lemn ce dădea spre stradă și ridică privirea spre cerul de un albastru azuriu.

Avea deja senzația că este o altă femeie.

*

Dacă prietena ei Françoise ar fi fost aici, ar fi alergat la ea ca să-i relateze fantastica poveste pe care celebra ghicitoare i-o destăinuise. Dar Françoise Doran nu era la Paris; se dusese pentru câteva zile pe Coasta de Azur. Urma să se întoarcă abia diseară. Meseria ei îi permitea adeseori să călătorească.

Deși licențiată, Carole nu avea decât un salariu modest de secretară și trăia cât se poate de simplu.

Detesta această existență mediocră și apăsătoare în singurătate, dar, la fel ca atâția alții, trebuia să supraviețuiască.

Carole Chartereine era totuși o fată frumoasă, cu ochi verzi, moșteniți de la tatăl său, cu părul blond al mamei sale, cu o gură delicioasă cu buze cărnoase și senzuale. Nu era prea înaltă, dar avea o talie plăcută. Silueta ei suplă, mersul elegant, erau cele ale unui manechin.

Se făcuse aproape ora șase când ajunse acasă, în camera ei mare amenajată sub acoperișul unui vechi imobil din Montmartre. Chiar dacă-i plăcea acest cartier animat, regreta insula Saint-Louis și bogățiile ei.

Își aranjase cu mult gust „casa" ei. Tapetată cu hârtie albastră care imita de minune mătasea, încăperea îi servea în același timp drept dormitor și cameră de zi. Era pusă în valoare de perdelele din muselină care ascundeau fereastra. Cuvertura indiană de pe pat îi dădea camerei un aspect exotic. Pe scaune erau răspândite perne în culori vii și calde.

Tocmai își descheia rochia când sună telefonul. Făcu vreo câțiva pași spre fereastă și ridică receptorul. Când recunoscu

vocea prietenei sale la celălalt capăt al firului, zâmbi bucuroasă. Într-adevăr, era Françoise care se întorsese din călătorie și voia să afle vești despre ea.

– Ce mai faci? Ai avut timp frumos la Cannes?

– Excelent, dar tu ce faci? Ai fost la Marie-Ange?

– Da, azi după-amiază. Dacă ai ști tot ce mi-a prezis, n-o să-ți vină să crezi.

– Ei bine! Povestește-mi, zise Françoise, intrigată.

– Este cam mult de spus, aș prefera să-ți povestesc totul când o să ne vedem.

– Cât mister! În fine, dacă așa vrei… De fapt, te sunasem ca să-ți propun ceva.

– Adevărat? Ce?

– Vrei să vii cu mine mâine seară la Clubul Matignon?

– La Clubul Matignon? Este un loc foarte șic. Mi-ar plăcea să merg, dar mă tem că nu am nimic potrivit de îmbrăcat pentru acolo.

– Nu-ți face griji pentru acest amănunt. Treci pe la mine să mă iei mâine pe la ora șapte seara și am să-ți împrumut tot ce ai nevoie.

– În cazul acesta, cred că nu mai trebuie să stau pe gânduri, răspunse veselă Carole. Va fi și logodnicul tău acolo?

– Da, va veni cu siguranță ceva mai târziu, cred că are o ședință foarte importantă după-amiază.

– Atunci, ne-am înțeles, trec pe la tine pe la ora șapte.

– Perfect, pe mâine seară atunci, și abia aștept să-mi dezvălui secretele tale, zise Françoise râzând.

Carole închise repede telefonul și-și lăsă rochia să cadă pe covor, cu un zâmbet pe buze. Se duse la baie ca să-și umple cada în care aruncă și niște săruri de baie parfumate cu lavandă.

Își scoase toate hainele, dezgolindu-și trupul suplu și zvelt. Se privi în oglindă care-i reflectă imaginea unei femei tinere și frumoase, atrăgătoare și un pic misterioasă.

*

A doua zi seara, pe la ora șapte, Carole sună la ușa prietenei sale. Françoise veni să-i deschidă, elegantă și parfumată.

Carole se repezi s-o îmbrățișeze.

Domnișoara Françoise Doran era o tânără seducătoare și rafinată, poate un pic cam snoabă, gândeau unii văzându-i silueta distinsă. Ceea ce nu era devărat, pentru că Françoise era de o mare simplitate, fără nici un pic de înfumurare. Apartamentul ei spațios și luminos oferea o priveliște superbă spre Sena și spre Pont Neuf.

– Vino, ți-am pregătit câteva haine, zise ea conducându-și prietena spre o cameră ce se afla în capătul celălalt al apartamentului plin de plante verzi.

– Iată, zise ea deschizând ușa șifonierului, alege și ia ce-ți place. Te las să te pregătești, eu trebuie să dau un telefon. Dacă ai nevoie, poți să folosești trusa mea de machiaj.

Erau atâtea rochii încât Carole nu știa pe care s-o aleagă.

Se dezbrăcă și se gândi îndelung înainte să se hotărască. În fine, desprinse de pe un umeraș o rochie de muselină, înflorată ca un buchet de primăvară.

Își găsise o toaletă elegantă și proaspătă în același timp, ceea ce i se potrivea de minune. În picioare își puse niște pantofi fini din lame, apoi alese o poșetuță împodobită cu un lanț fin auriu, asortată cu pantofii. Se admiră într-o oglindă înaltă și-și aruncă pe umeri un șal.

Când intră în încăpere, Françoise exclamă:

– Ești încântătoare! Constat că ai un gust perfect.

– Mulțumesc. Datorită ție, am impresia că sunt alta, și este amețitor!

– N-ai de ce să-mi mulțumești, răspunse Françoise, îmi face plăcere să te văd fericită... Acum, poți să-mi spui ce ți-a prezis Marie-Ange?

– Iată ce mi-a spus: că voi obține o mare moștenire și că voi întâlni bărbatul vieții mele.

– Și altceva?

– Nu ți se pare că e suficient?! exclamă Carole.

– Ba da, este formidabil, dar dă-mi și alte amănunte.

– Voi avea mulți bani, și curând trebuie să întâlnesc un străin care va fi marea mea dragoste.

– Este minunat! exclamă Françoise luând-o în brațe pe Carole, îți doresc sincer ca aceste previziuni să se împlinească. Dar ai vreo idee despre moștenirea asta?

– Nici cea mai mică idee.

– În fine, o să vezi. Oricum, pot să te asigur că doamna de Saint-Albert are un dar real. Mi-a prezis și mie niște lucruri care s-au realizat; și la tine va fi la fel.

– Sper.

Cu părul ridicat pe ceafă, Carole arăta perfect.

Și Françoise, brunetă, cu părul scurt și ochii negri, în ciuda rafinamentului și șicului ei, nu avea totuși acea strălucire naturală care o învăluia pe Carole.

Cele două femei urcară în mașina Renault 5 albastră a Françoisei. Acesteia îi plăceau mașinile mici, mai ușor de parcat în Paris, în timp ce logodnicului ei, președinte al unei societăți de filme, nu circula decât în mașini cu putere mare. Acest lucru era necesar pentru „standingul" lui, pretindea el.

Renault-ul Françoisei tocmai făcea giratoriul de pe Champs-Elysées când începu să cadă o ploaie fină.

– N-avem noroc, murmură Carole privind picăturile de apă ce alunecau pe parbriz.

Se gândea la coafura ei, dar când mașina opri în fața Clubului, un valet galant, înarmat din fericire cu o umbrelă, se repezi să le deschidă portiera.

Capitolul 2

Carole se simțea puțin cam emoționată, pe când Françoise se simțea de fapt foarte în largul ei. Trebuie spus că ea era obișnuită cu cluburile de acest fel. Logodnicului ei, Alain, îi plăcea această atmosferă artificială, pentru că aici întâlnea vedetele pe care mai apoi le angaja în filmele lui.

Urmată de prietena ei, Carole coborî cele câteva trepte ce duceau la subsol.

Aici, descoperi un cadru total necunsocut ei, diferit de micile restaurante pe care ea le cunoștea la Paris. Lumini galbene, roșii, verzi izbucneau de peste tot, aruncând pe ringul de dans străluciri orbitoare.

Când intrară în zona de lumină, câteva priviri se întoarseră spre cele două femei. Carole se simțea privită, examinată cu o oarecare obrăznicie de un bărbat gras care fuma un trabuc la fel de impunător ca și el.

Ea avu brusc impresia, destul de neplăcută, că este dezbrăcată. În clipa aceea, se înroși ca focul dar, în semiobscuritatea care domnea, nimeni nu observă.

Noile venite se așezară la o masă ascunsă într-un separeu.

– Ei, ce zici? întrebă Françoise.

– Nu știu încă ce să zic, răspunse Carole scrutând sala, examinându-i, la rândul ei, dar cu mai multă discreție, pe cei din jur.

Toți cei de față păreau să fie foarte încrezători în ei înșiși. Întâlni câteva priviri, care trecură imediat neglijent peste ea.

Carole se simțea pierdută într-o mulțime dominată de tineri bogați în preajma cărora ea nu se mai aflase niciodată.

Nu… ea nu făcea parte din același mediu, pentru că, în acest loc unde sfârșești prin a-i cunoaște pe toți întâlnindu-i mereu, ea era o străină care, în ciuda toaletei sale elegante împrumutate pentru o seară, nu avea nimic în comun cu toți acești descreierați care râdeau cât puteau de tare pentru a atrage asupra lor atenția celor cu care veniseră.

Noroc că nu toți erau antipatici; unii păreau chiar să petreacă o seară plăcută, fără să le pese de vecinii lor de masă.

– Este un club plăcut, concluzionă până la urmă Carole.

– Foarte bine că-ți place. Ce vrei să bei?

– Un scotch cu gheață.

Un chelner tocmai venea spre masa lor.

– O vodcă și un scotch, zise Françoise cu un aer degajat.

Era foarte obișnuită cu acest gen de viață. Carole o invidia pe Françoise pentru că aceasta se simțea oriunde în largul ei.

„Oare n-ar trebui să mă obișnuiesc și eu, pentru că, dacă cred în preziceri, voi deveni la rândul meu foarte bogată", gândi ea cu o ironie amestecată totuși cu o notă de scepticism, ducându-și la gură paharul pe care chelnerul îl pusese pe masă.

Muzica disco răsuna în toată sala. Perechi în delir se zbăteau în mijlocul ringului. Carole nu era prea înnebunită după o astfel de muzică; nici Françoise, de altfel.

– Alain ar cam trebui să apară, zise aceasta aruncând o privire la ceasul de mână montat în diamante.

Privirea Carolei fu atrasă de scânteia superbului smarald pe care Françoise îl purta pe inelarul stâng.

– Nu-ți știam acest inel, zise ea luându-i mâna ca să-l vadă mai de aproape.

Françoise zâmbi blazat.

– Oh, este un cadou de la Alain.

Carole rămase perplexă în fața manierei ei de a-i răspunde, ca și cum acest cadou prețios nu însemna nimic sau aproape nimic, o dovadă în plus a prăpastiei dintre ele.

Este adevărat că Françoise avea o scuză pentru felul ei de a fi. Fiica unui bancher a cărui familie avea înrudiri măgulitoare, crescută în lux, ea nu prea avea simțul valorilor.

După încă vreo douăzeci de minute, Carole se relaxă în sfârșit.

– Poftim, iată-l pe Alain.

Françoise se ridicase și-i făcea semn cu mâna unui tânăr distins care venea spre ele.

Avea chipul luminos și îngrijit; în costumul lui elegant, era destul de seducător. O sărută grăbit pe Françoise și apoi, amical, sărută obrazul pe care i-l întindea Carole.

– Ședința asta nu se mai termina, zise el așezându-se în fotoliul care rămăsese liber.

– Principalul este că acum ești aici!

– Sunteți foarte frumoase amândouă astă-seară, remarcă el privind-o atent pe Carole pe care o vedea pentru prima oară atât de elegantă.

Cei doi logodnici se apucară să trăncănească, lăsând-o pe prietena lor deoparte. Aceasta însă înțelegea foarte bine că după o săptămână de despărțire, aveau o mulțime de lucruri să-și spună.

Deodată, Carole avu o senzație bizară. Era foarte sensibilă în această privință. În stânga ei, ceva mai în spate, cineva trebuie s-o fi privit cu intensitate. Își întoarse discret capul.

Un necunoscut, așezat la o masă situată mai deoparte, în compania unui cuplu, o fixa de ceva vreme.

În semiobscuritatea în care se afla, Carole nu-l distingea prea bine; totuși, privirile li se întâlniră. I se păru că era băiat frumos, cu un chip masculin și trăsături regulate și o gură bine conturată. Parcă ar fi fost un june-prim.

I se păru că-i face un semn discret. Surprinsă, ea îi zâmbi. Stânjenită de acest gest pe care-l considera foarte îndrăzneț, începu să privească atent perechile îndrăcite care se învârteau în sunetele unei muzici discordante.

– Este cineva pe care-l cunoști? întrebă Françoise care-i surprinsese expresia.

– Nu, zise ea, ducându-și paharul la buze ca să întrerupă acest interogatoriu.

Abia avusese timp că dea acest răspuns, că necunoscutul se afla deja în fața mesei lor. Ochii lui albaștri ca oțelul o fixau pe Carole.

– Domnișoară, îmi permiteți să vă invit la dans? întrebă el înclinându-se.

Orchestra tocmai începuse să cânte un slow, un noroc pentru Carole, care ar fi fost foarte stângace dacă ar fi trebuit să danseze pe o melodie disco.

Merseră în mijlocul celorlalte perechi, pe ringul luminat. Când el o înlănțui, Carole simți un fior delicios pe șira spinării.

Începură să danseze încet, fără să spună un cuvânt.

Carole, prea intimidată, nu îndrăznea să-și privească partenerul. La rândul lui, el părea descumpănit de atitudinea ei. Își dădu seama că este foarte rezervată. Așa că, pentru a sparge gheața, începu o conversație strângând-o un pic mai tare în brațe.

– Sunteți o obișnuită a acestui club? o întrebă el pe un ton care nu ascundea prea bine o oarecare ironie.

– Nu, este prima oară când vin aici, dar dumneavoastră?

El ridică ușor din umeri.

– Vin din când în când, depinde… când sunt în trecere prin Paris. Probabil că mi-ați remarcat accentul? Eu nu sunt francez.

Era adevărat. Ascultându-l, Carole își dădu seama că inflexiunile cam aspre ale vocii lui dovedeau că este străin.

– Dar vorbiți perfect franțuzește…

– Mulțumesc, sunteți drăguță să-mi spuneți asta, dar mă îndoiesc că credeți cu adevărat, zise el zâmbindu-i larg și dând astfel la iveală niște dinți a căror strălucire îi scotea și mai mult în evidență tenul bronzat de sportiv.

Dansară o vreme fără să mai vorbească. Apoi, aplecându-se ușor spre umărul ei, el o întrebă deodată:

– Cum vă numiți?

– Carole. Și dumneavoastră?

– Igor.

În tot acest timp, Françoise, așezată lângă Alain, observa perechea armonioasă pe care o formau cei doi și se gândea că un asemenea bărbat, aparent bine educat, seducător, ar fi foarte potrivit pentru prietena sa.

Este adevărat că necunoscutul era plin de farmec, avea o dezinvoltură de mare senior.

– Acum că ne-am cunoscut, n-ar fi mai practic să ne tutuim? zise el. Îmi dai voie?

– Cu plăcere.

– Locuiești la Paris? o întrebă el.

– Da, în Montmartre, cunoști cartierul?

– Oh, da! Biserica Sacre Coeur, Pigalle, exclamă el râzând; este un cartier fermecător!

– Și tu, unde locuiești?

– Am tras la hotelul *George V.*

– Nu! zise ea râzând, nu asta te-am întrebat. Aș vrea să știu unde locuiești, în ce țară.

El avu o expresie indescifrabilă și se mulțumi să-i răspundă:

– Louiesc foarte departe, destul de departe de aici, într-o țară frumoasă dar rece. Dar să vorbim mai bine despre tine… Cine ești?

Carole își considera viața ca fiind monotonă, plictisitoare și lipsită de interes. În consecință, ce ar fi putut să-i spună? Să-i mărturisească unui bărbat ca acesta, într-un loc atât de select, că nu era decât o umilă funcționară de birou? N-o să scadă astfel în ochii lui?

Așa că hotărî să-i ascundă adevărul.

Nu putea să-și asume riscul de a pierde poate această simpatie care părea să se fi născut în timpul unui slow… Va minți. Trebuia s-o facă pentru a salva aparențele.

– De ce te interesează adevărata mea identitate? Eu sunt Carole, tatăl meu a fost francez și mama suedeză.

– Ah! făcu Igor cu o imperceptibilă tresărire.

– Sunt orfană de la vârsta de șaisprezece ani. Mi-am pierdut părinții într-un accident de avion.

Deodată orchestra încetă să mai cânte. Perechile se despărțeau.

Carole îi dădu drumul încet mâinii partenerului său, când, brusc, el i-o prinse din nou.

Răsunau primele acorduri ale unei samba.

– Știi să dansezi samba? întrebă el trecându-și brațul pe după mijlocul fetei.

– Nu prea bine.

– Atunci, am să te învăț.

Ea încercă să urmeze ritmul partenerului ei, dar nu reuși.

Un pic cam buimăcită, se opri.

– Nu mai vrei să dansezi?

– Nu știu… răspunse ea, dezolată.

El o conduse afară din ring și o întrebă:

– Ai venit cu mașina ta?

– Din păcate, nu; nu sunt motorizată astă seară.

– În acest caz, îmi vei da voie să te conduc acasă la plecare? Știu că cererea mea este cam îndrăzneață, dar aș fi foarte fericit dacă ai accepta. Doar dacă nu consideri că acest lucru este imposibil, adăugă el întorcând capul spre masa la care Françoise și logodnicul ei stăteau îmbrățișați.

– Nu știu, prietenii mei m-au invitat astă-seară aici. Poate că n-ar fi corect să-i abandonez, și apoi cu siguranță că au prevăzut și altceva după… Înainte să-ți răspund, trebuie să-i întreb.

– Te rog.

Era un mijloc politicos al Carolei de a-și rezerva posibilitatea să refuze această propunere.

Sigur, și-ar fi dorit să spună da, dar nici nu-l cunoștea pe acest bărbat seducător și avea unele rețineri.

În timp ce ea se întoarse la masa ei, Igor se alătură prietenilor săi.

Cum Alain se ridicase ca să se ducă la bar să ia un pachet de țigări, Carole profită pentru a-i spune Françoisei:

– Partenerul meu de dans tocmai mi-a propus să mă conducă acasă. Ce să fac? Ar trebui să accept?

– Vrei?

– Da, răpsunse cu sinceritate Carole, dar nu știu nimic despre el.

Françoise făcu un mic gest cu mâna.

– Când l-am întâlnit pe Alain, nici noi nu ne cunoșteam… Cavalerul tău este în compania lui Jordan, un mare industriaș belgian, foarte cunoscut, deci și prietenul lui este cu siguranță un om onorabil. Poți să accepți așadar fără teamă propunerea lui.

– Atunci, îi spun da!

– Firește, se vede că mori de dorința s-o faci. Nu mai ezita nici o clipă. La urma urmei, poate că el este bărbatul vieții tale… Amintește-ți…

La aceste cuvinte, în mintea Carolei se produse un clic. Marie-Ange nu-i prezisese că-l va întâlni curând pe bărbatul vieții ei, un nordic bogat, într-un loc unde va fi multă lume?…Privea înspre masa unde Igor aștepta. Îi zâmbi și-i făcu semn afirmativ din cap.

După ce-și luă la revedere de la prietenii ei, Carole se duse spre Igor care o aștepta în ușa Clubului. Fu absolut stupefiată când văzu un Rolls oprindu-se în fața ei.

Exclamă, admirativ:

– Ai o mașină superbă!

Igor o privi zâmbind. Un șofer îi deschise portiera. Ea se așeză înăuntru pe pernele din piele albă.

– Mașina aceasta nu este a mea, zise el așezându-se alături. Aparține unuia dintre prietenii mei francezi. Unde trebuie să te duc?

– Pe strada Lamarck, zise ea căutându-și pudriera în poșetă, numai ca să-și facă de lucru.

Ce grozav era să se afle aici, așezată comod în această mașină superbă de miliardar!

De fiecare dată când mașina se oprea la vreun stop, avea delicioasa impresie că este luată drept o americancă bogată! Cât de înșelătoare pot fi aparențele… Privea, tăcută, ceafa șoferului, un bărbat calm, cu gesturi calculate.

– Tot nu mi-ai spus cu ce te ocupi, zise Igor rupând tăcerea ce se lăsase între ei.

Din nou Carole se simți stânjenită. Din fericire, de pe bulevardul Clichy, mașina o luă pe strada Lamarck și opri în fața casei sale.

Ce trebuia să facă? Să-l invite la un pahar? Nu era oare un gest prea îndrăzneț?

– Vrei să urci să bem un whisky? întrebă ea cu timiditate.

– Cu plăcere, răspunse spontan Igor care fără îndoială că tocmai asta aștepta.

Intrară în clădire, Carole urcând scara înaintea lui. Când ajunse în fața apartamentului, căută cu nervozitate cheile în poșetă, și deschise ușa.

Se temea un pic ca nu cumva „casa” ei să nu pară prea modestă. Dar dimpotrivă, el nu-i făcu decât complimente asupra felului în care o decorase.

Se așezară pe canapea. Carole avusese grijă să stea la o oarecare distanță de invitatul său pentru că nu voia ca el să înțeleagă greșit o prietenie care acum se năștea.

– Ce pot să-ți ofer? Un whisky, un lichior de mandarine? Ai gustat vreodată așa ceva?

– Nu, niciodată. Trebuie să fie foarte bun. Accept cu plăcere un pahar.

Carole aduse imediat o tavă pe care o puse pe o măsuță.

El se apropie și, brusc, își trecu brațul pe după umerii ei. Carole, care se temuse de acest gest, își simți inima bătând cu putere.

Ca să-și facă de lucru, vru să pună un disc, dar mâna lui Igor o reținu cu fermitate.

Ea îl privi, încercând să ghicească în ochii lui ce sentimente îl îndemnaseră acum să facă acest gest… dorința sau dragostea? Dar nu avu deloc timp să realizeze ce se întâmplă. Buzele li se contopiră într-un sărut.

Acest sărut, pe care ea încercase zadarnic să-l evite, o ameți în așa măsură încât, uitând de toate, nu mai dori decât un singur lucru: să rămână astfel, prizonieră a acestor brațe virile care o făceau să se simtă o cu totul altă femeie.

Cu capul sprijinit de umărul lui Igor, ea reveni curând la realitate și-l respinse.

– Nu… nu… murmură ea cu o voce gâtuită.

El se îndreptă încet.

– Iartă-mă, da, te rog, iartă-mă, îmi pare rău.

– De ce? murmură ea.

– Ești o fată serioasă, iar mie nu-mi stă în obicei să mă port astfel, dar ești atât de frumoasă, de atrăgătoare…

Din privire, ea încerca să-l facă să înțeleagă că nu regreta nimic, sau mai degrabă, da! Ceea ce nu se întâmplase încă…

Înțelegându-i dezamăgirea, Igor îi luă mâna.

– Eu plec mâine, zise el cu gravitate.

– Mâine?

– Da, sunt la Paris de o săptămână. Mâine dimineață iau avionul. N-am să mă întorc cu siguranță decât peste vreo două sau trei luni.

– Ești căsătorit? Logodit?

– Nu, nicidecum. Dar am nișe obligații. Trebuie să mă întorc acasă, de aceea prefer să ne oprim aici. Nu vreau să suferi din cauza mea.

– Cred că deja se întâmplă asta, zise ea izbucnind în plâns.

Igor o luă în brațe ca s-o consoleze și-și lipi buzele de fruntea ei.

– Haide, frumoasa mea, fii înțelegătoare. Nu cred că este chiar atât de grav. Abia ne-am cunoscut. Regret cu adevărat că ți-am provocat această stare, dar mă vei uita repede.

Carole se ridică și-și luă o batistă din sertarul comodei.

Igor era un bărbat cinstit. Ar fi putut în voie s-o facă să creadă o mulțime de lucruri și să abuzeze de ea. Dar dim-

potrivă, purtarea lui era demnă de laudă, pentru că știuse să-și stăpânească dorința pe care i-o trezise Carole. Acel moment de rătăcire fusese foarte scurt.

Ea ridică spre el ochii strălucind de lacrimi.

– N-am să te uit niciodată, șopti ea apropiindu-se de el.

El îi răspunse cu gravitate:

– Carole, eu am viața mea, aș fi fericit, firește să putem să ne cunoaștem mai bine, dar din păcate, este imposibil, și pe deasupra trăim și în țări diferite.

Ea vru să obiecteze, dar el îi puse un deget pe buze.

– Nu, nu spune nimic. Cu părere de rău, crede-mă, acum trebuie să plec. Mă bucur că te-am cunoscut. Sper ca și tu să păstrezi o amintire frumoasă despre mine. Adio, zise el, sărutându-i obrazul mătăsos.

Apoi deschise ușa, mai avu o ultimă ezitare și plecă brusc.

Carole se repezi la fereastră și, la lumina unui felinar, văzu mașina demarând, apoi se făcu liniște. Strada își regăsise calmul. Plouase și trotuarele străluceau ca niște oglinzi.

Începu să se dezbrace, cu sufletul trist… Igor plecase, ea nu știa nimic despre el, nu-i știa nici măcar numele întreg. Din ce țară era? Nu știa nici asta.

Petrecerea se sfârșise… Prințul ei fugise și de mâine ea va redeveni Cenușăreasa…

Capitolul 3

Nu reușise să scape de gânduri și, pretextând o migrenă puternică, a doua zi nu se duse la birou.

Fără nici o îndoială, se îndrăgostise de frumosul ei străin! Plecarea lui o cufundase într-o profundă disperare…

În fine, spre seară, bunul-simț își reintră în drepturi și Carole înțelese că nu putea să trăiască mereu cu amintirea unui bărbat care nu era nimic pentru ea, nici măcar amant. Era de un romantism de-a dreptul prostesc.

Resemnată, se strădui să-l uite.

Viața își continuă cursul normal. Nu se mai gândi la Igor, sau cel puțin așa voia ea să creadă.

Françoise, căreia nu-i spusese adevărul, ghici cu ușurință ce voia Carole să-i ascundă cu orice preț. Își dăduse seama că inima prietenei sale era rănită și că se va cicatriza cu greu.

Într-o dimineață, o dată cu corespondența, Carole primi și o scrisoare de la un notar parizian. Tocmai se pregătea să plece, dar își puse poșeta pe canapea și, mirată, desfăcu în grabă plicul alb.

Era o convocare la biroul notarial; nu exista nici o altă precizare; ce treabă o fi având cu ea acest funcționar?

Își puse îngândurată scrisoarea în poșetă, apoi, ca în fiecare dimineață, răsuci cheia în broască și coborî repede ca să se ducă la *International Assurance* .

Intrigată și fără voie un pic neliniștită, se gândi toată dimineața la această ciudată scrisoare. La ora prânzului, o reciti cu atenție. Era convocată la ora cincisprezece fix, în strada Anjou.

Îi ceru patronului să-i acorde liber după-amiază și, două ore mai târziu, se duse la biroul notarului.

*

Acum, era așezată în fața unui bărbat cu fața spână, care o privi o clipă în tăcere din spatele ochelarilor lui cu ramă metalică. Îngrijorată să afle motivul prezenței sale aici, își strângea mâinile una într-alta cu un gest nervos.

Continuând s-o privească fix, notarul zise în sfârșit:

– Sunteți domnișoara Carole Chantereine?

– Da, murmură ea neliniștită în fața privirii severe a interlocutorului său.

– Vă rog să credeți, domnișoară, că mi-a fost foarte greu să vă găsesc, zise notarul dând din cap.

Apoi, văzând îngrijorarea ce persista în privirea fetei, adăugă:

– Liniștiți-vă, ceea ce am să vă spun este mai degrabă agreabil.

Tăcu o clipă, își aprinse țigara de la flacăra brichetei și continuă:

– Bunicul dumneavoastră din partea mamei avea un frate vitreg, contele Strinberg, una dintre cele mai mari averi din Suedia. Nu a avut decât un fiu, Bertil. Acesta a murit de curând, neavând moștenitori. Avea șaptezeci și trei de ani. Desigur, mai are niște veri, dar cum dumneavoastră sunteți ruda cea mai apropiată, deveniți moștenitoarea legală a tuturor bunurilor lui.

Carole tresări. Era moștenitoare? Așadar, prezicerea ghicitoarei se realiza…

– Nu spuneți nimic? întrebă notarul, surprins fără îndoială de tăcerea clientei sale.

– Nu mă așteptam deloc la așa ceva, bolborosi ea. Este… nici nu știu cum să vă spun… este atât de…

Trebuia oare să pronunțe cuvântul „minunat” în asemenea împrejurări? Și totuși, asta îi venea să strige în gura mare.

După o asemenea veste, Carole era năucită, uluită, împărțită între bucurie și nedumerire.

„Eu, Carole Chantereine, gândi ea, eu, moștenitoarea unui domeniu?” Era incredibil dar era adevărat.

Când ieși din biroul notarului, prima ei reacție fu să alerge la Françoise, știind că în ziua aceea ea nu lucra.

Ajunse la ușa ei și, când Françoise îi deschise, în fața ei se afla o altă Carole, necunoscută cu un zâmbet radios pe față.

– Ce cauți aici? Tu nu te-ai dus la birou?

– Nu, și n-am să mă mai duc niciodată! îi lansă ea pe un ton ferm. Știi de unde vin acum? continuă ea, lăsându-se să cadă pe un fotoliu.

– Habar n-am.

– Vin de la biroul unui notar!…

– Ah? Făcu prietena ei, intrigată.

Carole își îndreptă spatele și rostind răspicat fiecare silabă, pentru a da o mai mare greutate cuvintelor sale, spuse:

– Am bucuria să te anunț că sunt moștenitoarea uneia dintre cele mai bogate familii din Suedia… Strinberg!

– Dumnezeule! murmură Françoise împreunându-și mâinile.

– Da, îți dai seama? Cred că încă nu mi-am revenit după această veste… Nu ai cumva ceva de băut? Mi s-a uscat gâtul…

– Bineînțeles. Vrei un pahar cu apă rece?

– Nu, zise ea râzând, mai degrabă un whisky dublu.

Carole îi explică în două cuvinte întrevederea pe care o avusese cu notarul. Și Françoise rămase stupefiată.

– Așadar, prezicerea doamnei de Saint-Albert s-a realizat?

– Exact așa cum mi-a spus ea.

– Și partea aceea cu iubitul? întrebă ea întinzându-i paharul cu whisky prietenei sale.

În ochii Carolei trecu o umbră: Igor…

– Oh! Pe el l-am lăsat să plece. L-am pierdut pentru totdeauna, adăugă ea cu tristețe.

*

Trei săptămâni mai târziu, după ce rezolvă mai multe formalități și semnă la notar o mulțime de hârtii, Carole se pregăti să plece spre Stockholm.

Își abandonase slujba de secretară, anunțându-l cu o bucurie malițioasă pe director:

– Domnule, îmi pare rău că vă părăsesc, dar de acum încolo voi locui în Suedia.

La biroul ei, toată lumea era la curent cu fabuloasa moștenire a acestei modeste secretare care lucra la etajul al nouălea, și care acum era în măsură, dacă ar fi dorit, să cumpere toată societatea pentru care lucrase.

Averea ei devenise considerabilă. Acum putea să-și ofere totul, dar cel mai important lucru pentru ea era că putea să părăsească această „slujbă îngrozitoare", cum îi zicea ea acum, cu buzunarele pline.

În vederea viitoarei sale plecări, Carole făcu câteva cumpărături, niște nebunii pe care nu și le-ar fi putut permite niciodată înainte. Cheltui aproape cât salariul ei pe patru ani, pentru că notarul îi dăduse în avans două sute de mii de franci. Ce bine era ca, măcar o dată în viață, să poată face cumpărături fără să se gândească la preț! Avea în sfârșit senzația că trăiește și că se simte liberă, gata să se îndrepte spre fericirea care, aparent, o aștepta undeva în largul mării Baltice.

Venise mometnul să-și închidă vlaizele, să spună adio Parisului, să tragă o linie peste această viață care i se părea total neinteresantă… Născută parcă pentru a doua oară, Carole Chantereine nu mai era aceeași.

În foarte puțin timp, se schimbase considerabil. Françoise nu-și mai recunoștea prietena, care se adapta foarte bine noii situații, bogăția nu o speria deloc.

Ultima seară pe care o petrecu la Paris i se păru lungă, foarte lungă.

*

Avionul Carolei, un Boeing 747, decola la ora nouă, și Françoise îi propuse să treacă pe la ea și s-o conducă la aeroport.

Când se auzi soneria, Carole era gata, îmbrăcată într-un taior de la Casa Dior. Își făcuse un coc pe ceafă și-și lăsase câteva bucle blonde să-i cadă pe frunte.

– Mi-e teamă, îi zise ea Françoisei, după ce o îmbrățișă.

Pentru prima oară de când primise vestea moștenirii sale, se simțea neliniștită.

Se temea de necunoscut… Rudele acelea pe care nu le cunoștea, țara aceea atât de îndepărtată de a ei… Era de înțeles pentru o fată de douăzeci de ani căreia i se întâmplă o asemenea aventură.

Pe drumul spre aeroport, Carole fu foarte tăcută. Mașina rula destul de încet pe autostradă. Încerca să zâmbească dar nu reuși decât o grimasă.

Françoise observă și încercă să-i ridice moralul:

– Știi, Suedia nu este chiar atât de departe! Vei putea să vii când vrei. Acum ai cu ce. Ești liberă. Faci ce vrei. Iei un avion, și în două ore ești aici. Vezi… este ușor… Și apoi, o să ne scriem des…

– O să vii să mă vezi?

– Abia peste vreo șase luni; trebuie să merg să-mi petrec vara la familia viitorilor mei socri. Haide, curaj… Nu pleci pe o altă planetă!

– Știu, dar nu mă pot abține să mă gândesc că o să mă trezesc singură, într-o țară necunsocută, în mijlocul unor oameni complet străini… pentru că unchiul Bertil avea și niște veri care încă mai locuiesc acolo…

– Dar acum sunt rudele tale! Cu siguranță că sunt cu toții foarte drăguți și trebuie să fie nerăbdători să te cunoască.

– Sper, murmură Carole privind pentru ultima oară soarele Franței, care strălucea într-un colț de cer.

Françoise o însoți până în holul aeroportului. Carole își înregistră bagajele, își viză biletul. Dintr-un difuzor se auzi o voce care anunța îmbarcarea călătorilor pentru Stockholm. O stewardesă aștepta pasagerii la poarta 19.

Cele două prietene se îmbrățișară. Françoise își reținu cu greu larcimile care-i umpleau ochii. Nu fusese Carole pentru ea ca o soră mai mică?

Mai ales acum când trebuia să zboare către un destin necunoscut care o chema departe de țara ei.

Îi spuse cu o voce emoționată:

– Pe curând, nu uita să-mi scrii, o să mă gândesc la tine!

– Promite-mi că vei veni să mă vezi, după ce mă voi instala, împreună cu Alain, în vacanță.

– Cu plăcere, doamnă castelană, îi răspunse prietena ei înăbușindu-și câteva lacrimi sub un râs ușor.

Françoise urmări silueta fragilă care dispăru curând, înghițită de valul de călători.

*

Cu toată puterea reactoarelor sale, Boeing-ul se înalță repede spre cer. Carole privea prin hublou pământul îndepărtându-se și casele devenind din ce în ce mai mici, ca niște jucării.

Stewardesa trecu printre scaune ca să servească masa. Vecina Carolei, o doamnă în vârstă, zâmbi spre ea spunând:

– Am văzut că vă încleștați mâinile când a decolat avionul. Este fără îndoială primul zbor pe care-l faceți?…

– Într-adevăr.

Mai schimbară câteva cuvinte despre condițiile atmosferice care se anunțau foarte favorabile. De altfel, soarele strălucea cu putere.

Doamna în vârstă se ducea la fiica ei, măritată cu un suedez. Îi descrise Carolei cu entuziasm orașul Uppsala, care adăpostește cea mai veche universitate din țară și unde ginerele ei era profesor.

Cum domeniul Strinberg se afla în provincia Uppland, Carole o ascultă cu atenție mărită, uitându-și îngrijorarea.

Când în sfârșit stewardesa anunță că Boeing-ul va ajunge curând la destinație, ea își recăpătase moralul spunându-și: „Voi locui într-o regiune foarte frumoasă".

Aparatul greu ateriză lin și fără probleme pe pistă, și în timp ce se ducea spre vamă, Carole se întreba dacă verii lui Bertil delegaseră pe vreunul dintre ei ca s-o întâmpine. Fuseseră anunțați de sosirea ei de către notarul din Paris.

Nehotărâtă, privea în jurul ei, când un bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă, veni spre ea, cu o caschetă în mână.

– Domnișoara Chantereine?

Ea încuviință din cap. Celălalt continuă:

– Eu sunt șoferul maestrului Kelman, avocatul dumneavoastră din Stockholm. Dumnealui mi-a dat ordin să vin să vă conduc la biroul dânsului, pe strada Hamngatan.

Necunoscutul se exprimase în engleză, limbă pe care Carole o vorbea curent. Îi mulțumi că venise s-o ia de la aeroport. Serviabil, el se ocupă de bagajele ei.

Douăzeci de minute mai târziu, așezată pe bancheta din spate a unei mașini luxoase, rula pe autostrada largă ce ducea spre capitală.

Stockholm-ul se întinde la confluența lacului Malaren cu marea Baltică. Casele clădite pe insule se reflectă în apele golfuleților; farmecul orașului provine în mare parte din îmbinarea și din contrastul dintre clădirile vechi și imensele blocuri moderne.

Carole, cucerită de peisaj, admira construcțiile păstrând caracteristicile evului mediu, străduțele înguste ce urmau traseul medieval al faimosului „oraș dintre poduri". Acest prim contact cu realitatea o mai reconfortă.

Maestrul Kelman, un bărbat cu părul cărunt, simpatic, o puse să semneze mai multe documente importante și-i spuse:

– Acum, am să vă conduc la castelul Strinberg unde vă așteaptă rudele dumneavoastră.

– Cum, ele mai locuiesc încă acolo? se miră Carole.

– Numai în timpul verii și începutul toamnei, liniștiți-vă. Contele Bertil, care era un om foarte bun, le-a rezervat un apartament în castel. Mai multe aripi ale castelului sunt independente. Rudele dumneavoastră doresc să vă întâmpine dar, bineînțeles, nu vă vor deranja.

Ea plecă însoțită de bătrânul domn, întrebându-se ce va discuta cu această familie a ei care, desigur, trebuie s-o fi așteptat cu nerăbdare, neștiind dacă vor fi obligați să se mute și să-și schimbe astfel obiceiurile.

Venirea ei îi neliniștea cu siguranță și probabil că n-o așteptau cu bucurie pe cea care-i deposedase de această moștenire.

Se înserа. Câmpia, foarte frumoasă, era mângâiată de ultimele raze ale apusului de soare. După vreo oră de drum,

mașina trecu de grilajul înalt al parcului și se opri în fața castelului care se profila majestuos pe un ecran format din arbori bătrâni din cele mai variate specii.

La baza scării de piatră, majordomul, un bărbat între două vârste, părea să aștepte venirea mașinii. De îndată ce o văzu, se repezi și deschise portiera.

Carole urcă treptele de la intrare și pătrunse în holul spațios cu înfățișare sobră. Apoi majordomul deschise o ușă ce dădea spre un imens salon arhaic. „Locul acesta va avea nevoie să fie amenajat mai vesel", gândi ea.

Imediat ce intră, simți o nelinoște nedefinită, când văzu toată familia adunată în jurul șemineului înalt. Erau cu toții în picioare, încremeniți, fără un zâmbet.

Avocatul ei făcu câțiva pași.

– Domnișoara Carole Chantereine, zise el cu o voce gravă.

Carole, descumpănită, nu știa ce să facă. Trebuia oare să se apropie de ei, să le strângă mâna? De fapt, Kelman își dădu seama foarte repede de încurcătura tinerei sale cliente și făcu prezentările cât putu de călduros.

Ea își dădu seama că este nedorită aici, că-i frustra dintr-o dată pe cei de față de o moștenire multă vreme râvnită. Trebui totuși să reunoască faptul că Ingrid Ronneby, o frumoasă blondă, încă la apogeul frumuseții în ciuda celor patruzeci și cinci de ani ai ei, și posesoarea uneia dintre cele mai mari averi din Suedia, avu pentru ea câteva cuvinte care o mișcară.

Îl cunoscuse odinioară pe tatăl Carolei și-i aduse elogii acestuia.

– Era un om excepțional de dotat, de o rară loialitate. Să fii mândră de el. Chiar îi semeni, adăugă ea zâmbind.

În schimb, maiorul Randall, un bătrân înalt și uscățiv cu fața ridată, cu niște ochi apropiați sub sprâncene stufoase, după ce o privi fără pic de blândețe, îi spuse cu dispreț, cu vocea lui slabă:

– Firește că ești, probabil, logodită cu vreun funcționăraș de birou?

Tonul lui, mai mult decât cuvintele, stabilea valoarea exactă a rangului pe care el i-l acorda Carolei în ierarhia familiei.

Ostilitatea aceasta i se păru totuși mai puțin de temut decât laudele măgulitoare pe care i le adresă Olaf Wesborg, un uriaș roșcat de vreo patruzeci de ani, cu mâini aspre, care locuia la Kronborg, la vreo sută de kilometri de capitală.

Carole le liniști imediat pe noile ei rude în privința intențiilor sale matrimoniale.

De fapt, până acum nu întâlnise nici un bărbat, în afară de Igor, cu care să-i fi plăcut să-și împartă viața. Ghici imediat speranța pe care această afirmație a ei o făcu să se nască în mintea lui Olaf Wesborg.

După vreo jumătate de oră, Kelman plecă spre Stockholm.

Ingrid se oferi s-o conducă pe Carole să viziteze casa. Camera ei, de la primul etaj, era mare și confortabilă. O cameristă o ajută să despacheteze. La ora cinei, Carole se reîntâlni cu verii ei în sufrageria în stil gotic, cu lambriuri întunecate.

*

A doua zi, avu o nouă întâlnire cu rudele sale. Olaf se purtă deosebit de atent, invitând-o la o plimbare călare. Erau cincisprezece cai în grajduri. Ea refuză pretextând oboseala călătoriei.

Toată ziua nu o lăsă în pace și, chia în aceeași seară, îi dădu de înțeles că, din moment ce era singură, s-ar putea căsători cu el.

Nevrând să-l respingă prea brutal ca să nu-și facă din el un dușman, îi spuse că o uniune de acest fel cerea mai mult timp de gândire.

*

În zilele următoare, trebui să se ducă de mai multe ori la Stockholm la avocat. Abia după o lună putu să intre definitiv în posesia moștenirii sale.

Fiind străină, situația ei era complexă față de legile suedeze. Kelman, care era un om capabil și cinstit, știu să îndepărteze dificultățile pe care de nenumărate ori ramura dezmoștenită a familiei le ridică cu viclenie în calea lui.

Carole se instală definitiv ca proprietară a castelului Strinberg.

Era sezonul de vânătoare. Vrând să urmeze tradiția contelui Bertil, ultimul proprietar al castelului, și să-și atragă simpatia rudelor sale, Carole îi invită pe cei trei reprezentanți ai familiei, cărora li se alătură și Axel, soțul lui Ingrid, un om care, de cum se trezea, ingurgita patru pahare de whisky în loc de mic dejun.

Dacă verișoara ei răspunsese spontan invitației, maiorul Randall făcuse câteva mofturi înainte să accepte. Era evident că noua-venită nu-i era deloc pe plac.

Carole se gândi că, după refuzul ei de a-i deveni soție, Olaf Wesborg ar fi putut invoca un pretext oarecare pentru a nu mai călca sub acoperișul ei. Dar asta însemna să-i cunoască prost caracterul. Întotdeauna sigur pe el, nimic nu-l descuraja. Carole se convinse repede că el nu renunțase la ideea de a o face să se răzgândească.

Se gândea la toate astea în timp ce privea în seara aceea câmpia deja cuprinsă de umbrele nopții care ștergeau în depărtare conturul pădurii, stingând culorile în ceața nopții apropiate.

În opoziție cu această imagine, doar apa verde a lacului care reflecta cerul făcea o pată de transparență limpede în acest decor.

Carole își puse o vestă de lână pe umeri și ieși din budoarul său unde tocmai scrisese niște scrisori unor prieteni din Franța pe care-i cam neglijase de la uluitoarea ei aventură.

Doar cu Françoise corespondase regulat. Din păcate însă, aceasta părăsea Franța pentru câteva săptămâni, pentru că agenția ei de publicitate își deschidea un sediu la Montreal.

Un zgomot de voci venind dinspre salonul cel mare, unde verii ei își făceau partida de bridge, ajunse până la ea. Dar, fără să se oprească, ea traversă terasa și se îndreptă spre pădurea care mărginea proprietatea.

De-a lungul castelului se întindea o peluză înverzită care punea și mai mult în valoare clădirea frumoasă de piatră, străjuită de turnuri pătrate la cele două extremități.

Carole, care ar fi trebuit să fie pe deplin fericită, oftă adânc și o luă pe poteca îngustă ce înconjura lacul.

Acolo, în depărtare, o ceață violetă se așternea ca un văl peste vale. Dar se întuneca repede. Copacii înalți i se părură dintr-o dată amenințători, și Carole se întoarse la castel.

Când intră în salonul cel mare, un servitor aprindea sfeșnicele de argint de pe șemineu. Partea aceasta a castelului, cea mai veche, nu era dotată cu electricitate. Instalarea ei presupunea lucrări atât de costisitoare încât Bertil Strinberg, ca mulți alți bătrâni, fusese speriat de cifra devizului.

Dar noua proprietară era foarte hotărâtă să facă această cheltuială care i se părea extrem de necesară pentru confortul celor ce locuiau aici.

Cei patru jucători erau așezați în jurul mesei de bridge. Axel Ronneby, care conducea jocul, părea să aibă, în mod cu totul excepțional, mintea destul de limpede. Olaf Wesborg își aprindea cu greutate pipa de la flacăra mișcătoare a unei lumânări. Ingrid îi zâmbi Carolei.

Dar ce ascundeau în sufletul lor în spatele acestor zâmbete? Ranchiună, ură sau dispreț?

Capitolul 4

Pacea pe care o aducea această zi însorită intra prin fereastra deschisă spre parc. Copacii, al căror frunziș trecea prin toate nuanțele de ruginiu, foșneau sub adierea rece venită dinspre nord și ondula suprafața lacului.

În acest peisaj nordic, totul respira tihnă. Dar de ce atunci bătăile puternice ale inimii Carolei erau în dezacord cu atmosfera ambiantă?

Avea oare nostalgia Parisului pe care-l părăsise de câteva luni? Era puțin propabil să fie așa.

Totuși, Carole era tristă. Se simțea teribil de singură în acest castel în care se plictisea.

Ostilitatea familiei îi devenise insuportabilă. Surprinsese prea multe priviri complice și nesincere, prea multe zâmbete în spatele cărora se ascundeau resentimente dintre cele mai josnice.

Cu toate astea, se gândea că, poate cu timpul, ei o vor ierta că-i lipsise de moștenirea Strinberg. Ea făcuse tot ce se putea mai bine pentru a împlini ultimele dorințe ale celui dispărut.

Olaf continua să-i facă o curte asiduă, în vreme ce Carolei nici nu-i păsa de el. Nu-i dădea nici o speranță, dar el insista totuși. Bănuia că pe el nu-l interesa persoana ei, ci averea pe care ea o reprezenta.

Bogăția nu-i adusese însă fericirea Carolei, ba dimpotrivă, doar deziluzii, neliniști, câteva lacrimi și o singurătate și mai mare decât cea de care avusese parte la Paris.

Singura persoană căreia ar fi putut să se confeseze era Françoise, dar acum aceasta era prea departe. Nici nu putea visa la venirea ei aici.

În fiecare dimineață, de când devenise stăpână a noii ei proprietăți, făcea o scurtă plimbare pe câmpie, fie călare, fie cu mașina.

În ziua aceea, o trimise pe Greta, camerista ei, să-i spună rândașului s-o înșeueze pe Saida, o iapă albă năvalnică.

După ce-și puse costumul de călărie, coborî repede, cu o cravașă în mână, și se îndreptă spre grajduri.

Aerul era înmiresmat și proapsăt. Ce plăcut va fi să galopeze pe sub copacii atinși deja de bruma toamnei!

Ajunse curând la o bifurcație. În acest loc, un șanț larg demarca parcul Strinberg de câmpia înconjurătoare. O deschizătură printre crengile copacilor dădea la iveală întreaga măreție a castelului ridicat pe o colină înverzită.

O ținea strâns pe Saida de hățuri pentru a putea admira mai bine acest bloc de piatră cenușie, care era simbolul viu al noii ei averi.

Îndemnă apoi iapa și o luă pe o alee mărginită de copaci înalți ca niște coloane care formau un acoperiș de crengi împletite, ca bolta unei catedrale.

Soarele nu pătrundea decât pe alocuri prin păienjenișul des de frunze. Pe pământ erau risipite mici pete de lumină care străluceau ca niște monede de aur. Carole o luă pe o scurtătura care traversa satul. Începuse să adie un vânt vesel dinspre est. Aducea cu el primele semne de iarnă.

După o oră de alergat călare prin câmpie, ea se întoarse și luă calea spre Strinberg. În clipa când vru să cotească spre stânga, apăru în viteză o mașină sport.

Speriată, Saida făcu un salt într-o parte. Carole, surprinsă, nu putu s-o stăpânească și fu trântită la pământ.

Căzu cu toată greutatea pe taluz. Șoferul mașinii frânase imediat. Un bărbat înalt, tânăr, cu o înfățișare sportivă, ieși din mașină și se repezi spre ea.

Deja Carole se ridica, sperietura fiind mai mare decât gravitatea loviturii.

– Ești rănită? întrebă necunoscutul, regretând vizibil accidentul.

– Nu, dar… Saida! Saida! strigă ea constatând că iapa, care rămăsese nemișcată o clipă alături de ea, acum o luase la fugă.

Apoi, ridicându-și privirea înspre necunsocut, exclamă uluită:

– Igor!

Aceeași stupefacție se putea citi și pe chipul celui din fața ei.

– Carole, tu? Tu, aici!

Se priviră îndelung, consternați, fără să spună nimic. Surpriza era prea mare și pentru unul și pentru celălalt.

– Nu ești rănită?

– Nu, este în regulă…Nu mi-am rupt nimic… Liniștește-te…

Bărbatul se apropie de ea, privirile li se întâlniră și pe amândoi îi cuprinse o vie tulburare. Brusc, el o luă în brațe și-și lipi cu înflăcărare buzele de ale ei.

Carole se simți străbătută de un lung fior.

– Nu știu prin ce minune te afli aici, dar sunt într-adevăr fericit să te revăd.

– Și eu, răspunse Carole cufundându-și privirea strălucind de bucurie în cea a prietenului ei.

– Dar ce cauți aici? De cât timp ești în Suedia?

– De două luni.

– Unde locuiești?

– Eu sunt noua proprietară a castelului Strinberg, zise ea observând expresia de surprindere din ochii bărbatului.

– Este oare cu putință? Păi atunci, suntem vecini!… Eu locuiesc în castelul Alkenberg.

Carole cunoștea numele frumosului castel feudal care se înălța în vale. Într-o zi, când se plimba cu verișoara ei, Ingrid îi arătase turnurile de piatră ale clădirii senioriale și-i spusese că proprietarul acestui castel, contele Alkenberg, călătorea prin toate colțurile lumii, și că era foarte bogat.

– Este celibatar, un tip foarte original, care ar putea foarte bine să fie descendent din vikingi, adăugase Ingrid.

Carole îl privi mai atent.

– Așadar, tu ești contele Igor Alkenberg?

El zâmbi seducător descoperindu-și dinții albi.

– Dar de ce nu mi-ai spus nimic atunci când ne-am întâlnit la Paris? întrebă el.

– Pentru că atunci, habar nu aveam ce o să se întâmple, nici nu știam despre existența acestor rude necunoscute.

– Este familia mamei tale, care era suedeză, nu-i așa? Îmi amintesc foarte bine că mi-ai spus ceva despre asta, și era cât pe ce să-ți mărturisesc că și eu sunt suedez.

Carole, fericită și descumpănită totodaă de această întâlnire care era un adevărat miracol, se juca reflex cu cravașa.

– Atunci când ne-am cunoscut, la Paris, nu mă așteptam deloc la această schimbare în viața mea.

– Este deci foarte recentă povestea, dacă înțeleg eu bine!

– Da.

Făcură împreună câțiva pași pe sub copaci.

– Imaginează-ți că plănuisem să vin într-o zi să-ți fac o vizită… Dacă aș fi bănuit că noua proprietară ești tu, aș fi alergat să te găsesc, pentru că n-am reușit să mi te șterg din minte.

– Nici eu. Am vrut să te uit, să te alung din viața mea. Credeam că am reușit, dar astăzi când sunt din nou lângă tine, îmi dau seama că…

Igor o întrerupse ca și cum ar fi vrut să schimbe subiectul. Aruncă o privire în jurul lui.

– Din vina mea, iapa ta a fugit. Nu trebuie să fie prea departe. Am să încerc s-o prind. Așteaptă-mă aici, nu întârzii prea mult, adăugă el.

De ce n-o lăsase Igor să-și termine fraza?

Nu dorea să asculte tandrele mărturisiri pe care Carole se pregătea să i le facă, sau poate că prefera să fie primul care să rostească cuvintele care nasc atâta speranță și fericire în adâncul inimii?

Câteva clipe mai târziu, el aduse iapa și-i legă hățurile de trunchiul unui copac.

– Plec mâine la Paris, dar mă întorc peste două săptămâni.

Se opri, apoi reluă:

– De ce a trebuit să-ți treacă prin minte să-ți inviți familia la castel și, printre ei, să se afle tocmai Olaf Wensborg?

Ea tresări și-l privi atent.

– Cum, îl cunoști?

– Am fost împreună la Universitate. Scuză-mă dacă îți mărturisesc că nu am prea multă simpatie pentru el.

– Îți împărtășesc sentimentele în privința lui. Nici eu nu am o părere prea bună despre el. Nu este o figură prea interesantă. Știi, Igor, că, de când sunt aici, nu încetează să-mi facă curte?

– Nu-i de mirare. Ești atât de frumoasă!

– Mă faci să roșesc; dar pe Olaf îl interesează mai mult banii mei decât fizicul meu, crede-mă!

– Cum se poate, când are în preajmă o ființă atât de fermecătoare ca tine?

Deodată, ea se simți transportată într-o altă lume. El o cuprinse încetișor în brațe și din nou, cu febrilitate, buzele lor se căutară și se contopiră într-un sărut.

Pe drumul îngust opri o cabrioletă din care coborî un bărbat: Olaf.

Când zări mașina contelui Alkenberg și iapa Carolei legată în apropierea vehiculului, se repezi sub copaci și-i găsi pe Igor și Carole înlănțuiți tandru.

– Ce?! aruncă el pe un ton tăios.

Chipul i se asprise. Părea jignit și stupefiat totodată. Puțin stânjenită și surprinsă, Carole se îndepărtă de Igor.

– Bună ziua, Olaf, spuse acesta pe un ton ironic.

Wesborg îl privi disprețuitor și-l întrebă:

– Ce făceai aici cu verișoara mea?

Carole se pregătea să răspundă, când Igor îi făcu semn să tacă.

– Ghicește! răspunse el râzând. Ne cunoaștem de mulă vreme! Carole îmi este o bună prietenă. Mi se pare că nu are de ce să-ți dea ție socoteală.

– Oh! făcu Olaf.

Ofensat și descumpănit de acest răspuns, Wesborg se întoarse brusc la mașina lui, trânti portiera și demară.

– N-ar fi trebuit să-i spui asta, zise Carole în timp ce mașina sport a nedoritului se îndepărta.

– De ce? La urma urmei, ești liberă… A meritat să-i răspund așa.

– Dumnezeule, nici nu îndrăznesc să mă mai întorc la castel după o asemenea aventură… Gândește-te doar la privirile pe care o să mi le arunce toată familia la întoarcere. N-o să întârzie să le povestească tot ce s-a întâmplat, crede-mă. Îmi este cam rușine…

– Dar nu trebuie să-ți fie rușine, nu am făcut nimic rău. Și chiar dacă s-ar petrece ceva între noi, viața ta particulară nu-l privește, este doar treaba ta. Familia ta nu are de ce să-ți judece faptele, oricare ar fi ele.

– Nu-i cunoști, răspunse ea. Sunt neiertători!

– Ce vrei să spui? Mă sperii.

– Nu mă iartă că sunt moștenitoarea unchiului Bertil, când doar în urmă cu câteva luni, eu eram pentru ei o necunoscută iar în ceea ce mă privește, habar n-aveam de existența lor.

– Expediază-i pe la casele lor, dacă nu știu să-ți aprecieze amabila invitație!

– Nu, n-am să fac încă asta, poate până la urmă vor înțelege și mă vor iubi un pic.

– Asta poate să dureze mult timp! Îți asumi riscul…

– Da, pentru că, vezi tu, eu practic nu am avut niciodată o familie și, dacă acum am una, mi-aș dori să fac parte integrantă din ea, este foarte important pentru mine. Fără îndoială că tu nu poți înțelege, nu ești orfan.

– Bineînțeles, răspunse el. Dar cred că bănuiesc ce simți. Până una-alta, îți doresc mult curaj și sper pentru tine să reușești să-i îmblânzești.

După o scurtă pauză, el adăugă:

– Nu te baza prea mult pe Olaf, pentru că nu vei obține nimic de la el.

– Știu.

Cum ea începuse să desfacă hățurile iepei, el o întrebă:

– Când aș mai putea să te văd?

– Mâine, dacă vrei.

– Din păcate, nu pot mâine, ți-am spus că plec la Paris.

Carole se simți descumpănită; abia îl regăsise și el era obligat să plece din nou.

– De îndată ce mă întorc, îți dau de veste.

Ea se gândi o clipă, apoi îi propuse:

– Crezi că aș putea să te invit la cină astă-seară, la castel?

– Aș accepta cu plăcere, răspunse el vesel.

O ajută să încalece.

– Atunci, vino pe la ora opt! Contez pe tine și nu-mi pasă ce o să gândească familia mea.

– Ah, așa te vreau, plină de hotărâre!

Carole îi aruncă un zâmbet strălucitor de proaspăt, apoi, cu o lovitură de cravașă, își îndemnă iapa, lăsându-l pe conte la marginea drumului.

*

Când intră în salon, toată familia era reunită. Merse spre ei, bănuind gândurile lor și întrebările pe care urmau cu siguranță să i le pună.

Li se adresă pe un ton hotărât.

– Astă seară vom avea un musafir.

– Și cine este acest musafir? întrebă Ingrid apropiindu-se de verișoara ei.

– Igor, contele de Alkenberg, răspunse ea rostind răspicat fiecare silabă pentru a da o mai mare greutate cuvintelor sale.

Urmă un moment mai lung de tăcere. Cei de față se priviră unii pe alții. Fără să mai aștepte, Carole le întoarse spatele și plecă.

Se duse în camera ei, fredonând o melodie și nu mai ieși toată dimineața. Fericită că-l găsise pe frumosul ei necunsocut de la Clubul Matignon, se apucă să-i scrie o scrisoare lungă Françoisei.

Jos, în salon, membrii familiei Strinberg rămăseseră tăcuți, pentru că această invitație făcută cu atâta nepăsare îi șocase profund.

Desigur, îl cunoșteau cu toții pe contele Alkenberg, dar după cele spuse de Olaf, nu puteau să-i permită unui asemenea om să pună piciorul în castel.

*

Igor fu punctual. La ora opt, mașina lui trecu de grilajul parcului. Când valetul îl introduse pe contele Alkenberg, erau cu toții în salon.

Așezați la o masă de bridge, Ingrid, soțul ei, maiorul, și Olaf păreau cufundați într-o partidă pasionantă de cărți. Carole, care pândea din spatele unei ferestre sosirea invitatului ei, se repezi în întâmpinarea lui și-i strânse mâna. Apoi, venind spre rudele sale, spuse cu voce tare:

– Cred că nu este nevoie să mai fac prezentările, vă cunoașteți deja.

Ingrid zâmbi crispat. Soțul ei își drese glasul. Maiorul spuse un „bună seara" cu vocea lui în falset, iar Olaf se prefăcu absorbit de atuurile etalate în fața lui, ca să nu fie nevoit să răspundă. Pe scurt, primirea aceasta era prea puțin călduroasă, dar se vedea bine că lui Igor nu-i păsa și, adresân-

du-i-se Carolei, îi spuse câteva cuvinte amabile, de convenienţă. Peter, valetul, intră împingând măsuţa rulantă cu băuturi. Îi servi pe fiecare cu câte un pahar din băutura cerută în timp ce discuţia se desfăşura cât se poate de banal.

Un pic mai târziu, Peter veni să anunţe că masa este servită.

Sufrageria care se întindea în aripa dreaptă a castelului era imensă. Pereţii erau împodobiţi cu tapiserii reprezentând scene de vânătoare. Mobilierul din lemn închis la culoare era foarte auster. Pe masă, argintăria şi cristalurile străluceau în lumina capricioasă a lumânărilor înfipte în sfeşnice grele şi maiestuoase.

Carole îl invită pe conte să se aşeze în dreapta ei. Meniul era savuros. Totuşi căldura vinurilor bune nu se transmitea şi mesenilor, care-şi păstrau aerele distante.

Cum verii ei nu-i răspundeau decât monosilabic întrebărilor pe care le punea, Carole nu se mai adresă curând decât vecinului său de masă.

Olaf, care nu-şi lua ochii de la ea, împinse brusc furculiţa care se ciocni de marginea farfuriei, şi spuse:

– Draga mea verişoară, eşti foarte misterioasă…

– Şi de ce, mă rog?

– Ai omis să ne spui când ai venit aici că vecinul nostru, contele Alkenberg îţi este un foarte bun prieten…

– Aflaţi astă-seară, se mulţumi ea să răspundă cu un zâmbet maliţios.

După cină, în momentul când trebuia să se retragă în salon, într-o perfectă solidaritate, rudele ei se scuzară că nu mai pot rămâne.

– Mâine trebuie să ne trezim devreme pentru vântoare… Permiteți-ne să ne retragem, zise maiorul, purtătorul de cuvânt al grupului.

Carole și Igor rămaseră singuri lângă șemineul cel înalt. Peter le aduse lichioruri. Un pic mai târziu, Igor se ridică și el să plece.

– Mai am niște pregătiri de făcut înainte de plecare.

Carole îl conduse până la mașină. În întunericul de afară, el o trase spre sine și o sărută tandru.

– Draga mea, mă voi întoarce repede ca să te revăd.

Porni motorul. Ea urmări cu privirea lumina farurilor care străpungeau întunericul și, curând mașina nu se mai văzu. În timp ce urca treptele de la intrare, se simțea cuprinsă de o nespusă bucurie: era sigură că Igor o iubește!

*

Olaf, care văzuse de la fereastra lui cele două umbre înlănțuite, fierbea de furie. Nu putea să accepte o asemenea înfrângere.

În noaptea aceea, nu dormi nici un pic, plimbându-se în lungul și-n latul camerei, fumând țigară după țigară. Se gândea… De fapt, încerca să pună la cale o capcană diabolică în care frumoasa lui verișoară, frumoasă dar prea nesupusă după gustul lui, va cădea iremediabil.

Carole era departe de a bănui că, doar la câțiva metri de ea, în mintea vicleană a vărului ei atât de lipisit de scrupule, se țesea un complot sordid.

Ea se gândea acum doar la orele de bucurie pe care i le oferise Igor prin simpla lui prezență aici. Era inteligent, strălucitor, și Carole avea impresia că, într-adevăr, el va fi bărbatul vieții ei. De fapt, acum era sigură.

Adormi zâmbind, cu chipul relaxat, cu inima fericită.

*

Trecură două zile calme și liniștite pentru Carole, care nu se gândea decât la întoarcerea lui Igor.

Plimbările călare sau pe jos continuară să-i ocupe zilele.

Moștenitoarea lui Bertil Strinberg ducea o viață aparent simplă și ireproșabilă în ochii tuturor. Și totuși, cerul însorit al Carolei urma să se acopere curând de nori.

Într-o seară după cină, ca de obicei, familia se adună în salon.

– Draga mea, cum te simți astă-seară? Te-ai odihnit bine? o întrebă Ingrid care citea într-un colț.

Această grijă din partea lui Ingrid îi aminti că, de mai multe ori, se plânsese de insomnii.

O liniști pe verișoara ei afirmând că se simte acum perfect.

– Totuși, nu arăți prea bine și ai cearcăne sub ochi, făcu Ingrid dând din cap. Nu ești de aceeași părere, Olaf?

Acesta, cufundat în lectura unui ziar, ridică privirea și încuviință:

– Ai dreptate! Mi se pare că parcă a mai slăbit de când a venit aici…

Carole îi replică la rândul ei:

– Poate că am slăbit, dar sănătatea mea a fost întotdeauna excelentă!

– Oh, nu poți spune că întotdeauna! zise maiorul încruntându-și sprâncenele stufoase. Se pare că ai avut mai de mult o teribilă febră cerebrală!

Carole tresări și roși brusc.

Într-adevăr, la moartea părinților săi, survenită brusc, făcuse o puternică depresie nervoasă.

De unde cunoștea bătrânul acest amănunt? Asta dovedea că făcuse o anchetă asupra trecutului ei. Acest lucru o umplu de îngrijorare și-i confirmă dorința maiorului de a dezvălui despre ea tot ce-i putea fi în dezavantaj.

Ea îi replică:

– De fapt, am avut un șoc foarte violent după tragicul deces al părinților mei.

El o fixă cu insistență și spuse:

– Și te-ai vindecat perfect?

Ingrid se apropiase de Carole și-și trecuse familiar brațul pe sub al ei, spunându-i:

– Draga mea, ar trebui să te vadă un specialist. Asemenea șocuri lasă adeseori urme adânci.

Carole avu o tresărire și protestă violent, lăsându-și cartea să cadă cu zgomot pe jos.

– Dar nu mai am nimic!

– Hmm!…Cum poți să fii sigură?… Insomniile acestea de care suferi nu au drept cauză vechea ta boală?

Insistența cu care Ingrid se ocupa de sănătatea ei îi displăcu fetei. Pretextând că are să-i dea niște ordine majordomului pentru a doua zi, plecă din salon.

Familia ei reușise s-o scoată din fire. Era primul lor atac.

Undeva în castel se auziră cele douăsprezece bătăi ale miezului de noapte. Carole stinse veioza de pe noptieră, dar îi trebui mult timp ca să adoarmă.

*

Deodată, avu impresia că scoate un țipăt în visul neclar care o paraliza.

Era oare un coșmar? N-ar fi putut spune. O trezi o neliniște nedefinită.

Avu imediat senzația că o prezență străină îi dădea târcoale. Cu ochii deschiși în întuneric, își ținu răsuflarea.

Totul era în beznă … Doar un pătrat palid de lumină marca amplasamentul ferestrei.

Un miros greu de frunze putrede o readuse la realitate. „Nu sunt la Paris, ci în Suedia, în castelul Strinberg”…

Această constatare ar fi trebuit să-i șteargă impresia care o trezise, dar nu se întâmplă așa. O frică nelămurită părea să plutească în aer.

Mână Carolei căută pe pipăite butonul veiozei dar lumina nu se aprinse. „Mi s-a ars becul…”, gândi ea.

Atunci se hotărî să meargă să încerce la al doilea întrerupător care se afla lângă ușă și care aprindea plafoniera.

În clipa aceea, i se păru că percepe câteva trosnituri ușoare, ca niște pași înăbușiți care, de cealaltă parte a ușii, mergeau prin vestibul.

Lucrul acesta nu avea nimic ciudat în această casă locuită de mai mulți membri ai familiei și de servitori.

Totuși, Carole resimți o nouă emoție. Cine era cel care dădea târcoale noaptea, cu atâta precauție?

Coborâtă pe jumătarte din pat, rămase nemișcată, nehotărâtă. Picioarele nu-i ajungeau pe covor. Aștepta.

Trecură câteva secunde, apoi un scârțâit ușor o avertiză că cineva răsucește încet butonul ușii.

Aproape imediat, un val de aer rece îi trecu peste față. Fără nici o îndoială, cineva intra în cameră.

Un fior îi străbătu șira spinării.

Cu ochii mijiți, încercă să scruteze întunericul… Inima îi bătea de să-i spargă pieptul. Lângă fereastră, o mobilă trosni.

I se păru că se profilează o umbră în pătratul ferstrei. Doar ticăitul ceasului deșteptător tulbura liniștea plină de amenințări.

Cât timp rămase Carole astfel, mai mult moartă decât vie? O secundă, un minut, o oră?… Pentru ea fu un secol!

Brusc, un fascicul luminos o lovi în față și o lamă de pumnal fulgeră în raza de lumină.

Carole scoase un țipăt strident și leșină.

Când își recăpătă cunoștința, primul chip pe care-l văzu fu acela al lui Ingrid, aplecată cu îngrijorare peste patul ei.

Încetul cu încetul, ieșind din ceața care-i învăluise creierul, își reveni la realitate, dar imaginea pumnalului îi veni iarăși în minte, atât de violent încât îi prinse brațul verișoarei sale și scoase un țipăt înăbușit.

– Liniștește-te, zise Ingrid punându-și mâna rece pe fruntea fierbinte a Carolei.

– Dacă ai ști ce am văzut…

Dar Ingrid n-o lăsă să vorbească. Cu vocea ei blândă, pe acel ton ciudat de convingător, îi spuse:

– Închide ochii. Am să-ți dau ceva care o să te ajute să dormi. Țipătul tău strident ne-a trezit pe toți. Mâine te vei simți foarte bine, dar în noaptea asta trebuie să te odihnești.

Greta, camerista pe care Carole o angajase luna trecută, singura servitoare străină de castel, pentru că le păstrase, o dată cu moștenirea, și pe cele două menajere ale contelui Bertil, Greta, deci, se apropie cu un pahar în care era un lichid albicios.

– Bea asta, îi ordonă Ingrid.

Cum ea își dădu instinctiv capul pe spate, Ingrid îi spuse pe un ton de reproș:

– Haide, haide… Știu că ești nervoasă. Nu mă privi astfel. Bea, nu-ți fie teamă!

Carolei îi clănțăneau dinții și, de două ori, băutura se scurse pe cearșaf. Nu reușea să-și depășească teama.

– Vrei să rămân peste noapte lângă tine, pe un șezlong? o întrebă Ingrid.

Carole se mulțumi să scuture din cap pentru a o face să înțeleagă că nu era nevoie.

Ingrid îi înțelese gestul și-i spuse Gretei:

– Vei rămâne lângă domnișoara Chantereine. Dacă nu se simte bine, mă anunți. De altfel, nu cred că o să fie nevoie, pentru că sunt sigură că vei dormi și vei avea o noapte liniștită! zise ea întorcându-se spre Carole cu un zâmbet încurajator.

Ieși fără zgomot din cameră. Carole o văzu vag pe Greta așezându-se într-un fotoliu și luând o carte. Curând închise ochii. Se cufundă într-un somn fără vise.

Capitolul 5

O rază de soare care se strecură printre perdelele de dantelă se reflecta în oglinda care, mai apoi, trimise strălucirea luminoasă până pe chipul Carolei.

Ca în fiecare dimineață de când venise la Strinberg, îi trebuiră câteva secunde ca să ia contact cu realitatea.

Încă nu se obișnuise cu tapetul înflorat care acoperea pereții, cu aceste uși grele, cu mobilierul de abanos, cu lacul patinat al ramelor de tablouri. Toate aceste obiecte pe care ea le privea în tăcere formau verigile unui lanț ce lega prezentul de un trecut necunoscut ei.

Datorită lor, ea se adapta la noua ei bogăție. Pentru că ele erau singurele adevărate aparținătoare tradițiilor familiei Strinberg.

Abia când zări silueta Gretei, ghemuită într-un fotoliu, îi reveniră în minte cele întâmplate.

Acum, la lumina zilei, coșmarul ei i se părea mai puțin înspăimântător.

Totuși, revedea în minte acel fascicul luminos care străpunsese întunericul și lama aceea scânteietoare îndreptată spre chipul ei. Se înfioră la amintirea acestei viziuni.

Dar soarele răsărise din nou și, cu o voce fermă, o strigă pe Greta.

– Cum se simte domnișoara? întrebă camerista.

Își netezi fusta șifonată de statul prelungit în fotoliu și adăugă imediat:

– Domnișoara a fost bolnavă astă-noapte… Mă duc s-o liniștesc pe doamna Ronneby.

– Așteaptă, Greta… Mai întâi, aș vrea să știu cine m-a auzit țipând. Cine a ajuns cel mai repede în camera mea?

– Peter, valetul, care doarme la celălalt capăt al culoarului. A auzit țipătul dumneavoastră sfâșietor. Era parcă țipătul unei persoane care urmează să fie asasinată.

Camerista se opri.

Carole înțelese că tăcerea ei este oarecum o întrebare mută. Curiozitatea femeii, ca a tuturor celorlalți, nu era probabil satisfăcută. Carole îi explică.

– Știai că, astă-noapte, în camera mea a intrat un răufăcător cu un pumnal în mână, și a vrut să mă omoare?

Pe chipul cameristei se putea citi stupoarea.

– Oh!…

Carole își dădu seama, la rândul ei, că femeia nu era convinsă.

După plecarea cameristei, Carole se dădu jos din pat, făcu o baie, își făcu repede toaleta, se îmbrăcă în grabă și se alătură celorlalți membri ai familiei, în salon.

Când ea intră în încăperea vastă, conversația încetă. Carole își dădu seama că vorbeau despre ea.

Axel Ronneby, Olaf și maiorul Randall o întrebară cu solicitudine cum se simte.

– Absolut perfect. Dar trebuie să anunțăm imediat poliția.

– Poliția? De ce? întrebă maiorul.

– Un răufăcător a pătruns azi noapte în castel și a vrut să mă omoare.

Axel Ronneby replică:

– Ingrid spune că, în somn, ai vorbit într-adevăr de un atac a cărui victimă era cât pe ce să fii.

– Acesta este adevărul!

O licărire de compasiune trecu prin ochii interlocutorului său, care reluă:

– Chiar azi dimineață, am făcut imediat o anchetă, dar nu am descoperit nici o urmă de efracție care să ne facă să credem că un individ a intrat în casă.

– Draga mea verișoară, zise la rândul lui Olaf, cred că oboseala ți-a provocat halucinații.

Dădea din cap compătimitor și era evident că n-o s-o creadă.

– Așta este și părerea mea, mai zise și maiorul Randall. Pentru că este imposibil ca nimeni altcineva să nu-l fi auzit pe misteriosul vizitator despre care ne vorbești.

Carole tresări. Oare rudele ei o credeau nebună? Se înfioră la acest gând.

În mometnul acela, Peter, un valet bătrân cu părul alb, care aducea tava cu cafeaua cu lapte, zise calm:

– Am verificat toate încuietorile... Nu este nici o urmă suspectă.

Această neîncredere o făcu pe Carole și mai nervoasă. Se hotărî să se întoarcă în camera ei.

În cameră, singură, oftă adânc și se apropie de fereastră. Era o vreme frumoasă și soarele era cald. În restul zilei, ea se izolă într-un colț din parc și nu mai apăru decât la cină.

În seara aceea, Olaf își informă familia despre apropiata lui plecare. Va lipsi timp de o săptămână, având de rezolvat o importantă afacere la Paris.

Când Olaf rosti numele capitalei franceze, Carole se gândi imediat la Igor, care se afla deja acolo de patru zile, aproape de o veșnicie, pentru ea…

*

A doua zi dimineața, un taxi veni să-l ia pe călător și să-l ducă la aeroport.

Acesta nu-și luase decât o mică geantă de voiaj și o servietă de piele.

De îndată ce ajunse la Paris, Olaf trase la hotelul Crillon.

După ce se instală, telefonă la recepție ca să închirieze o mașină și, o oră mai târziu, un Renault 21 îi stătea la dispoziție.

Consultă un plan al Parisului și ajunse fără greutate pe strada Clichy, oprindu-se în fața unui vechi imobil. La primul etaj, o plăcuță de pe ușă indica o „Agenție artistică”.

Când intră în biroul domnului Menard, Olaf remarcă imediat fotografii de fete, agățate pe pereți cam peste tot.

Domnul Menard, un bărbat scund și firav, îl invită să ia loc într-un fotoliu din fața lui.

– Am primit scrisoarea dumneavoastră, sunteți foarte punctual, zise omul râzând.

Apoi, cum privirea oaspetelui său rămăsese fixată pe pozele etalate în fața lui, adăugă:

– Sunt frumoase, nu-i așa?

Olaf nu răspunse. Scoase din servietă o fotografie pe care o puse pe birou.

– Găsește-mi o sosie a acestei persoane, îi ordonă el. Trebuie să existe undeva o fată, vreo figurantă fără slujbă, gata să joace un rol și să vorbească perfect engleza. Îi voi da pentru două săptămâni petrecute în Suedia cincizeci de mii de franci, și aceeași sumă pentru dumneata.

– Este pentru un spectacol?

– Se poate spune și așa… În sfârșit, trebuie să joace un rol mai deosebit. Nu mă întreba mai multe. Vreau o discreție totală.

Agentul îl privi, surprins.

Cincizeci de mii de franci reprezentau o sumă enormă. Pentru acești bani ar fi putut să găsească orice. Și mai ales dacă va ști să tacă. El știa că în anumite cazuri trebuie să-ți ții gura.

Omulețul încuviință dând din cap.

– De acord, am să vă găsesc o astfel de fată. Dar aș putea măcar să știu despre ce e vorba?

– Nu pune nici o întrebare; nu căuta să înțelegi, altfel voi fi obligat să mă adresez altei agenții. Dacă te interesează cei cincizeci de mii de franci, atunci găsește-mi această fată și taci. Ai înțeles?

Omul bolborosi câteva cuvinte și dădu din cap.

Olaf continuă:

– Rămân la Paris patru zile. Telefonează-mi la hotelul Crillon. Trebuie să te descurci, dar repede, foarte repede.

Impresarul ridică brațele spre tavan.

– Patru zile! Dar este imposibil…! În patru zile, cum să…

– Nu vreau să știu cum; dacă accepți, este numai cu această condiție.

Domnul Menard, care nu era insensibil la o asemenea sumă, oftă și se grăbi să-i promită bărbatului că-i va găsi în acest scurt timp ceea ce căuta.

Cu această asigurare, suedezul părăsi agenția.

A doua zi, spre seară, Menard îi telefona clientului său:

– Vă aștept mâine dimineață la ora unsprezece, la biroul meu.

*

Menard convocase câteva candidate, manechine, artiste fără slujbă, figurante.

Așteptau toate în mica încăpere din fața biroului. Erau vreo zece, unele așezate pe câte un colț de birou, altele pe scaune, altele în picioare.

Pândea fiecare sosirea bogatului străin, sperând că ea va fi cea aleasă. Pentru asta, se îmbrăcaseră un pic cam excentric sau chiar sexy.

În sfârșit, Wesborg intră în agenție.

Examină în tăcere fiecare fată, apoi îi spuse încet agentului:

– Nu, asta nu se potrivește, este mult prea înaltă… Iar asta, are ochii căprui. Cea pe care o caut trebuie să aibă ochii verzi.

Apoi, deodată, privirea i se opri asupra unei fete așezate mai în spate, pe care încă nu o remarcase.

– Dumneata, cea de acolo, zise Olaf făcându-i semn, vino încoace, să te văd mai de aproape.

Tânăra înaintă sub privirile geloase ale celorlalte care se simțeau acum eliminate.

– Perfect, de ea am nevoie. Este exact sosia celei din fotografie. Cum te numești?

– Nathalie Roux.

– Dacă accepți rolul pe care ți-l propun, va trebui să-ți decolorezi părul, trebuie să fii blondă, foarte blondă.

Ea începu să râdă.

– Foarte bine, întotdeauna am visat să fiu blondă. Este o bună ocazie ca să încerc.

Olaf o ghici ambițioasă, fără îndoială lipsită de scrupule. Simțea că sunt de aceeași teapă.

În timp ce Menard le concedia pe celelalte fete dezamăgite, Olaf fixă o întâlnire cu Nathalie pentru seara aceea, la hotel Crillon.

– Am să-ți explic despre ce este vorba, îi zise el scoțând din servietă un teanc de bancnote.

Când văzu toți acei bani, Nathalie făcu ochii mari.

– N-am mai văzut niciodată atâția bani! zise ea.

– Douăzeci și cinci de mii de franci.

– Oh! Este minunat!

– Vei mai primi încă pe atâta dacă te vei conforma instrucțiunilor mele, zise el.

– Adevărat?! exclamă ea.

– Da. Atunci, pe diseară. Vei întreba de camera 112.

*

La hotelul Crillon, pe la ora nouă seara, o tânără foarte elegantă, poate chiar prea excentrică, se îndreptă spre recepție.

– Vin la domnul Wesborg… Sunt așteptată.

– Foarte bine, am să vă anunț. Sunteți domnișoara…?

– Nathalie Roux.

Omul de la recepție ridică receptorul și-l sună pe suedez care-i ordonă s-o lase imediat să urce pe invitata lui.

De îndată ce aceasta ajunse, Olaf îi arătă un fotoliu. Făcu vreo câțiva pași prin încăpere, înainte să-i explice în engleză:

– Ceea ce am să-ți propun este un pic cam special… Vrei să bei ceva?

– Da, aș vrea puțin whisky.

Fata se exprima perfect în limba lui Shakespeare.

După ce-i servi de băut, el făcu o scurtă pauză, apoi spuse:

– Iată, aș vrea ca dumneata s-o înlocuiești pe o verișoară de-a mea care a moștenit acum câteva luni castelul Strinberg.

– Unde? În ce țară?

– În Suedia, la optzeci de kilometri de Stockholm. Acest castel îmi revine mie de drept, precum și altor două rude ale mele. Fata aceasta este o intrigantă, o intrusă, și nu putem să-i permitem să mai stea mult timp sub acoperișul nostru și să abuzeze de toate bunurile noastre.

– Dar care va fi rolul meu în toată povestea asta?

– Rolul dumitale va fi relativ ușor, nu va trebui să faci nimic deosebit, decât să locuiești acolo, să profiți de acești bani pe care ți i-am dat. Ca să reușești să treci drept Carole, va fi de ajuns să-i înveți pe dinafară povestea vieții.

Un pic neliniștită fără să vrea, ea obiectă:

– Este destul de delicat!

El zâmbi.

– Este foarte ușor. Bineînțeles, te voi învăța chiar eu tot ce ar trebui să știi ca să-i semeni. Ești o sosie perfectă din punct de vedere fizic. Doar culoarea părului trebuie schimbată. Chiar mâine, te vei duce la coafor cu această fotografie, zise el întinzându-i poza. Spune-i să te coafeze în același fel, și asemănarea va fi perfectă, sunt sigur.

– Este cam periculos ceea ce-mi cereți. Și verii dumneavoastră?

– Sunt de acord cu toții. Nu ai de ce să te temi. Și apoi, toate astea n-ar trebui să dureze decât vreo două săptămâni și, pentru această vacanță pe care ți-o ofer, voi adăuga la cei cincizeci de mii de franci și o bijuterie. Accepți? Bineînțeles, toate astea trebuie să rămână între noi.

Ea răspunse spontan:

– Accept, dar ce se întâmplă în toată povestea asta cu verișoara a cărei sosie sunt?

– Nu-ți face griji pentru ea, nu te amestec deloc într-o afacere criminală. Verișoara mea va fi dusă curând într-o casă de sănătate.

– Oricum, nu mă interesează ce i se întâmplă. Nu mă privește pe mine, este treaba familiei voastre. Eu am nevoie de bani și, la urma urmei, acest rol nu mă sperie. Așadar, facem târgul, încheie ea ridicând paharul…

*

Plecarea lui Olaf fusese primită cu ușurare de Carole. Cu toate acestea, gândindu-se la evenimentele petrecute cu câteva zile în urmă, îngrijorarea o cuprinse din nou.

Nu avea decât o dorință: ca sfârșitul lunii, care însemna plecarea rudelor ei și mai ales sosirea lui Igor, să vină cât mai repede.

În dimineața aceea, puse să i se înșeueze iapa și se hotărî să facă o plimbare călare.

Soarele strălucea, dar nori amenințători se adunau spre apus, prevestind ploaia.

Traversă pădurea de pini care înconjura proprietatea și merse pe o potecă îngustă. Saida pornise într-un trap ușor, când deodată, Carole scoase un țipăt și calul se cabră.

O creangă enormă se păbușise dintr-o dată în fața ei, aproape peste animal.

Era într-adevăr un miracol că avusese reflexul să tragă de hățuri… Accidentul acesta o impresionă, pentru că nu era nici o adiere de vânt care să-l explice.

Când, o jumătate de oră mai târziu, reluă drumul de întoarcere spre castel, ridicând privirea văzu clar vârful unui brad înclinându-se încet deasupra potecii pe care mergea ea.

Trase de zăbală și opri iapa în momentul când, la douăzeci de metri de ea, copacul se păbușea peste drum.

Zări de asemenea și o umbră care fugea printre tufișuri.

De data aceasta nu mai exista nici o îndoială: cineva încercase s-o ucidă. Era vorba despre un atentat! Viața ei era în pericol!

Și atunci, coșmarul ei deveni certitudine. În noaptea aceea, cineva încercase într-adevăr s-o asasineze și, cum lovitura dăduse greș, ucigașul își reînnoia tentativa.

*

Începuse să plouă. Picăturile mari care precedau furtuna o loveau cu brutalitate peste față.

Când ajunse în holul castelului, era udă până la piele și, imediat, se lovi de Ingrid care cobora scara cea mare.

– Cum! Ai ieșit pe o asemenea vreme? exclamă aceasta. Ai putea să răcești, sau calul tău ar fi putut să alunece și să te trântească.

– Era cât pe-aci să se întâmple așa, într-adevăr. Dar n-ar fi fost de vină vremea rea.

– Ce vrei să spui?

– În mod miraculos, am scăpat din două tentative de asasinat.

– Carole, glumești?

– Așa ți se pare? Nu, Ingrid, vorbesc foarte serios.

Și, în câteva cuvinte, îi povesti cele două accidente succesive care se produseseră. Ingrid dădu din cap.

– Biata mea Carole, hotărât lucru, faci o depresie! După „atentatul" din noaptea aceea, acum îți imaginezi că prăbușirea întâmplătoare a unui copac a fost un alt mijloc de

a te suprima… Te asigur că mă îngrijorezi foarte tare. Du-te și te odihnește. Ești obosită. Vino, te conduc eu în cameră.

Se apropie de verișoara ei și vru să-și strecoare brațul cu solicitudine pe sub brațul ei, dar fata o respinse și urcă repede treptele de piatră ce duceau la primul etaj.

Ajunsă în camera ei, puse zăvorul, ca și cum ar fi vrut să pună un obstacol între ea și lumea exterioară, pentru că-i era frică.

Își schimbă costumul de călărie care era ud și-și puse un pantalon din catifea reiată și un pulovăr gros; frigul începea să se facă simțit.

Tremura ușor, spunându-și că nu va petrece o iarnă aspră în acest castel. Se va duce într-o țară mai călduroasă, pe Coasta de Azur sau în California… Doar dacă nu…

Se gândi la Igor…

Viața ei s-ar putea schimba radical dacă s-ar căsători cu el; dar oare nu va respinge el ideea căsătoriei?

Ingrid îl descrisese ca pe un celibatar convins… dar ea, Carole, va refuza o legătură care n-ar fi consacrată legitim!

Trecuse cel puțin o oră de când urcase în camera ei. Afară, ploaia încetase.

Auzi deodată zgomotul unui motor de mașină.

Cine ar fi putut să vină? S-o fi întors Olaf din călătoria lui în Franța? În acest caz, ea era hotărâtă să-l dea pe ușă afară.

Foarte fermă în hotărârea ei, ieși din cameră și coborî repede în hol.

Se trezi față în față cu un bărbat de vreo șaizeci de ani, cu o privire ascuțită în spatele unor ochelari cu ramă de aur, pe care Peter îl introduse în salon.

Ingrid îi strânse mâna cu simpatie.

– Vă mulțumesc că ați venit atât de repede… îi zise ea.

Intrigată, Carole se apropie.

Cum de putea doamna Ronneby să primească vizite la castel, ca și cum ar fi fost la ea acasă?

În clipa aceea, Ingrid își zări verișoara.

– Carole, vino…

Aceasta rămăsese în pragul salonului. Vrând să arate că ea era stăpâna casei, intră în încăpere, îl privi pe necunoscut, și zise:

– Să mă prezint. Sunt noua proprietară a castelului Strinberg…

– Dumneavoastră sunteți domnișoara Chantereine? întrebă omul, uimit.

– Firește.

Atunci, întorcându-se spre Ingrid, bărbatul spuse:

– Doamnă, am făcut un ocol de zece kilometri ca să văd o bolnavă. Domnișoara Chantereine mi se pare perfect sănătoasă… Telefonul acesta a fost cumva o glumă? Am și alți pacienți care așteaptă îngrijirile mele.

– Ce vă face să credeți, doctore Holden, că ați venit degeaba? În clipa aceasta, verișoara mea se simte mult mai bine, dar azi-dimineață, în timpul unei plimbări călare, a avut halucinații, imaginându-și că cineva vrea să atenteze la viața ei! Într-una din nopțile trecute, a scos niște țipete cumplite în somn… Verișoara mea este în plină criză depresivă și cred că un tratament i-ar face bine.

Carole o asculta pe Ingrid, întrebându-se dacă nu cumva visează. Ofensată, izbucni:

– Doctore, eu nu sunt nebună… Dar am convingerea că, în această casă, de mai multe ori, s-a atentat la viața mea. Azi-dimineață, de două ori, a fost cât pe ce să fiu zdobită de prăbușirea unei crengi enorme și a unui brad… Pot să vă conduc la locul unde s-au produs accidentele, veți constata că spun adevărul.

Ingrid inteveni:

– În sezonul acesta, se fac adeseori tăieri de copaci, dar verișoara mea își imaginează că arborii pe care i-a găsit pe potecă ar fi trebuit să cadă peste ea… În afară de asta, domnișoara Chantereine nu vă spune că, în noaptea în care a țipat, a rămas leșinată și și-a pierdut cunoștința aproape o oră.

Această ultimă frază îi trezi interesul doctorului Holden. Se apropie de fată și o privi atent prin ochelari.

– Cum? Ați rămas leșinată aproape o oră?

Fără să mai aștepte răspunsul, o apucă de încheietura mâinii și-i controlă pulsul.

– Carole, draga mea, susură Ingrid, dacă doctorul tot este aici, ar trebui să profiți și să te lași examinată. Eu aș fi mult mai liniștită…

Insistența lui Ingrid era atât de convingătoare și Carole o simți pe verișoara ei atât de hotărâtă să aibă câștig de cauză încât, ca să scurteze discuția, se hotărî să-i dea satisfacție.

Doctorul Holden o examină pe Carole în camera ei. Așa cum prevăzuse ea, doctorul o găsi într-o excelentă stare de sănătate.

Fără nici un pic de galanterie, acesta mormăi:

– Toate sunteți la fel! Pentru un coșmar sau pentru un guturai, gata, chemați doctorul.

Ca să nu mai înrăutățească lucrurile, Carole se prefăcu că nu aude aceste remarci neplăcute.

În clipa aceea, se auzi o bătaie ușoară în ușă, și Ingrid apăru.

– Ei, doctore? V-a explicat domnișoara Chantereine cauza coșmarului ei?

De fapt, chiar dacă doctorul Holden îi pusese diverse întrebări, nici una dintre ele nu abordase subiectul care era la originea leșinului ei.

Doctorul își ridică întrebător sprâncenele. Carole fu aceea care îi dădu explicații.

Chiar dacă nu-i plăcea să-i povestească unui străin întâmplarea cu pumnalul, care lui i s-ar fi putut părea extravagantă, ea trebui totuși să spună ce văzuse.

– Ați visat! comentă doctorul după ce Carole termină.

Ea scutură din cap.

– Evident că este primul lucru care mi-a trecut prin minte. Dar nu, doctore, eram trează de-a binelea.

Ingrid spuse cu îngrijorare în glas:

– Draga mea Carole, ar trebui să te menajezi.

– Dar nu sunt bolnavă!

– Mă tem că, din păcate, ești…

Doctorul făcu un gest vag, în timp ce Ingrid adăugă, luând-o de mână pe Carole:

– După depresia nervoasă pe care ai avut-o copil fiind, cred că n-ar trebui să tratezi toate astea cu ușurință. Nu credeți, doctore, că aceste semne ar putea fi un fel de avertisment?

Doctorul, care își ștergea conștiincios lentilele ochelarilor cu batista, își ridică privirea și avu o expresie mai interesată.

– Spuneți că domnișoara Chantereine a avut în copilărie o depresie nervoasă?

– Când am aflat de moartea părinților mei într-un accident de avion, am resimțit un șoc violent, dar asta nu are nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Carole vorbise pe un ton sec. I se părea intolerabil acest amestec în viața ei trecută.

Îi aruncă lui Ingrid, plină de resentimente:

– De altfel, vorbești despre un lucru despre care tu nu știi nimic!

– Cum adică?

– Pe vremea aceea, nu mă cunoșteai. Numai maicile care m-au îngrijit la spital ar putea să descrie simptomele de care am suferit.

În fața acestei apostrofări, doamna Ronneby consideră inoportun să mai continue discuția.

Se retrase prudent, în timp ce Carole își lua la revedere de la doctor. După plecarea lui, se prăbuși într-un fotoliu, epuizată.

Avea senzația că voiau s-o izoleze de lumea reală…

*

Brusc, Carole luă hotărârea să caute un pretext și să fugă cât mai repede din castelul Strinberg. Va pleca săptămâna viitoare la Paris, lăsându-și rudele să-și sfârșească vacanța la castel.

Tocmai voia să tragă draperiile pentru a mai umbri de soare camera, când, spre mirarea ei, privind pe fereastră, îl văzu pe maiorul Randall conducându-l pe doctorul Holden până la mașina oprită la capătul aleii celei mari. Ce însemna asta?

Doctorul se despărțise de ea în urmă cu aproape o oră. De ce-și prelungise vizita, când spusese că era grăbit să treacă și pe la alți bolnavi?

O neliniște nedefinită puse stăpânire pe Carole. Alergă prin vestibulul pardosit cu dale de marmură și coborî repede treptele de piatră ce duceau la parter.

În pragul holului, se lovi de maior și-i zise fără nici o introducere:

– Dcotorul Holden pretindea că a pierdut un timp prețios venind să mă vadă! Văd că, în ceea ce vă privește, nu gândește același lucru…

Bătrânul avu o tresărire care nu-i scăpă interlocutoarei sale, apoi îi răspunse:

– De vreo câteva săptămâni, mă simt cam obosit. Am profitat de venirea lui aici ca să mă examineze și pe mine.

Cuvintele lui, rostite prea repede, îl trădau. Mințea prost.

Carole fu pe punctul de a-i spune: „Dacă doctorul v-a găsit bolnav, trebuie să vă fi scris o rețetă. În cazul acesta, arătați-mi-o”.

Dar la ce bun să mai insiste? Ar fi însemnat că-i mărturisește în mod stângaci că-l suspectează că nu spune adevărul.

Capitolul 6

Când fu singură în camera ei, Carole simți că respiră mai în voie.

Îi spuse Gretei să tragă draperiile pentru că voia să se odihnească.

Camerista o privi mirată și întrebă:

– Domnișoara este bolnavă?

Iarăși era considerată bolnavă, și cea care-i vorbea nu avea nici un gând ostil.

– Nu, Greta, nu sunt bolnavă, doar un pic obosită.

– Înțeleg.

Își scoase hainele, își puse un capot și se întinse pe pat.

Pendula bătu ora două. Afară, totul era liniștit. În semiîntunericul din încăpere, Carole analiză ultimele evenimente, încercând să le lege unele de altele și să le dea un sens.

Încă o dată, se gândi la Igor, la sărutul pe care el i-l dăduse, la presiunea brațului lui pe umerii ei…

Simți și acum o mare emoție când își aminti de toate astea.

O iubea, fără nici o îndoială. Nu-i spusese el: „Carole, draga mea, am să mă întorc repede să te regăsesc”?

Adormi cu această fericită certitudine.

*

O trezire două bătăi în ușă. Greta intră.

– Doctorul întreabă dacă domnișoara poate să-l primească, zise ea trăgând draperiile.

Carole tresări, crezând că nu auzise bine.

– Ce spui?…

Greta repetă întrebarea, adăugând:

– Doamna Ronneby este împreună cu doctorul Holden.

De data asta, Carole reacționă violent.

– Spune-i că nu vreau să primesc pe nimeni!

– Bine, domnișoară.

Abia rostise aceste cuvinte și înainte chiar să-și dea seama ce se întâmplă, ușa camerei se deschise.

Ingrid intră, urmată de două siluete.

Prima era cea a doctorului Holden. Iar a doua, era aceea a unui bărbat de vreo cincizeci de ani, înalt, slab ca un țâr, cu o mustață căruntă care-i împărțea fața în două și-i scotea în evidență un nas subțire și proeminent.

După ce primele clipe de stupoare trecură, Carole întrebă:

– Unde vă credeți de intrați așa în camera mea?

Era în culmea furiei, dar nu părea să-i fi impresionat pe cei care se purtaseră cu atâta nerușinare.

Ingrid înaintă și zise pe un ton catifelat:

– Draga mea, scuză-mă, dar starea ta de sănătate mă îngrijora atât de mult încât i-am rugat pe doctorul Holden și pe profesorul Malmoor, un eminent specialist care tocmai era în trecere prin regiune, să binevoiască să te examineze.

Această voce mieroasă, extraordinar de imperativă totuși, o lăsă pentru câteva clipe pe Carole fără nici o reacție, ca și cum ar fi primit un pumn drept în față.

Dacă nu s-ar fi abținut, ar fi sărit cu siguranță la gâtul verișoarei sale, pentru că, în aceste clipe, Carole se simțea în stare de orice acțiune extremă.

Din fericire se controlă.

Într-o străfulgerare, i se păru că zărește îngrozitoarea structură a capcanei în care încercau s-o împingă.

Orice dovadă de violență, orice gest necugetat din partea ei, s-ar fi întors imediat împotriva ei.

Trebuia să joace strâns dacă voia să-și învingă adversarii. La viclenie, ea trebuia să răspundă tot cu viclenie.

Ridicând capul și schițând un zâmbet, spuse cu ironie, privindu-l pe noul venit:

– Profesorul Malmoor este fără îndoială psihiatru…

În fața limpezimii afirmației ei, acesta resimți o tulburare evidentă și-și drese glasul ca să spună:

– Ăăă.. da.

Carole continuă, ciudat de calmă:

– Pentru că, dacă înțeleg eu bine, doamna Ronneby v-a chemat ca să vă dați seama de starea mea mentală?

Bărbatul păru stânjenit de-a binelea.

– Păi… adică…

Dar Carole îl întrerupse brusc:

– De altfel, n-am să refuz să mă supun examinării dumneavoastră. Ați putea crede că mă tem de ce verdict veți da.

Se întoarse spre Ingrid și-i aruncă acesteia:

– Ție îți cer doar să te retragi.

Abia își exprimă Carole această dorință, că verișoara ei și dispăruse.

Singură în fața celor doi doctori, se îndreptă spre un fotoliu și se așeză.

– Și acum, vă ascult, domnilor…

Îi privi atent pe amândoi.

Întorsătura pe care o luaseră lucrurile părea să-i dezorienteze.

Doctorul Holden vorbi primul:

– Nu puteți nega, domnișoară, că în ultima vreme ați avut o criză nervoasă și ați stat inconștientă mai mult de o oră.

– În ce privește durata, nu sunt sigură… Este adevărat că în urma unei împrejurări destul de tulburătoare, am leșinat.

Doctorul Holden, cu un gest ce trebuie să-i fi fost familiar, își scoase ochelarii și-i șterse cu batista.

– Ați putea să-i povestiți profesorului Malmoor ce anume v-a declanșat această brutală emoție?

Imediat, Carole simți capcana acestei întrebări, totuși firească.

Dar nu putea evita răspunsul… Îi relată specialistului cu fidelitate ceea ce văzuse în acea faimoasă noapte.

În timp ce vorbea, profesorul, care o asculta, dădea mereu din cap.

În încheiere, ea spuse:

– Dacă în camera mea nu a intrat un răufăcător, înseamnă că am fost victima unui coșmar și…

Doctorul Holden o întrerupse.

– Nu numai a unui coșmar…

Carole se gândi cu intensitate. Ce gândea oare cu adevărat bătrânul Holden?

Acesta continuă:

– Ați afirmat că cineva voia să vă asasineze. Așa este?

La rândul lui, profesorul luă cuvântul:

– Se pare, domnișoară, că în copilărie ați suferit un puternic șoc emoțional.

Carole simți cum i se amplifică furia și indignarea. Cu câtă răbdare machiavelică țeseau rudele ei plasa în care sperau s-o prindă!

Ea răspunse simplu:

– Doctorul care m-a îngrijit atunci vă va furniza mai bine decât mine amănunte asupra bolii mele.

Făcu o pauză și continuă cu o lentoare calculată:

– Domnule profesor, fără îndoială că ar fi mult mai ușor să spun că, în acest moment, se încearcă să fiu

împinsă într-o îngrozitoare capcană, pentru că, cred că toți bolnavii pe care-i îngrijiți întrebuințează probabil același limbaj.

Îl fixă cu privirea pe profesorul Malmoor, care avea însă o expresie indescifrabilă.

– Mulți dintre bolnavi își ingoră starea de sănătate.

– Eu nu, imaginați-vă. Mai întâi vreau să vă atrag atenția că sunt străină în această țară. Am venit aici ca să intru în posesia unei moșteniri râvnite de mulți alții, de multă vreme fără îndoială. Am făcut imprudența să-i invit pe ceilalți patru membri ai familiei să stea o vreme aici, pe domeniul de care ei se simt frustrați.

Dcotorul Holden ridică mâna cu un gest ofensat.

– O cunosc de mulți ani pe doamna Ronneby și protestez cu toată puterea împotriva acestei acuzații.

Fără să se lase impresionată de cuvintele doctorului, Carole continuă:

– Eu nu cunosc legile suedeze, dar presupun că dacă se reușește să se dovedească faptul că o persoană nu este în toate facultățile ei mentale, se delegă un tutore care să-i gestioneze bunurile.

Se opri, așteptându-se la un răspuns. Dar în încăpere se abătu o liniște apăsătoare.

Ea reluă:

– Cred că niște ființe lipsite de scrupule pot cu ușurință să încerce o asemenea soluție. Asta este tot ce am avut de spus!

Carole se ridicase cu demnitate din fotoliu pentru a le da de înțeles doctorilor că ea considera vizita lor terminată.

Dar nici doctorul Holden nici profesorul nu păreau să-i fi înțeles invitația. Rămaseră așezați în fotoliile lor.

În ultimul sfert de oră se înserase brusc. Ea nici nu-și putea da seama prea bine de expresiile lor, de efectul pe care-l avusese asupra lor discursul ei.

În fața acestei tăceri, se simți din nou neliniștită.

Se gândi la Igor. Ah, dacă el ar fi fost acasă, la Alkenberg, ea s-ar fi refugiat acolo! Pe acest pământ străin, se simțea îngrozitor de singură.

În fine, profesorul vorbi:

– Nu mă îndoiesc, domnișoară Chantereine, că judecați ca o persoană inteligentă și rațională. Dar comportamentul dumneavoastră din seara aceea poate da naștere la multe comentarii. În afară de asta, mai este povestea cu arborii prăbușiți în calea dumneavoastră; pretindeți că cineva vrea să vă suprime. Așa este, nu-i așa?

Ea își trecu o mână peste frunte, simțind broboane de sudoare pe tâmple.

– Ce vreți să spuneți? bâigui ea.

Doctorul Holden adăugă cu vehemență:

– În plus, sunteți foarte nedreaptă cu doamna Ronneby, atât de grijulie cu dumneavoastră. Chiar și numai acest lucru arată cât vă sunt de zdruncinați nervii. Credem că se impune o soluție.

Ea murmură:

– Ce fel de soluție?

– Nu mai puteți rămâne, deocamdată, în această proprietate unde sunteți în pericol de a mai suporta o nouă criză, care să aducă prejudicii sănătății dumneavoastră.

Profesorul încuviință și el.

– Ceea ce spune colegul meu este exact, și eu cred că o ședere de două săptămâni, de exemplu, într-o casă de odihnă, v-ar face cel mai mare bine.

Stăpânindu-și groaza care o cuprindea, Carole murmură, strângându-și mâinile una în alta pentru a le împiedica să tremure:

– Dacă nu mă înșel, este vorba despre o internare…

– Nu folosiți cuvinte mari, domnișoară Chantereine. Reacțiile dumneavoastră dovedesc că nu vă controlați nervii.

Carole simți un nod în gât.

– Vi se pare că sunt de o nervozitate excesivă?

– Este un fapt.

– Și pretindeți că am nevoie să fiu internată într-o casă de sănătate?

– Într-adevăr, răspunse profesorul.

Rostind răspicat fiecare silabă pentru a-și dovedi calmul, ea spuse:

– În acest caz, mi se pare că părerea unui singur specialist nu este de ajuns. Cer să aflu părerea și a unui alt medic, ales de mine.

Această ultimă frază era destinată mai ales să-i arate profesorului ce credea ea despre conștiința lui profesională.

În timp ce vorbea, se apropie de întrerupătorul electric pe care-l răsuci.

Lumina izbucni brusc, răspândindu-se nemilos pe chipurile celor doi vizitatori.

Preț de o clipă, ea surprinse o expresie nehotărâtă pe fața doctorului Holden. Acesta își aranja reflex nodul cravetei și părea destul de stânjenit.

Ea i se adresă:

– Eu cred că, în Suedia, legile știu cum să-i pedepsească pe cei care prin viclenie sau din interes, se fac complicii unei internări arbitrare.

Cuvintele Carolei își produseră efectul, pentru că-l văzu pălind dintr-o dată, mâinile îi tremurau.

În încăpere, timpul părea că se oprise în loc pentru cele trei personaje.

Foarte încet, doctorul se ridică din fotoliu și veni înspre Carole.

Oare, din milă sau de teamă, va deveni el aliatul ei? Cuprinsă de o speranță ascunsă, ea aștepta. Din păcate, iluziile ei se spulberară.

– Domnișoară Chantereine, ar trebui să-l ascultați pe profesor. Acceptați această scurtă ședere într-o casă de sănătate. Este vorba despre sănătatea dumneavoastră. Exaltarea de care dați dovadă nu este normală.

Malmoor se ridicase la rândul lui.

Spuse pe un ton care nu admitea replică, îndreptându-se spre ușă:

– Am, s-o anunț pe camerista dumneavoastră să vă pregătească bagajele. Vă conduc chiar astă-seară la Kronborg. Veți petrece acolo o noapte mult mai calmă decât aici.

O clipă, ea rămase încremenită, fără reacție.

Așadar, răpirea ei fusese pregătită minuțios… În starea de emoție în care se afla, trebui să se sprijine de speteaza unui fotoliu ca să nu cadă.

În clipa aceea, doctorul Holden trecu pe lângă ea și coborî vocea ca să-i murmure:

– Domnișoară, eu cunosc casa de odihnă unde vrea să vă ducă profesorul Malmoor. N-am să vă părăsesc… Și apoi, credeți-mă, această soluție poate fi cea mai înțeleaptă pentru moment. Aici cine știe ce s-ar putea întâmpla…

Erau oare cuvinte sortite să-i adoarmă bănuielile Carolei sau, dimpotrivă, ca s-o pună în gardă?

*

– Se pare că domnișoara pleacă pentru câteva zile? întrebă Greta cu uimire intrând în încăpere.

Camerista părea descumpănită de această decizie.

Carole se întrebă dacă nu cumva ar fi puttu să i se confeseze ei, pentru că, probabil ea era în afara complotului. Dar suedeza aceasta de origine țărănească n-ar înțelege-o cu siguranță.

Se mulțumi așadar să-i răspundă:

– Da, fac o scurtă călătorie. Pregătește-mi bagajele cu câteva lucruri indispensabile.

Carole consideră că este inutil să dea și alte explicații. De altfel, cuvintele ieșeau cu destulă dificultate printre buzele ei crispate.

„Cine știe ce se poate întâmpla aici?”

Acest straniu avertisment îi suna cu obstinație în creier. Cu siguranță că, atunci când vrei să scapi de cineva care te stân-

jenește, găsești întotdeauna mijloacele de a-l face să dispară. Un accident se întâmplă atât de repede!

Fraza ambiguă a doctorului Holden era oare mărturisirea că el bănuiește drama ce se țese, sau era o tehnică abilă de a o liniști și a o face să plece fără scandal?

Trebuia oare să accepte să se urce în mașina profesorului?

Va fi oare într-adevăr mai în siguranță în sanatoriul acela decât în castelul Strinberg?

Habar n-avea.

Se gândea la toate astea în timp ce Greta își făcea de lucru fără zgomot între șifonier și valiză.

În timp ce camerista termina ultima valiză, Carole își făcea repede în minte un întreg plan de luptă.

Prefăcându-se că se supune de bunăvoie, ea va urca în mașina profesorului și, o dată ajunsă la sanatoriu, va găsi ea un mijloc să evadeze…

*

Șoferul psihiatrului, un bărbat cu o figură de brută, care-i folosea cu siguranță și ca infirmier și probabil că nu era deloc blând cu bolnavii, conducea mașina lungă și neagră înspre Kronborg.

Începuse să cadă o ploaie fină și gemurile mașinii se aburiră, ascunzând o parte din peisaj.

Așezată pe bancheta din spate, în dreapta doctorului, Carole închisese ochii.

Gândurile ei haotice i se ciocneau în minte într-un vârtej nebunesc.

Un singur gând îi era limpede: era victima unui îngrozitor complot. Verii săi urziseră un plan machiavelic ca să pună mâna pe averea ei. Voiau s-o facă să fie considerată nebună și astfel maiorul Randall va deveni fără îndoială, tutorele ei legal și gestionarul bunurilor ei.

Greșise venind singură în această țară străină și, mai ales, greșise ținându-i în preajma ei pe acești oameni care nu puteau decât s-o urască și care erau în stare de orice.

Avertismentul rostit în șoaptă de doctorul Holden era o mărturisire.

Soarele începea să apună; lumina scădea repede. La ora asta, șoferul trebuia să-și concentreze toată atenția la drum și nu putea circula prea repede. Șoseaua era mărginită de platani înalți.

Începuse să bată vântul și ultimele frunze smulse copacilor zburau în jurul mașinii ca niște fluturi de noapte.

Profesorul Malmoor, care nu scosese un cuvânt de la plecarea din Strinberg, anunță:

– Ajungem imediat.

Într-adevăr, începură să apară primele clădiri ale Kronborgului.

Carole simțea un nod în gât. După ce va pătrunde în acest sanatoriu, ale cărui porți firește că vor fi încuiate, nu va avea nici o șansă de scăpare.

Totuși, dacă acceptase să-l urmeze pe psihiatru, a făcut-o pentru că doctorul Holden îi dăduse de înțeles că la castel pericolul era și mai mare. Îi era oare dușman sau aliat?

Capitolul 7

În dimineața aceleiași zile, Olaf se afla la bordul avionului ce venea de la Paris.

Nathalie Roux plecase cu o zi înainte spre Stockholm, pentru că el nu vrusese să călătorească împreună cu ea. Ar fi fost o imprudență ca vreo cunoștință de-a lui să-l vadă în compania sosiei Carolei.

Îi recomandase să poarte ochelari negri și să-și ascundă părul auriu într-o eșarfă; trebuia să evite cu orice preț să fie remarcată.

Sfaturile lui Wesborg fuseseră foarte stricte… El spera ca ea să-i urmeze instrucțiunile.

Reținuse pe numele domnișoarei Roux, artistă franceză, o cameră la hotelul *Royal.*

De îndată ce avionul aterizează, Olaf urcă într-un taxi. În ciuda dorinței sale de a se convinge că totul era în regulă cu Nathalie, nu se opri la hotelul acesteia, ci se duse să-și ia una din mașinile lui pe care o lăsase la un garaj.

După o jumătate de oră, la volanul puternicei mașini, porni în direcția castelului Strinberg. Pe drum, se opri la un han să mănânce și, spre sfârșitul după-amiezii, ajunse pe domeniul Carolei. Ocoli parcul și opri mașina în spatele unui gard viu.

Evită s-o ia pe aleea principală, și porni pe lângă castel pe o alee ce șerpuia până la aripa de sud a acestuia, care era nelocuită.

Astfel putu să intre în clădire fără știrea servitorilor. Urcă direct în camera lui, când toată lumea îl credea încă plecat în călătorie.

De la cele două ferestre ce dădeau spre fațada corpului central al castelului, văzu limpede mașina care-l adusese pe doctorul Holden.

Nu era surprins, știind că Ingrid hotărâse să-l cheme pe doctor pentru ca acesta s-o examineze pe Carole, parte a planului pe care-l făcuseră împreună.

Comportamentul nervos al tinerei franțuzoaice trebuia exploatat la maximum pentru ca un judecător să poată declara că starea ei depresivă o făcea incapabilă să-și gestioneze averea.

Carole Chantereine trebuia să aibă un tutore… El va fi tutorele ei legal.

Totuși, această idee care, la început, îl entuziasmase, lua acum o altă întorsătură.

Un tutore este obligat să dea socoteală… Și s-ar putea ca unii prieteni ai Carolei să intervină… Se gândea firește la Igor, de care se și temea. Prietenia aceasta dintre Carole și

contele Alkenberg, care semăna foarte tare cu dragostea, era periculoasă, teribil de periculoasă. Astfel că, în mare grabă, el trebuise să modifice planul.

Mai întâi, dorind să aducă în Suedia o sosie a verișoarei sale, avusese de gând s-o facă pe aceasta să joace rolul unei dezechilibrate.

Ar fi invitat-o pe falsa lui verișoară într-un restaurant la modă din Stockholm, unde ea ar fi provocat un scandal de pomină, luându-se de clienți fără nici un motiv. Ar fi jucat astfel rolul unei dezechilibrate care cântă, râde fără motiv și se comportă ciudat în public.

Olaf ar fi putut astfel să acrediteze în diferite locuri teza că verișoara lui franțuzoaică nu este normală. Ar fi avut mai multe mărturii publice, plus pe cele ale servitorilor de la castel, care ar fi mărturisit că, într-o noapte, Carole ar fi scos fără motiv niște țipete de groază. Greta, fata aceasta naivă, ar fi recunoscut faptul chiar sub jurământ.

Cu ajutorul unui psihiatru pe care-l cunoștea și care era destul de lipsit de scrupule, ar fi reușit cu ușurință s-o interneze într-un sanatoriu pe o perioadă lungă.

În tot acest timp, în calitatea lui de tutore, ar fi avut facilitatea de a opera multiple și fructuoase manevre imobiliare și financiare…

Având un simț dezvoltat al afacerilor, ar fi putut astfel să deturneze în favoarea lui o parte a averii Carolei.

Din păcate însă, descoperirea legăturii care exista între Carole și Igor pusese totul sub semnul întrebării. Și atunci, mintea lui machiavelică pusese la cale imediat altceva.

Această schimbare de identitate, care la început n-ar fi trebuit să fie decât o înșelătorie de scurtă durată, numai pentru necunoscuți, trebuia să devină realitate.

Nathalie va fi Carole Chantereine.

Carole va fi cu adevărat întruchipată de Nathalie Roux… Aceasta era doar cu puțin mai în vârstă decât sosia ei, doar cu șaisprezece luni, ceea ce nici nu conta.

Olaf se va căsători cu Nathalie, devenită Carole Chantereine; fata aceasta, ambițioasă, lipsită de moralitate, va accepta cu siguranță stratagema lui.

Devenind soția lui, falsa Carole va fi moștenitoarea domeniului Strinberg; Olaf va intra atunci în mod legal în posesia acestei imense averi.

În ceea ce privește pe adevărata Carole, ea va fi victima unui accident mortal… În țara aceasta muntoasă, o mașină poate oricând să cadă cu ușurință într-o prăpastie… Și pașaportul care va fi găsit în geanta victimei va fi cel al lui Nathalie Roux.

Firește, în acest caz, maiorul Randall, Ingrid și Axel nu vor trebui să știe nimic despre această substituire, care nu numai că-i lipsea de avere, dar i-ar fi făcut complici ai unui asasinat pe care ei cu siguranță l-ar fi respins îngroziți.

Deci, pentru a-i neutraliza și a-i îndepărta, va trebui să aibă loc o ceartă zdravănă între ei și falsa Carole, care le va interzice să mai calce pe la castel.

În afară de asta, toți servitorii vor fi concediați.

Iar Igor va afla în mod oficial vestea căsătoriei lui Olaf cu verișoara lui franțuzoaică. Nathalie nu va trebui să se întâlnească niciodată cu el.

Totuși, Olaf era convins că Igor va încerca să-i telefoneze.

Când el va suna, Olaf va da drumul la un casetofon care va transmite muzică, pentru a masca astfel intonațiile vocii lui Nathalie, în timp ce aceasta va recita lecția pe care Olaf i-o va fi dictat:

– Igor, dragul meu, te rog să nu mă mai deranjezi. Eu m-am îndrăgostit de vărul meu și ne-am căsătorit. Te rog, așadar, să nu-mi mai telefonezi.

Olaf era sigur că va avea acordul lui Nathalie în toate aceste privințe.

În afară de asta, cum ea spusese că nu are alte rude, nimeni nu se va interesa de moartea accidentală a unei anume Nathalie Roux, artistă franceză fără contract, care nu avusese decât niște angajamente în niște trupe de teatru jalnice.

Se gândea la toate astea în timp ce supraveghea de la fereastră plecarea doctorului Holden, chemat se pare de Ingrid ca să constate nervozitatea Carolei.

Cu toții fuseseră de acord cu această vizită medicală, dar Olaf, care-și schimbase brusc planul eliminându-i pe ceilalți membri ai familiei, era contrariat de venirea doctorului.

Se neliniști și mai mult când constată că acesta nu mai ieși din castel și când, ceva mai târziu, o altă mașină trase în fața intrării și doctorul Holden apăru ca să-i iasă în întâmpinare unui bărbat cu înfățișare severă care trebuie să fi fost cu siguranță un alt doctor.

Proasta de Ingrid, îi va răsturna toate planurile trimițând-o pe Carole într-un sanatoriu de boli nervoase!

În graba ei, chemase oare în ajutor un specialist?

Olaf aștepta răbdător în spatele ferestrei și, pe măsură ce trecea timpul, simțea că-l cuprinde o furie surdă.

Trebuia neapărat ca verișoara lui, Carole, să dispară într-un accident sub identitatea lui Nathalie Roux!... Cum să reușească asta dacă ea va fi închisă și fără posibilitatea de a ieși cu mașina?

Continuă să pândească la fereastră, ascuns după draperiile grele.

O văzu în sfârșit pe Carole, încadrată de cei doi doctori, urcând în mașina psihiatrului, în timp ce Greta îi încărca valizele în portbagaj.

Nu era nici o îndoială, o duceau într-un sanatoriu.

Așteptă plecarea mașinii, apoi, ieșind din castel pe o ușă din spate, o luă pe drumul îngust la capătul căruia își parcase mașina.

Începea să se însereze și să adie un vânt de iarnă.

Își ridică gulerul impermeabilului și frisonă ușor, întrebându-se dacă planul pe care-l concepuse cu atâta grijă se va derula așa cum dorea el.

*

Carole își duse brusc mâna la gură și simulă un puternic acces de tuse, apoi strigă:

– Profesore, opriți la o farmacie ca să-mi iau niște pastile cu muguri de brad.

– Avem tot ce ne trebuie la clinică, bombăni doctorul.

Ea insistă:

– Doctore, vă rog. Eu vreau *Perle de brad* de la laboratorul Mercier din Paris.

– Nu avem medicamente franțuzești în Suedia.

– Vă înșelați, domnule profesor. Există la farmacia care se află la capătul acestei străzi. Am cumpărat eu săptămâna trecută, insistă Carole.

Doctorul, nedorind să provoace fără îndoială o reacție la o bolnavă care se arătase până acum atât de docilă, se aplecă în față și-i ordonă șoferului să oprească în fața farmaciei indicate, încă deschisă la acea oră târzie.

– Mă duc să vă cumpăr pastilele. Ziceți că se numesc *Perle de brad?*

– Da, așa se cheamă.

– Rămâi în mașină cu domnișoara, îi zise doctorul șoferului.

Ceea ce însemna foarte limpede că acesta avea ordin s-o supravegheze.

Carole își dădu seama că nu are la dispoziție decât câteva minute ca să acționeze.

Îl privi pe Malmoor traversând șoseaua și îndreptându-se spre vitrina luminată.

Abia intră doctorul în farmacie, că ea aruncă pe geamul coborât o pudrieră pe trotuar, și strigă:

– Dumnezeule, pudriera mea, mi-a scăpat!… Vrei, te rog, să mi-o aduci?

Șoferul se întoarse, apoi deschise portiera. Cu o mișcare bruscă, fata luă mica valiză pe care o păstrase lângă ea și deschise portiera de pe cealaltă parte.

Coborî tocmai în clipa când un camion depășea mașina oprită. Ea traversă șoseaua prin fața roților camionului.

Ajunsese pe trotuarul din față când auzi un țipăt strident, apoi niște frâne care scrâșniră.

Văzu vreo câțiva trecători repezindu-se spre locul din care ea tocmai plecase. Își dădu seama că datorită acestei zarve provocate după toate aparențele de un accident, ea putea să se facă nevăzută.

Alergă spre o zonă mai întunecoasă și merse de-a lungul unei clădiri mari. Auzi o sirenă, și apăru o mașină a poliției… Nu era momentul să mai stea pe gânduri.

Repede, din ce în ce mai repede, coborî bulevardul.

Deodată, apărură farurile unei ambulanțe și, din ce în ce mai speriată, intră repede pe o străduță întunecoasă din stânga ei.

Alerga cu spaima în suflet, temându-se de ceva neprevăzut care ar putea-o împiedica să ajungă la capătul drumului ei, care era gara.

Avu impresia că se rătăcește în labirintul străduțelor slab luminate. Se orienta cu greutate, cartierul acesta îi era necunoscut.

Pe la ferestre se aprinseseră luminile. Carole nu îndrăznea să se oprească pentru a întreba vreun trecător încotro s-o ia. Totuși, riscă și împinse ușa unui restaurant.

Intră într-o încăpere destul de mică și plină de fum. În spatele tejghelei o fată blondă cu ochi limpezi ștergea de zor paharele.

Nu erau decât câțiva clienți înăuntru. Ea întrebă:

– Gara este departe?

– Nu prea… La trei străzi de aici, o luați la dreapta, și o s-o vedeți.

În timp ce vorbea, chelnerița o privea cu curiozitate pe Carole.

Unul dintre clienți se ridică. Era un bărbat de vreo șaizeci de ani. Acesta întrebă:

– Sunteți străină?

– Da, sunt belgiancă, răspunse Carole, pentru că prefera să-și ascundă adevărata identitate.

– O să vă rătăciți dacă nu cunoașteți orașul… Aș putea să vă însoțesc.

Ea refuză totuși generoasa ofertă, îi mulțumi și dispăru.

Se gândi că poate fusese imprudentă să-și semnaleze astfel prezența… Se orientă după cum îi spusese fata de la bar și curând, recunsocu clădirea impunătoare a gării, cu numeroase ferestre luminate.

Drumul până acolo era destul de scurt. Dar ei îi trebuiră vreo zece minute ca să ajungă, pentru că se oprea destul de des ca să-și mai tragă sufletul.

Ajunse în sfârșit la gară și se repezi la unul dintre ghișee. Erau o mulțime de călători care stăteau la coadă; era sfârșit de săptămână și mulți tineri, cu schiurile pe umăr, se duceau la munte unde zăpada își făcuse deja apariția.

În sfârșit, Carole ajunse în fața funcționarului și-i ceru un bilet pentru Stockholm. Șansa era de partea ei, pentru că rapidul urma să treacă peste șaisprezece minute.

Alergă spre peronul al doilea și, curând, trenul apăru.

Se urcă imediat într-un vagon de clasa a doua. Un marinar care se întorcea fără îndoială din permisie se oferi să-i ducă valiza.

Carole se așeză într-un compartiment slab luminat, între o doamnă în vârstă și un fermier apatic. Toți ceilalți călători erau marinari.

Legănată de mersul trenului, extenuată de emoțiile prin care trecuse, Carole închise curând ochii.

Nu-i deschise decât când trenul intră în gara Stockholm. Peronul era invadat de o mulțime zgomotoasă. Pentru prima oară în ultimele douăzeci și patru de ore, se simți în siguranță și respiră în voie.

*

La aceeași oră, Olaf, la volanul mașinii sale, rula spre Stockholm.

Ajunse aici, la periferia orașului, cu trei sferturi de oră mai târziu. Circulația era intensă la această oră. Îi trebui destul de mult timp ca să ajungă în cartierele noi ale orașului.

După ce trecu de biserica Riddarholmen, Olaf traversă imensa arteră și opri mașina în fața hotelului *Royal.*

Intrarea era luminată puternic. În hol se îmbulzeau o mulțime de călători.

Făcu semn unui băiat, care veni și-i scoase valiza din portbagaj.

– Urcă bagajele la camera 242. Sunt pentru domnișoara Roux, îi zise el, refuzând în același timp serviciile unui alt băiat dornic de un bacșiș gras, care se oferea să-i parcheze mașina în parcarea hotelului.

Olaf prefera să nu-și semnaleze prezența și-și lăsă mașina ceva mai departe pe stradă, făcând asta fără să fie remarcat.

Se întoarse pe jos până la hotelul *Royal* și se amestecă într-un grup de turiști care tocmai luau ascensorul. Urcă până la etajul al doilea.

Merse de-a lungul culoarului pe care erau înșirate ușile și se opri în fața celei cu numărul 242. Bătu discret.

– Intră.

Nathalie răsuci cheia și ieși în prag.

Își întâmpină oaspetele cu un zâmbet și-i spuse cu un aer triumfător:

– Arăt bine în rolul Carolei?

Purta un dezabie împodobit cu pene de struț și fața îi era machiată strident.

Wesborg tresări.

– Chiar dacă trăsăturile tale sunt asemănătoare cu ale ei, trebuie să-ți spun că, în această ținuă, nu-i semeni deloc.

Ea avu o expresie dezamăgită.

– Așa crezi?

– Mi-ar conveni oare să te mint?

– Nu cred, într-adevăr.

– Privește-te în oglindă. Carole nu și-ar da niciodată cu acest fond de ten, cu albastru pe pleoape și cu acest ruj țipător pe buze.

Nathalie făcu o mutră bosumflată.

– Bine. Spune-mi cum să mă transform într-o mică provincială… pentru că-mi imaginez că trebuie să fie destul de urâtă, dacă zici că nu se machiază.

Fără să-i răspundă, Olaf ridică din umeri și spuse:

– Cred că ți-a adus băiatul de la recepție o valiză.

– Într-adevăr, cu câteva minute înainte să vii… Este a dumitale?

– Nu, draga mea, nu mi-aș permite să vin și să mă instalez astfel aici… După ce ne vom căsători, lucrurile se vor schimba.

Fata tresări.

– Ce ai spus?

– Doresc să mă căsătoresc cu tine…

– Dar nici nu mă cunoști…

– Te cunosc îndeajuns ca să știu că-ți plac banii… Or, vei avea o viață îndestulată, vei fi foarte bogată și, pe deasupra, baroană. Sper că-ți sună bine ce spun? Îți sunt pe plac?

În timp ce el îi vorbea, ochii lui Nathalie scânteiau și, la un moment dat, exclamă:

– Ești un bărbat frumos și-mi placi mult! Dar nu cumva este o glumă?…

– Te-aș fi adus eu tocmai din Franța ca să-ți torn baliverne?

– Nu cred, într-adevăr…

Ea îl privi, neîncrezătoare, apoi adăugă:

– Am impresia că visez… eu, Nathalie Roux, voi deveni baroană și bogată…

– Cea cu care mă voi căsători nu va fi Nathalie Roux….

– Cum? făcu ea fără să înțeleagă.

– Nu, soția mea va fi Carole Chantereine, pentru că tu vei lua identitatea ei.

– Dar…

– Dă-mi voie să-ți explic. Ești sosia ei. Îi vei lua locul.

– Dar ea?

Olaf șovăi; trebuia oare să-i spună despre accident? Nu, asta ar fi putut s-o sperie. Se mulțumi așadar să-i răspundă:

– Carole este foarte bolnavă, fără nici o speranță de vindecare. Se află într-un sanatoriu… Să nu-ți fie teamă de nimic.

– Dar dacă într-o zi, totuși, își revine?

– O să vedem atunci ce facem, și o să-ți dau o sumă foarte mare de bani. Să zicem 150.000 de dolari, pe care-i voi depune în ajunul căsătoriei noastre pe numele tău.

El mai vorbi o vreme, prezentând lucrurile în felul lui, într-o lumină liniștitoare, fluturându-i mereu viața luxoasă pe care ea ar putea s-o ducă.

Toate aceste perspective învinseră temerile lui Nathalie, pentru că, oricum, nu scrupulele ar fi făcut-o să ezite. Dornică să ducă o viață de miliardar, spuse:

– Accept să fac tot ceea ce-mi propui.

Capitolul 8

Carole nu cunoștea prea bine capitala suedeză, această metropolă a Nordului care scânteia printre canalele și podurile sale, fiind cea mai frumoasă bijuterie a Balticii.

Luă un taxi și ceru să fie dusă la *Regina Hotel,* nu departe de faimosul Gondolen și al său zgârie-nori.

I se oferi o cameră frumoasă, cu baie, și, după ce lenevi mai mult în apa caldă, își schimbă taiorul de culoare roșu-aprins cu o rochie de mătase bej, model Saint-Laurent, pe care și-o pusese la repezeală în mica valiză.

Hotărî să coboare în restaurant și să-și mai recapete puterile cu o masă bună.

În sală se aflau mulți clienți. Atmosfera era agreabilă, și mâncarea delicioasă.

Chiar a doua zi, se va duce la avocatul Kelman, îl va pune în temă cu evenimentele și-i va cere sfatul ca să știe ce decizie să ia în privința verilor ei, pe care era gata să-i acuze de tentativă de omor.

Cu această hotărâre luată, se întoarse în camera ei.

Totuși, Carole dormi puțin în noaptea aceea. Prea multe gânduri i se învălmășeau în minte… Se trezi devreme, străduindu-se mai ales să nu se mai gândească la drama care o tulbura atât, înainte de a se fi sfătuit cu avocatul ei.

Un soare rece lumina Palatul Nobilimii, care se profila între Palatul Regal și vechiul Stockholm, cu străduțele lui întunecate.

În dimineața aceasta, era aproape frig. Vântul venit din larg îi mângâia plăcut fața Carolei.

Ar fi putut să se creadă o turistă în vacanță…

Trecând prin fața celor trei coroane ale Primăriei care scânteiau în soare ca un uriaș totem, se opri ca să admire nenumăratele steaguri care-și îmbinau culorile aurii pe fond azuriu cu lumina soarelui și cu cerul nordic. Pacea aceasta care o înconjura din toate părțile aduse liniște în sufletul fetei.

Privind în urmă, evenimentele din ajun nu i se mai păreau atât de dramatice. Hotărârea ei de a fugi de sub escorta lui Malmoor fusese o reușită!

Mergea prin mijlocul numeroșilor trecători care căscau gura la vitrinele acestei artere comerciale, când își dădu seama că uitase să-și ia din valiză carnețelul cu adresa și cartea de identitate.

Nefiind prea departe de *Regina Hotel,* se hotărî să se întoarcă.

În clipa când se pregătea să traverseze, nu observă, în șirul de mașini, Mercedesul lui Wesborg.

Acesta însă, foarte atent la circulație, o recunoscu imediat pe Carole.

Stupefacția lui fu extremă. Fusese convins că ea se afla deja într-un sanatoriu, sub supravegherea profesorului Malmoor. Frână reflex.

Văzu în oglinda retrovizoare că ea se îndrepta spre *Regina Hotel.* Nu exista nici o îndoială, reușise s-o șteargă și se refugiase în acest hotel.

Găsi un loc liber la câțiva metri distanță, parcă repede Mercedesul în spațiul vacant și sări pe trotuar.

În timp ce el făcea această manevră, Carole își continua liniștită drumul și intra în holul hotelului său.

Nu-l văzuse pe vărul ei și nu știa deci că el îi descoperise ascunzătoarea.

Ajunsă în cameră, deschise geanta de voiaj și scoase agenda cu adresele de care ar fi putut să aibă nevoie.

Ar fi vrut să-și ia și actele personale, dar poșeta de crocodil era prea mică încât să încapă în ea pașaportul și plicul cu fotocopii după actele succesorale care-i legitimau drepturile asupra moștenirii.

Se gândi de altfel că ar incomoda-o inutil toate aceste hârtii pe care avusese precauția să le ia cu ea în momentul plecării de la Strinberg. Le lăsă așadar într-o borsetă pe care o puse în sertarul comodei.

Când coborî din nou în holul plin de turiștii care tocmai coborâseră dintr-un autocar ce venea de la aeroport, nu-l remarcă pe Olaf, ascuns după un stâlp de marmură.

Turiștii erau atât de mulți încât Carole nu reuși să ajungă la tejghea ca să-i dea cheia camerei recepționerului.

Se apropie de un băiat de serviciu și-i spuse, întinzându-i cheia:

– Te rog frumos s-o agăți la locul ei.

De îndată ce se îndepărtă, Olaf se apropie de băiat, care nu apucase încă să pună cheia la loc. Îi întinse acestuia o bancnotă de zece coroane.

– Du-te repede și cumpără-mi o cutie de chibrituri, îi ceru el băiatului, ducându-și o țigară la gură.

Așa cum prevăzuse, băiatul sări și aruncă cheia pe tejghea, nemaiașteptând s-o pună în cui.

Wesborg o subtiliză repede.

Ezită o clipă. Trebuia oare să urce direct în camera Carolei? Se gândi că asta ar putea fi o acțiune imprudentă… Așa că, își strecură cheia în buzunar și plecă, fără să mai aștepte întoarcerea băiatului.

Când se urcă în mașina lui, avea în vedere mai multe posibilități. Își dădu seama că norocul este de partea lui.

Carole nemaiaflându-se în sanatoriu, el putea să se gândească mai bine la ipoteza accidentului care l-ar scăpa de ea.

Se îndreptă imediat spre hotelul *Royal* ca să-și întâlnească complicea, care nu va mai avea decât să se substituie verișoarei lui, de îndată ce aceasta va dispărea.

Urcă direct în camera ei, fără să se mai anunțe.

Nathalie fu destul de surprinsă să-l vadă apărând la această oră matinală. Aseară, când plecase, el îi spusese:

– Am să-ți telefonez spre sfârșitul zilei.

– Ce se întâmplă? întrebă ea, mirată.

– Trebuie să vii fără întârziere la *Regina Hotel.*

– Îmi schimb culcușul?

– Nu chiar… Dar împrejurările nu mai sunt aceleași. Ascultă-mă cu atenție.

Îi arătă cu mâna un scaun din fața lui.

*

Carole făcu semn unui taxi și-i dădu adresa lui Kelman, care locuia în celălalt capăt al orașului.

Când se prezentă secretarei avocatului, o fată înaltă, blondă și palidă pe care o vedea pentru prima oară, aceasta o anunță că patronul ei lipsește până mâine.

– Este plecat la Karlskrona.

Vestea aceasta era foarte supărătoare…

– Vreți să-mi lăsați numele dumneavoastră? o întrebă fata, luând un creion ca să noteze pe un carnet.

Dar, instinctiv, temându-se că o indiscreție era oricând posibilă și i-ar fi informat pe verii ei despre prezența ei aici. Carole se grăbi să răspundă:

– Nu este nevoie, îi voi telefona mâine maestrului Kelman ca să-mi fixeze o întâlnire.

Când ajunse în stradă, intră într-o cafenea. În graba ei de a-l vedea pe avocat, uitase să-și ia micul dejun.

Se așeză la o masă în fundul sălii. O chelneriță tânără, cu un șorț înflorat, se apropie de ea să-i ia comanda.

Curând, i se aduseră pe o tavă cafea, lapte, unt și cornuri calde. I se făcu o poftă grozavă și devoră totul cu mare plăcere.

La masa vecină cu a ei se afla un tânăr cu o înfățișare sportivă, simpatic, care o fixa cu atenție.

Desigur, era fermecătoare în toaleta ei de ultimă modă, dar își dădu seama că insistnța necunoscutului avea un alt motiv decât cel al unui bărbat care vrea să atragă atenția unei femei în speranța că o va cuceri.

De altfel, după o vreme, după ce-și plăti consumația, el se ridică și, apropiindu-se de Carole, se exprimă în franțuzește:

– Scuzați-mă... Și eu am tras la hotelul *Royal* și, alaltăieri, când ați sosit, am fost martor la discuția pe care ați avut-o cu hamalul, atunci când ați crezut că v-a dispărut valiza. Știți că și eu am pățit la fel, cu o zi înainte? Vinovat este un tânăr funcționar care nu știe să citească în limbi străine și care duce în mod invariabil toate valizele ce vin de la Paris în apartamentul unui călător care poartă tocmai numele capitalei noastre. Sper că vi s-a rezolvat problema…

Uluită, Carole îl privea nedumerită pe omul din fața ei care-i zâmbea.

– Dar eu nu am tras la hotel *Royal!*

– Totuși, sunteți franțuzoaică?

– Desigur.

La rândul lui, el păru stupefiat.

– Nu este posibil… Dar erați chiar dumneavoastră…

Enervată, Carole îi spuse:

– Dacă este un mod cu care v-ați închipuit că mă puteți aborda, vă rog să nu mă mai deranjați.

Necunoscutul, stânjenit, se înclină.

– Iertați-mă, n-am crezut că sunt indiscret reamintindu-vă un incident la care eu am fost martor și care v-a supărat atât.

Tonul lui era atât de sincer încât Carole regretă că-l repezise. Era sigur că interlocutorul ei nu mințea. Dovadă erau tonul și atitudinea lui. Așa că-i spuse mai blând:

– Trebuie să fie o neînțelegere, probabil că ați văzut pe cineva care îmi seamănă un pic…

El spuse aproape cu timiditate:

– Nu cumva aveți o soră geamănă?

– Am fost singură la părinți.

– În acest caz, astfel de asemănare este cel puțin stupefiantă… De-a dreptul incredibilă! Tot nu-mi vine să cred. Domnișoară, sau doamnă, vă rog să mă scuzați… Îmi pare nespus de rău…

Se înclină și ieși din cafenea. Carole îl urmări o clipă cu privirea. Rămase apoi mult timp îngândurată. Această enigmă o descumpănea.

Cum se putea ca o necunoscută, tocmai franțuzoaică, și care să-i semene atât de ciudat, să se afle în același timp cu ea în capitala suedeză?

Oare poate fi întâmplătoare o asemenea împrejurare?

*

Hotelul *Royal* nu se afla decât la trei blocuri distanță. Împinsă de curiozitate, se îndreptă spre Hamngatan și curând, luând-o pe o stradă mărginită de magazine luxoase, ajunse în fața hotelului.

Fără să șovăie, intră în hol o dată cu un grup de nemți care veniseră să ia parte la un seminar, pentru că toți aveau numele înscris pe un ecuson prins de haină.

Ca să-și facă de lucru, luă o revistă de pe o măsuță din apropiere și se prefăcu că o citește, așezată într-un fotoliu mai retras. Pândea, deși credea că acest lucru este puțin probabil, o necunoscută care să-i semene.

*

Stătea aici de vreo jumătate de oră, când deodată, tresări. În mijlocul unui grup de mai multe persoane care tocmai coborau din ascensor, îl recunoscuse pe Olaf.

Își ascunse imediat fața în spatele revistei, desfăcând-o larg. Reuși astfel, fără să fie descoperită, să urmărească silueta lui Wesborg într-o oglindă înaltă.

Îl văzu ieșind din hotel după ce făcu un ocol pentru a evita să treacă prin fața recepției. Pentru Carole, aceasta fu dovada că el nu voia să fie remarcat.

Această descoperire, după afirmația necunoscutului cum că ar fi văzut-o în acest hotel, îi produse Carolei un șoc violent.

Nu era aceasta dovada că Olaf punea la cale cine știe ce manevră diabolică? Dar cum va putea ea să se apere singură de o capcană pe care o bănuia, dar despre a cărei urzeală nu știa nimic?

Tocmai rumega aceste gânduri, când tresări din nou.

O tânără blondă cobora treptele late ale scării, iar această tânără necunoscută, îmbrăcată într-un mantou bej, era într-adevăr dublura ei…

Își dădu seama că, sub nici o formă, aceasta nu trebuia s-o vadă. Își întoarse repede capul, prefăcându-se că privește în partea cealaltă.

Nathalie Roux nu o remarcase pe Carole. Trecu prin spatele ei, fără să bănuiască deloc că era în preajma verișoarei lui Olaf.

Conformându-se instrucțiunilor lui Wesborg, făcu semn unui taxi.

Carole, care n-o pierduse din ochi, ieși imediat din hotel și se urcă într-un alt taxi, ordonându-i șoferului, un bărbat gras cu fața rotundă:

– Urmărește mașina aceea!

Cum șoferul o privea uimit, ea adăugă:

– Nu sunt o soție geloasă, liniștește-te, sunt doar o ziaristă franceză și vreau să iau un interviu unei tinere artiste, al cărei ultim film iese pe ecrane peste două săptămâni… Și cum ea călătorește incognito în Suedia, vreau să fiu prima care scrie un articol despre ea.

Explicase toate astea în engleză, sperând că șoferul o va înțelege. Fu bucuroasă când auzi că i se răspunde în aceeași limbă:

– O.K., domnișoară. Mie îmi plac și artiștii și ziariștii. O să ajung din urmă mașina colegului meu.

Pe străzile pline la această oră, el reuși să se strecoare și să ajungă taxiul în care se afla Nathalie.

La Stockholm, marea pătrunde până în inima orașului. Carole se întreba dacă sosia ei voia cu orice preț să străbată orașul de la un capăt la altul, ca orice turist.

Curând înțelese că într-adevăr aceasta voia probabil să viziteze capitala. Nathalie se opri în fața turnului Sodra Kungsternet, în vârful căruia se afla faimosul restaurant *Pagod.*

Șoferul Carolei zâmbi vesel și se întoarse spre clienta sa.

– Domnișoară, o să mâncați foarte bine în timp ce-i veți lua interviul vedetei dumneavoastră.

– Chiar așa am de gând să fac, răspunse ea plătind cursa.

Ca să pară credibilă, Carole intră în turn. I-ar fi plăcut să poată pătrunde și în restaurant ca să-și poată supraveghea dublura, dar se gândi că asta era o operațiune riscantă. Într-adevăr, nu voia să fie văzută de cea care probabil că nuștia nimic despre existența ei.

În holul turnului intra multă lume ca să se ducă la restaurant, pentru că se făcuse ora prânzului. Cei mai mulți erau oameni de afaceri însoțiți de clienți străini, pentru că era o tradiție ca aceștia să fie aduși în acest loc celebru pentru excelenta lui bucătărie și pentru minunata panoramă asupra Stockholm-ului.

După câteva zeci de minute, Carole se hotărî totuși să intre în sala restaurantului, ca să-și dea seama dacă sosia ei prânzea singură sau, dimpotrivă, era însoțită.

În clipa aceea, ridicând ochii, recunoscu prin ușile de sticlă Mercedesul lui Olaf care tocmai parca de cealaltă partea a bulevardului.

Astfel, în cazul în care ar mai fi existat vreo umbră de îndoială, acum avea confirmarea limpede că pe Wesborg și pe sosia ei îi unea o complicitate machiavelică.

Capitolul 9

Carole luă un taxi și ceru să fie dusă încentrul orașului. Pe drum, căută mai multe soluții.

Ce să facă? Să se întoarcă la Strinberg și să-i alunge pe verii ei de la castel, exprimându-și indignarea, sau să aștepte până mâine întoarcerea lui Kelman pe care-l considera un om integru, și care, cu siguranță, pe baza tuturor acestor fapte, ar putea să-i dea un sfat judicios?

Această ultimă soluție i se păru mai înțeleaptă.

Restaurantul pe care-l alesese ca să ia masa de prânz era o braserie. La colțul străzii era un chioșc de ziare. Ea se opri și cumpără unul.

Aruncându-și ochii pe prima pagină, deveni lividă și se întrebă dacă nu cumva era victima unui nou coșmar.

Trebui să facă apel la tot sângele ei rece ca să reușească să citească fără să leșine ceea ce urmează:

„Aflăm că noua proprietară a castelului Strinberg, domnișoara Carole Chantereine, într-o criză de

nebunie, a evadat din mașina care o transporta la un sanatoriu. Ca să poată fugi l-a împins pe șofer, care voia fără îndoială s-o oprească, sub roțile unui camion. Pofesorul Malmoor a alertat poliția, care o caută pe criminala iresponsabilă."

Carole nu putu să citească mai mult. I se părea că toate literele îi joacă în fața ochilor.

Până acum, crezuse că trecuse prin toate chinurile spaimei. Dar ce fuseseră toate astea pe lângă acuzația monstruoasă care plana acum asupra ei... Era acuzată de omor!

Și mai îngrozitor era însă ghinionul ei pentru că, de la bun început, vor opune tuturor tentativelor ei de a se apăra tema nebuniei, care o va aduce neputincioasă în mâinile celor care, necunoscând și necăutând nici o explicație logică celor întâmplate, o vor condamna chiar înainte de a o judeca.

În momentul când ea fugise, strada fiind întunecoasă, cu siguranță că nimeni nu fusese martor la accidentul care-l costase viața pe șofer. Profesorul Malmoor putea deci să spună foarte bine că ea era de vină.

Deodată, Carole se gândi la Igor. Nu-i spusese el că la întoarcerea din Franța, înainte să se întoarcă la castelul Alkenberg, se va opri două-trei zile la Stockholm, unde avea un apartament?

Dacă, printr-o minune, el venise de la Paris? Trecuseră deja două săptămâni de când părăsise Suedia, și poate că se întorsese acasă? Dar cum să afle ea?

Văzu chiar în fața ei clădirea impunătoare a poștei. Se repezi imediat înăuntru și se îndreptă spre telefoane. Aici, căută cu înfrigurare în cartea de telefon, temându-se că Igor s-ar putea să nu fie înscris printre abonați.

Cu o ușurare imensă, descoperi ceea ce căuta. Fu pe punctul de a forma numărul, dar se răzgândi.

Cum să-i explice de la capătul firului drama pe care ea o trăia? Putea să i-o povestească mai bine prin viu-grai.

Ieși în fugă din clădirea poștei și, făcând semn unui taxi, îi dădu adresa lui Igor.

Apartamentul contelui Alkenberg se afla într-un imobil luxos, la marginea cartierului Norlandsgatan.

Ajunsă acolo, intră, și un liftier opri ascensorul la etajul unsprezece. Pe palier, o oglindă uriașă îi reflectă imaginea.

Pentru prima oară de la începutul acestor evenimente care-i dăduseră peste cap viața, Carole se opri să se privească.

Era într-adevăr încântătoare în taiorul care-i subția și mai mult talia suplă, cu părul ei auriu și ochii limpezi. Fu mulțumită de ceea ce vedea și, simțind că arată bine, își recăpătă curajul de a suna la ușa contelui Alkenberg.

Veni să-i deschidă un valet care arăta impecabil în haina lui albă.

– Domnul conte s-a întors din călătorie?

– S-a întors chiar ieri.

– Ar putea să mă primească? Sunt domnișoara Chantereine.

– Domnișoara dorește să intre? zise omul dându-se la o parte din ușă.

Ea intră în urma servitorului, pătrunzând într-un birou cu geamuri mari ce dădeau spre o terasă plină de flori. Un mobilier confortabil dădea frumoasei încăperi un aspect primitor.

– Oh!... Ce surpriză!

Igor, care intrase fără zgomot, se afla în fața ei. Privirea lui reflecta în același timp uimire și bucuria de a o revedea pe Carole. După primul moment de surpriză, continuă:

– Draga mea, m-am grăbit să mă întorc ca să te pot revedea.

O îmbrățișă cu căldură. Observase oare expresia încordată de pe chipul ei? Îi spuse cu o voce mai scăzută:

– Sper că nu o veste proastă te aduce aici!

– Din păcate, da! Citește.

Îi întinse ziarul. Contele tresări vizibil când citi articolul.

– Este îngrozitor, biata de tine!

Cu un gest amical o prinse pe Carole de încheietura mâinii. Ea murmură:

– Am venit la tine pentru că, fiind singură în această țară străină, unde nu am nici un prieten, nici un sprijin, mă bazez pe ajutorul tău.

– Știi în ce situație mă pui, făcându-mă complicele tău?

Oare vorbea serios sau voia doar s-o impresioneze pe tânăra franțuzoaică? Ea bolborosi:

– Chiar mă crezi vinovată? Poate crezi chiar că sunt o dezechilibrată?

Fără să-i răspundă direct, el o întrerupse:

– Poate că am și eu o slăbiciune, aceea de a fi întotdeauna sensibil la farmecele unei fete frumaose… Dar află că niciodată, în nici o împrejurare, acest lucru nu m-a împiedicat să-mi fac datoria!

– Înțeleg foarte bine, Igor… Mulțumesc…

Cum ochii Carolei se umpluseră de lacrimi, el o trase spre sine și-și puse buzele pe fruntea ei.

– Draga mea, nu plânge… Ia exemplul meu: întotdeauna mi-am păstrat capul limpede, chiar și în momentele de mare emoție sentimentală! Totuși, accept să te ajut. O fac din toată inima, pentru că te știu singură și nefericită, și pentru că simt pentru tine ceva mai mult decât o mare prietenie.

Carole simți că el era sincer când spunea asta. Și aceste cuvinte, dezvăluind un aspect necunoscut al acestui bărbat despre care se zicea că este original și ușuratic, îl făcea să fie o cu totul altă ființă. Nu mai era donjuanul cel cu nenumărate cuceriri, ci un om conștient de valoarea exactă a responsabilităților lui.

Probabil că nu comitea niciodată nici cea mai mică lașitate față de conștiința lui atunci când aceasta îi dicta cum să se poarte. El nu va căuta niciodată un pretext înșelător pentru a-și justifica o trădare față de ceea ce el considera a fi datoria lui.

Carole repetă:

– Mă crezi oare o nebună periculoasă?

– Ce întrebare! Sinceritatea ta nu poate fi pusă la îndoială.

Îi luase mâna pentru a da o mai mare greutate cuvintelor lui. Emoționată, ea spuse:

– Mulțumesc, mă mai încurajezi!

Igor reluă cu gravitate:

– Totuși, noaptea trecută ai comis o greșeală.

– Care?

– Aceea de a fugi așa cum ai făcut-o. Va trebui să facem un plan de acțiune, dar pentru asta, trebuie să acționăm cu discernământ. Ți-am spus că-l cunoșteam bine pe vărul tău Olaf Wesborg. Este o ființă de temut care, așa cum se spune, trebuie să-și fi asigurat spatele, înainte să se lanseze într-o asemenea aventură! Cu siguranță că va avea în favoarea lui mărturia mai multor doctori.

Abia atunci, Carole îi povesti cum descoperise prezența sosiei sale la hotelul *Royal,* încheind cu:

– În clipa asta Olaf și fata aceea iau prânzul la restaurantul *Pagod.*

Igor dădu din cap în timp ce o cută îi brăzda fruntea. Făcu îngândurat câțiva pași prin încăpere.

– Înțeleg. Este vorba despre un adevărat complot… Mulțumesc Cerului, în speță acestui necunoscut care te-a abordat la cafenea dezvăluindu-ți astfel prezența dublurii tale.

– Da, a fost un adevărat noroc.

– Contraofensiva, pe care noi va trebui s-o punem la cale, trebuie să fie foarte prudentă. De fapt, Carole, tu ai mâncat de prânz?

– Nu prea…

– Atunci, dă-mi voie să te invit la masă.

Se îndreptă spre ușă și strigă:

– Karl, pune, te rog, două tacâmuri pe terasă.

După o jumătate de oră, erau așezați amândoi în fața unei mese cu flori în vază, degustând *smorgasbord,* o salată asortată, cu pește marinat, dulceață de afine și anghilă cu zahăr.

Se vedea bine că lui Igor îi plăcea din ce în ce mai mult Carole și era din ce în ce mai îndrăgostit.

Aminti de prima lor întâlnire la Paris, la Clubul Matignon.

– Nu m-aș fi gândit niciodată că am să te regăsesc. Nici că voi apela la tine ca să mă salvezi, zise ea cu tristețe.

El îi răspunse pe un ton ferm:

– Dacă vrei, te rog foarte mult să nu mai vorbim despre drama asta. Primul lucru care trebuie făcut este să consultăm un avocat. Carole, draga mea, ai încredere în mine.

– Fără tine, mă întreb ce aș mai putea face…

De îndată ce se servi cafeaua, el spuse:

– Îi telefonez imediat avocatului Lindström, ca să fixez o întâlnire. Este un avocat remarcabil și-mi este și prieten.

Se duse în încăperea alăturată unde era telefonul. După câteva minute, se întoarse la Carole.

– Prietenul meu vrea să te vadă. Este gata să se ducă la Crinborg ca să ia legătura cu justiția și să obțină niște informații suplimentare despre accidentul șoferului. Spune că, într-o asemenea țesătură de acuzații împotriva ta, nu se poate să nu se găsească până la urmă o fisură.

– Îți mulțumesc încă o dată, Igor, mă încurajezi.

El își trecu brațul pe după umerii Carolei și spuse:

– În orice caz, Lindström are relații puternice printre magistrații suedezi și sprijinul lui poate să-ți fie foarte folositor.

– Dar ce crede el despre fuga mea? întrebă ea, neliniștită.

– Evident, ai putut să dai impresia că ești vinovată. Dar acum să nu ne mai gândim la asta. Lasă-mă să-ți spun că sunt foarte fericit să te am lângă mine. Știi, Carole, sentimentele mele pentru tine sunt de o imensă tandrețe…

Ea ridică privirea spre el.

Cât de mare era deosebirea între bărbatul de odinioară, cu îndrăzneala-i dezinvoltă, care o condusese acasă, la Paris, și cel de acum, cu vocea lui gravă, reținută, aproape respectuoasă!

Dar acest om, care putea atât de ușor să-și schimbe personalitatea, nu era el teribil de temut pentru cea care s-ar lăsa prinsă în jocul lui?

Elanul care o condusese spre el și care se născuse din confidențele pe care i le făcuse, avea oare o bază serioasă, sau era doar o impresie?

În clipa aceasta, Carole se întreba dacă drumul imaginației sale care o purta într-un vis, alături de el, nu mergea prea repede și prea departe.

La Paris, el se retrăsese repede, dându-i de înțeles că dorea să trăiască liber, fără obligații. Acum își schimbase oare punctul de vedere? Era puțin probabil.

Desigur, o plăcea pe Carole, dar nu spusese niciodată că ar fi vrut să aibă o viață stabilă alături de ea…

În timp ce ea gândea astfel, Igor îi vorbea cu înflăcărare despre familia lui.

Părinții lui locuiau toată iarna în Franța, într-o proprietate pe care o aveau pe Coasta de Azur, pentru că mama lui avea o sănătate fragilă.

Mai avea un frate, căsătorit în America și care locuia la Los Angeles, și o soră care se măritase cu un industriaș norvegian.

– Eu sunt oaia neagră a familiei! Gândește-te, am treizeci și șase de ani și încă nu m-am însurat! Pentru mama, care este foarte credincioasă, un bărbat care a ajuns la vârsta asta și nu și-a întemeiat încă un cămin, obligatoriu trebuie să aibă o viață desfrânată!

– Și cine spune că nu-i așa? zise Carole ca să-l tachineze.

Devenind dintr-o dată grav, el adăugă:

– Nu-i adevărat! Călătoresc foarte mult și nu-mi place să mă stabilesc undeva! Cred că și tu ai o părere clasică despre căsătorie, adică o uniune bazată pe stimă reciprocă. Poate că, la urma urmei, ai dreptate… Pentru că fericirea și dragostea o iau adeseori pe căi opuse…

Carole simți un nod în gât. Nu-i dădea el de înțeles că ea nu trebuia să se amăgească cu vise imposibile?

Cum ea rămase pe gânduri, el reluă:

– Singura dată când am crezut că pot să realizez această uniune, a fost cu o prietenă din copilărie care îmi inspira un sentiment foarte pur.

Era limpede că ei doi erau prea diferiți ca să se poată gândi la altceva decât la prietenie, și între ei nu trebuia să existe nici un echivoc în această privință!

Ea nu trebuia să mai amintească de clipele petrecute împreună la Strinberg, când fuseseră atât de apropiați unul de altul…

Dar repede, foarte repede, atunci, el se retrăsese, deși o sărutase cu multă tandrețe când se despărțiseră.

Fără îndoială că acum el regreta acel impuls… De ce atunci, din moment ce lucrurile păreau bine stabilite, îi puse ea această întrebare indiscretă:

– O mai iubești, pe prietena ta din copilărie?

El îi răspunse scurt, printr-o frază care stăvilea orice curiozitate:

– Este moartă.

Apoi continuă imediat:

– Ce ai zice dacă te-aș conduce chiar acum la Lindström?

*

Mașina lui Igor era parcată de cealaltă parte a străzii. O invită pe Carole să urce, spunându-i:

– Pentru că ești de puțin timp în Suedia, cred că nu ai văzut Göteborg-ul, marele nostru port care este și al doilea oraș al peninsulei.

– Într-adevăr, dar îmi propusesem să fac într-o zi o croazieră pe Gota Canal.

– Dacă îmi dai voie, voi fi ghidul tău.

– Sunt măgulită.

Puse cheia în contact și, înainte să pornească, adăugă:

– Vei vedea tot farmecul acestei plimbări care-ți creează iluzia unui vapor plutind pe o câmpie, înaintând printre nori de vânt și turme de oi. Vei fi fascinată de câmpurile cu flori, de arbuștii înverziți, de pădurile de pini și fermele bogate.

Continuă apoi cu și mai multă însuflețire:

– Vreau să te fac să-mi iubești țara. În ciuda aventurii tale atât de dureroase, nu toți compatrioții mei sunt ca verii tăi!

Ea tresări, străbătută de o undă de bucurie.

Așadar, el o asocia pe Carole proiectelor sale de viitor! Fata fu impresionată de acest gând care nu numai că-i arăta simpatia lui, dar îi dovedea și încrederea.

În clipa când să demareze, contele, revenind la problema lor, o întrebă deodată:

– De fapt, unde ai tras la Stockholm?

– La hotelul *Regina.*

– S-ar putea ca văzând articolul din ziar care, din fericire, n-a apărut decât la prânz, direcția hotelului să facă vreo asociere cu numele tău.

– Asta ar însemna un adevărat ghinion.

– Cred că ar fi mai prudent pentru tine să nu te expui deocamdată prea mult, ca să nu fii recunoscută. Am o mătușă, sora mamei mele, o bătrână doamnă fermecătoare, care cu siguranță nu va refuza să te adăpostească. Ce zici?

– Sunt foarte mișcată de grija ce mi-o porți, răspunse ea cu recunoștință.

Cum mașina tocmai trecea nu prea departe de arcul Noorbrö, ea întrebă:

– N-ai vrea să trecem mai întâi pe la hotelul meu, și după aceea să mergem la avocat?

Igor tresări.

– Nu crezi că este imprudent să te arunci în gura lupului? În locul tău, aș evita să merg acolo.

– N-a trecut decât o oră de când a apărut ziarul. Ar fi chiar un ghinion ca personalul hotelului să fie deja alertat.

– Într-adevăr.

– De altfel, nimeni nu mă cunoaște. Prin hol există mereu multă lume care circulă. Voi urca direct în camera mea ca să-mi iau câteva obiecte de toaletă indispensabile și mai ales bijuteriile, hârtiile personale și fotografiile părinților mei la care țin mai mult decât la orice.

– Să nu întârzii prea mult.

– Poți să fii sigur. Este preferabil să fac acest lucru imediat, pentru că fiecare minut care trece este în defavoarea mea. N-am să-mi achit nota de plată, dar voi trimite banii prin poștă.

– M-ai liniștit un pic, zise contele cotind pe strada care ducea la hotelul *Regina.*

Câteva minute mai târziu, mașina opri în fața hotelului.

– Vrei să mă aștepți? Nu stau mai mult de zece minute.

Deja, ea deschisese portiera, dar Igor o prinse de mână. Pe chipul lui se citea totuși îngrijorarea.

– Nu crezi că este prea periculos?

Ea îi zâmbi, mai emoționată decât voia să pară.

– Totul va fi în regulă… ai să vezi.

Capitolul 10

Cum venise mai devreme la întâlnirea pe care i-o dăduse Olaf, la restaurantul *Pagod,* Nathalie comandă un whisky ca să nu stea degeaba.

Își scoase de asemenea și o țigară, dar observă că bricheta ei nu mai funcționează. Privi întrebător în jurul ei.

Remarcă un bărbat cu o înfățișare sportivă, care fuma singur la o masă și nu-și lua ochii de la ea de când intrase.

Hazardul, capricios uneori, făcea ca ea să se afle, fără să știe, în prezența necunoscutului pe care Carole îl întâlnise cu două ore mai devreme în cafeneaua unde ea își luase micul dejun.

Doar că, dacă atitudinea rezervată a Carolei pusese punct repede discuției lor, nu același lucru se întâmplă cu Nathalie care se ridică și, cu îndrăzneală, își scoase în evidență pieptul provocator, privindu-l pe acest băiat frumos cu insistență și zâmbindu-i.

Un pic dezorientat de atitudinea atât de diferită a aceleia pe care o credea a fi aceeași persoană, bărbatul nu se mișcă dar, în fața zâmbetului insistent al lui Nathalie, se ridică de la locul lui și veni spre ea. Aprinse bricheta și-i oferi un foc.

– Mulțumesc, zise ea grațios.

El încercă o abordare directă:

– Întâlnirea noastră este într-adevăr neprevăzută.

– Soarta este uneori foarte vicleană…

Nathalie îl privea cu îndrăzneală, pentru că acest necunoscut înalt, bine îmbrăcat, care purta pe deget o șevalieră, i se părea foarte seducător. Adăugă zâmbind:

– Mă bucur foarte mult că ne-am cunoscut.

– Și eu!

Bărbatul gândi, buimăcit: „Femeile sunt într-adevăr schimbătoare…"

Totuși, remarcă faptul că intonația vocii lui Nathalie era parcă ceva mai aspră decât a Carolei și, observându-i bluza cu decolteu larg, îi spuse:

– Feriți-vă de aerul rece al Suediei… Ah, cochetăria feminină poate să ducă la multe imprudențe!

– Vă înșelați.

– V-ați pus o ținută mai lejeră decât cea de azi dimineață și, cu rochia asta decoltată, nu vă este cumva frig?

– Nicidecum!

– Totuși, păreți puțin răgușită…

– Nu-i adevărat.

– Poate… Oricum, constat că v-ați găsit bagajele, pentru că v-ați schimbat hainele.

– Văd că sunteți la curent…

– V-am spus doar că eram în holul hotelului *Royal* când ați ajuns ieri acolo, și v-am auzit plângându-vă că v-au dispărut bagajele… Azi dimineață, erați mult mai prost dispusă…

Nathalie nu auzi sfârșitul acestei fraze, pentru că clientul așezat la masa de alături, izbucnind într-un râs zgomotos, îi acoperise vocea bărbatului. Se mulțumi așadar să-i răspundă:

– Văd că sunteți la curent cu necazurile mele. Dar asta înseamnă că locuim în același hotel?

– Firește… Eu sunt fabricant de mătase, la Lyon.

– Sunteți directorul fabricii?

– Sunt patronul. Am venit pentru o săptămână la Stockholm, cu afaceri.

– Așadar o să ne mai vedem?

– Cu plăcere.

– Aș fi încântată.

Aducându-și aminte de povestea cu bagajele, ea reluă:

– De fapt, cu bagajele s-a aranjat.

Nathalie zâmbi larg și continuă:

– La un sfert de oră după aceea, mi-au fost aduse în cameră, cu scuzele de rigoare.

– Așa cum v-am spus, la fel am pățit și eu! Dar nu m-am prezentat: mă numesc Laurent Seguin.

Se înclină, politicos. Ea îi întinse mâna.

– Eu mă numesc Nathalie Roux… Sunt artistă…

– Sper să-mi faceți plăcerea să cinați cu mine diseară?

– Desigur… Numai că, trebuie să vă mărturisesc că nu sunt liberă…

– Sunteți căsătorită?

– Nu… Nu încă… Adică…

Se încurca în explicațiile incomplete pe care voia să i le dea. El îi veni în ajutor.

– Călătoriți cu prietenul dumneavoastră?

– Da și nu…

– Cum vine asta?

– Cel care m-a adus aici este un baron suedez foarte bogat pe care l-am cunoscut la Paris… Vrea să se căsătorească cu mine… Dar eu ezit…

– Înțeleg, zise bărbatul.

– Nu, nu înțelegeți… Pentru că probabil că vă imaginați ceea ce nu este de fapt… Acest nobil suedez nu înseamnă nimic pentru mine… Absolut nimic. Nici măcar nu ne-am sărutat. El vrea de fapt să mă facă să joc un rol…

– Este impresar?

– Nicidecum.

– Director de teatru?

– Din păcate, nu… Evident, eu știu să joc teatru… De aceea… În fine, nu aveți cum să înțelegeți…

Aruncă o privire la ceas și continuă:

– Trebuie să mă întâlnesc cu el aici. Am să vă rog așadar să vă retrageți… N-aș vrea să mă surprindă discutând cu dumneavoastră… Înțelegeți?

Ea evident că Laurent Seguin nu prea înțelegea, dar bănui că nu trebuia să mai insiste. Zise doar:

– Nu m-aș fi gândit niciodată să cunosc tocmai în Suedia o compatrioată atât de frumoasă.

– Nici eu nu credeam că o să întâlnesc aici un francez atât de fermecător… răspunse ea cu spontaneitate.

– Eu sunt celibatar. Nu am deci a mă teme de reacțiile vreunei neveste geloase! Am să-mi permit să vă telefonez.

Ea îi zâmbi privindu-l cum se îndepărtează…

Dar parcă îi spusese: „V-ați schimbat ținuta de azi-dimineață"…

Nu era adevărat, era îmbrăcată în același costum de când plecase de la hotel *Royal.* Îi veni în minte o altă frază de-a lui: „Azi-dimineață erați mai prost dispusă…"

Și atunci, brusc, înțelese. „Nu pe mine m-a întâlnit… era cealaltă, sosia mea."

Această concluzie îi provocă o ciudată neliniște. Simțea că intrase într-un fel de capcană. Se gândea la asta când apăru Wesborg.

Văzând-o de îndată ce intră în restaurant, el traversă cu pași mari sala și se îndreptă repede spre ea. Chipul îi era întunecat și o cută adâncă îi brăzda fruntea. Îi spuse sec lui Nathalie:

– Să mâncăm repede, pentru că trebuie să treci cât se poate de rapid pe la *Regina.*

Cuvintele lui tăioase, tonul autoritar îi produseră lui Nathalie o impresie neplăcută. Ea nu era încă soția lui, îi era deocamdată doar complice și el deja îi dădea ordine… Când va deveni în mod legal soția lui, va trebui probabil să i se supună fără discuție…

În timp ce înghițea o bucățică de pește, se întreba cum ar putea să scape de el, pentru că, deodată, începea s-o cuprindă frica.

În ciuda dorinței de a deveni bogată, se temea de urmarea evenimentelor și apoi, se gândi la fraza pe care el o rostise la un moment dat: „Carole Chantereine e foarte bolnavă, este internată într-un sanatoriu; dacă nu o să-și mai revină…" Nathalie avea o senzație ciudat de neplăcută.

Îl privi pe Olaf. Gura lui cu trăsături voluntare și aspre, strălucirea ochilor lui, dovedeau un caracter înverșunat.

Apucase să-i spună: „Accept să fac ceea ce-mi propui…" Dar brusc, își regreta cuvintele.

Laurent Seguin îi dovedise că este frumoasă și seducătoare. Poate că l-ar putea cuceri? Îi spusese că este celibatar și liber. De ce să nu spere într-un viitor alături de acest industriaș frumos și bogat?

Terminară repede de mâncat, și Olaf o conduse imediat pe însoțitoarea lui la mașină. Ajunși aici, îi ordonă ferm:

– Vei urca direct în camera Carolei Chantereine și-i vei lua documentele. Iată cheia.

– Mă tem că… începu ea, cuprinsă brusc de panică.

– Că…? De ce te temi?

– Să nu cumva să intre ea pe neașteptate.

– Este imposibil.

– Cum poți să fii atât de sigur?

El nu-i răspunse, pentru că tocmai pornise mașina.

Când ajunseră aproape de hotelul *Regina,* el se opri la o extremitate a parcării.

– Te aștept aici… Grăbește-te… îi zise el în timp ce ea punea piciorul pe trotuar.

Nathalie ar fi vrut s-o ia la fugă și să nu mai fie nevoită să execute acest ordin. Tremura de frică.

Mergea crispată în timp ce traversa bulevardul. Picioarele îi tremurau, dar trecu totuși de ușa hotelului și se duse spre ascensor.

Ieși în același timp cu o bătrână doamnă care locuia la același etaj, dar noroc că aceasta se îndreptă spre o ușă opusă camerei Carolei.

Nevăzând pe nimeni în preajmă, Nathalie răsuci cheia în broaască și intră cu ușurință în încăpere.

Scotoci repede în valiza deschisă și în sertarul unei mese, unde nu găsi decât un plan al orașului Stockholm. Apoi, ridicând capacul unei mici mape diplomat, văzu imediat pașaportul Carolei.

Îl luă repede și-l puse în poșetă. Toate astea nu duraseră mai mult de trei minute.

Luă din nou ascensorul ca să coboare, traversă iarăși holul fără să se facă remarcată și alergă până în parcare, unde se aruncă în mașina lui Olaf.

– Poftim, zise ea aruncându-i pașaportul și cheile pe genunchi.

El rânji satisfăcut, dar îi dădu ei pașaportul.

– Păstrează-l, zise el demarând.

Ajuns la capătul primei străzi, opri mașina și se întoarse spre ea.

– N-aș vrea să fim văzuți împreună. Întoarce-te singură la *Royal.*

– Când am să te mai văd? îl întrebă ea cu o voce plată.

– Nu înainte de mâine. Poți să faci ce vrei diseară, dar evită să te arăți în public. Dacă totuși vrei să ieși undeva, strânge-ți părul într-un coc cuminte și, din prudență, pune-ți și niște ochelari negri.

– Fii liniștit.

Ea remarcă graba lui de a scăpa de ea. Fu surprinsă, dar nu știa că înainte să vină la restaurant, Wesborg aflase de evadarea Carolei, când citise ziarul.

Plecă, având dintr-o dată inima mai ușoară. Până mâine, era absolut liberă! Își va putea petrece câteva ore în compania lui Laurent Seguin.

Pentru prima oară de când era în Suedia, resimțea o mare bucurie.

*

Carole ieși din mașina lui Igor sărind ușor pe trotuar. Nu bănuia că, doar cu douăzeci de minute mai devreme, Nathalie fusese înaintea ei la *Regina*.

Contele urmări cu privirea silueta zveltă care dispăru curând după ușa de sticlă.

Așa cum prevăzuse Carole, în holul hotelului erau foarte mulți turiști și intrarea ei trecu neobservată. Se repezi în liftul care o duse la etajul său. Străbătu culoarul lung până la ușa camerei.

Nedorind să fie remarcată de vreunul dintre funcționarii de la recepție, nu se dusese să-și ceară cheia. Știa că în permanență o cameristă a hotelui se afla în oficiul cu lenjerie și putea să-i dechidă cu cheia ei.

O găsi pe aceasta ceva mai încolo și-i ceru acest serviciu.

Fata înaltă și blondă schimbase câteva cuvitne cu franțuzoaica mai devreme, în cursul dimineții. Așa că o ajută cu bunăvoință.

– Poftiți, domnișoară, îi zise ea împingând ușa.

Carole intră.

Abia făcuse câțiva pași în încăpere, că sângele îi îngheță în vene.

În fața ei se afla profesorul Malmoor, însoțit de Olaf. Nu-și putu reține un țipăt înăbușit.

Vru să se retragă, dar un polițist îi bară tecerea. Într-o străfulgerare, fata înțelese că picase într-o capcană întinsă de dușmanii ei. Dar cum de aflaseră aceștia atât de repede locul în care ea se refugiase? De ce nu ascultase adineauri sfatul lui Igor?

Profesorul Malmoor făcu un pas înainte.

– Haide, fii rezonabilă, domnișoară. Urmează-mă.

– Niciodată! Nu sunt nebună și dumneata știi asta foarte bine! strigă Carole.

Olaf se apropie la rândul lui.

– Este totuși preferabil, draga mea, să fii considerată iresponsabilă decât criminală. Pentru că toată lumea știe că, pentru ca să fugi, l-ai împins pe nefericitul de șofer sub roțile unui camion!

Descoperirea fugii Carolei îl făcuse pe Olaf să modifice brusc toate planurile privind substituirea celor două femei.

Trebuia să se gândească la un alt plan… Iată de ce-i spusese lui Nathalie că, până a doua zi, nu se vor mai vedea.

De îndată ce se despărțise de ea, se dusese la poliție, cu ziarul în mână, ca să anunțe comisariatul că el știa hotelul în care se afla Carole Chantereine.

Imediat, fusese anunțat profesorul Malmoor și se întâlniseră cu toții în camera Carolei.

Aceasta, auzind spusele lui Olaf, tresări.

– Dar nu este adevărat! Este o minciună sfuntată! Nici măcar nu l-am atins pe șofer!

Polițistul făcu un pas înainte și spuse cu o voce tăioasă:

– Avem mărturia șoferului de camion, domnișoară. Dacă nu va reuși doctorul să vă ducă la clinică, va trebui să mă urmați pe mine.

Carolei i se părea că o prăpastie se deschide în fața ochilor ei, că-i fuge pământul de sub picioare.

Din reflex, întinse mâinile înainte, ca și cum ar fi căutat un punct de sprijin de care să se agațe.

Această mărturie despre care vorbea polițistul fusese cu siguranță cumpărată scump de Olaf. Atunci, brusc, își aminti de Igor. Doar el mai putea s-o salveze. Era singura ei speranță.

Dar cum să-l avertizeze fără să le dezvăluie adversarilor săi că are un aliat? Pentru că simțea că, pentru a reuși, trebuia ca atacul contelui să fie o surpriză și să nu lase timp rudelor sale să se concentreze asupra unei contraofensive.

Machiavelismul tacticii lor le dovedea puterea…

Și de data asta, era mai bine pentru Carole să se prefacă supusă.

Îl privi pe Olaf, apoi, plecând capul, îi spuse cu o voce frântă:

– Fie. Vă urmez.

Grupul porni pe culoar. Ea era încadrată de profesor și de polițist. Olaf Wesborg mergea în spatele lor.

Scopul Carolei era simplu: să iasă din hotel făcându-se remarcată, pentru ca Igor s-o vadă. Atu-ul ei era tocmai acesta, că dușmanii ei nu știau de prezența contelui Alkenberg.

*

Ieșiră toți patru din ascensor. Profesorul, care își ținea „pacienta" de braț, era un pic mai în față.

Brusc, Carole fu cuprinsă de o nouă îngrijorare; în loc să se îndrepte spre ușa principală, Malmoor o conduse spre intrarea de serviciu, care dădea spre partea laterală a hotelului.

Așadar, contele nu avea cum s-o vadă… Totul era împotriva ei! Parcă era prinsă într-o plasă…

Dar, pe când se gândea cu spaimă la planul ei care era pe cale să eșueze, îl zări dintr-o dată pe Igor, în picioare, sprijinit de una din coloanele de marmură ale holului.

În loc s-o aștepte pe Carole în mașină, el intrase în hotel. Privirile li se întâlniră. Văzu buzele contelui fremătând de indignare. Poate că acesta s-ar fi aruncat înaintea Carolei dacă n-ar fi citit în ochii ei o implorare mută.

Se înțeleseră din priviri… Întorcând capul pentru ca să nu fie văzut de Olaf, contele rămase nemișcat.

Un val de optimism o invadă peCarole. Se simțea înconjurată de prezența amicală și tăcută a lui Igor.

Mașina lui Olaf era parcată pe o străduță puțin circulată, pe unde erau intrările furnizorilor hotelului.

Profesorul Malmoor urcă în spate împreună cu Carole. Polițistul se așeză alături de șofer. Mașina se înscrise curând în circulația marelui bulevard. Carole recunoscu imediat mașina lui Igor care, la rândul lui, demarase. Înțelegând dorința exprimată în privirea ei, el începu s-o urmărească.

Olaf conducea cu siguranță și cu măiestrie. Curând ajunse lângă lacul Lamar și o luă pe șoseaua spre Skansen. În oglinda retrovizoare din fața ei, Carole putea să vadă capota lungă a mașinii metalizate a lui Igor. Șoseaua era largă, dreaptă și, pe alocuri, mergea de-a lungul apelor Balticii. Olaf coti și o luă pe o șosea care se pierdea în câmpie. În dreapta lor, la capătul unui parc înconjurat de gard viu, la sunetul claxonului lor pe care Olaf îl apăsă de trei ori, se deschise o barieră.

Mașina porni pe o alee mărginită de pini. Le apăru în față o clădire lungă și joasă. Fațada avea numeroase ferstre cu grilaje… Era la fel de sinistră ca o pușcărie.

Primul care coborî din mașină fu polițistul, care-i spuse Carolei:

– Am consemnat toate declarațiile dumneavoastră. Voi transmite toată ancheta poliției care se va adresa direct domnului profesor Malmoor.

Doi infirmieri îmbrăcați în alb apărură la intrarea în clădire. O apucară cu duritate pe Carole de braț și o conduseră înăuntru.

Aceasta se trezi într-o încăpere mare albă, cu ferestrele blocate de bare de fier. Văzându-se lipsită astfel de libertate, teama ei, pe care o clipă prezența lui Igor i-o alungase, reveni și mai violentă ca înainte.

Și dacă contele o pierduse din vedere? Și chiar dacă o urmărise până aici, cum va reuși el să desfacă firele plasei care o ținea captivă?

Brusc, ușa se deschise și apăru un omuleț slab, cu ochelari. Veni spre ea, îi luă fără blândețe încheietura mâinii și spuse:

– Duceți-o în zona albastră. Deocamdată nu i se prescrie nimic special.

Zona albastră era rezervată nebunilor periculoși și-și datora numele geamurilor vopsite în albastru pentru a diminua percepțiile vizuale ale bolnavilor.

Carole fu condusă pe un culoar, apoi introdusă într-un fel de celulă.

Două infirmiere îi scoaseră fără menajamente hainele și-i puseră o rochie de pânză.

Câteva minute mai târziu, un declic îi dădu de veste că ușa se încuiase în urma ei.

Mica încăpere în care se afla nu avea ca mobilier decât un pat de fier și o masă fixată în pardoseală.

La capătul puterilor, Carole se prăbuși pe pat și începu să plângă cu disperare.

Cât timp stătuse astfel? N-ar fi putut să spună. Apoi, ușa se deschise și apăru un doctor în halat alb, urmat de o infirmieră. Noul venit putea să aibă vreo șaizeci de ani.

Carole își recăpătă speranța. Poate că acesta nu era complicele verilor ei și al profesorului Malmoor…

Imediat ce acesta intră, ea exclamă:

– Dcotore, sunt victima unui complot îngrozitor!

Omul îi zâmbi și-i răspunse:

– Bineînțeles, desigur. Dar toate acestea se vor rezolva. Până atunci însă, îți vom face o injecție.

Îi vorbea cu blândețe, așa cum vorbești cu un iresponsabil.

Și Carole înțelese că profesorul Malmoor, care trebuia să fie marele patron al sanatoriului, dăduse deja ordinele necesare în privința ei.

Distrusă, incapabilă să mai reacționeze, se lăsă pradă disperării și, aproape cu o nepăsare totală, se supuse examinării doctorului.

După plecarea acestuia, pleoapele i se îngreunară și se cufundă într-un somn de plumb.

*

A doua zi dimineața, Carole deschise ochii și văzu decorul care o înconjura: pereții albi, fereastra cu grilaje de fier… Se întrebă mai întâi dacă nu cumva este victima unui nou coșmar.

Încetul cu încetul, creierul ei ieși din cețurile somnului care-l întunecaseră. Atunci abia, noua ei situație îi apăru în toată oroarea ei!

Totuși, încercă să reacționeze. Nu trebuia să se lase doborâtă. Și apoi, se gândea la Igor; el nu putea s-o abandoneze.

Da, el se gândea la ea. Această senzație, datorată probabil unui al șaselea simț, îi dădu curaj.

În clipa aceea, intră o infirmieră. Era o fată tânără de vreo douăzeci de ani, o blondă cu ochii blânzi. Îi zâmbi încurajator pacientei. Pentru prima oară, Carole simți o oarecare simpatie. Îndrăzni să-i mărturisească fetei.

– Domnișoară, nici dumneata n-o să mă crezi dacă o să-ți spun că…

Dar infirmiera o întrerupse și-și puse un deget pe buze. Apoi, aplecând capul, murmură:

– Curaj! Cineva se gândește la dumneavoastră…

Îi luă mâna Carolei și-i spuse dintr-o suflare:

– Să faceți ce vi se va spune… Este absolut necesar! Eu mă voi întoarce curând.

Ieși, zicând cu voce tare, ca să fie auzită:

– Da, domnișoară, vă aduc imediat micul dejun.

Închise apoi ușa în urma ei. Imediat, parcă o rază de soare lumină mica celulă albă.

Carole nu mai era singură!

Știa că cineva veghea asupra ei.

Capitolul 11

Nathalie se întorsese la hotel *Royal* și se încuiase în camera ei. Se întinse pe pat și dădu drumul la televizor. Se transmitea un western. Urmări distrată sfârșitul filmului, cu un interes mai mult decât mediocru.

Deodată, pe micul ecran apăru crainicul pentru un buletin de știri. Vorbea în suedeză, limbă pe care ea n-o înțelegea, dar când văzu apărând fotografia Carolei, tresări și, fără să înțeleagă prea bine despre ce era vorba, bănui că era ceva serios care o privea și pe ea și în care este amestecat Olaf.

I se făcu dintr-o dată frică, o frică îngrozitoare care-i îngheță sângele în vene. În ce bucluc voia Wesborg s-o amestece?

Trebuia să plece din Stockholm cât mai repede… dar ce păcat! Nu mai putea fi vorba să-l întâlnească pe Laurent Seguin diseară, așa cum plănuise.

Nu mai avea decât un singur gând în minte: să fugă… să plece cât mai departe de Suedia! Ridică receptorul și ceru

aeroportul. Air-France nu avea nici un zbor înspre Paris până a doua zi… Se adresă succesiv mai multor companii aeriene, fără mai mult succes. În fine, la Lufthansa, i se spuse că ar putea obține un loc pentru Köln, cu un Boeing 747 care, fiind în întârziere, făcea escală la miezul nopții pe aeroportul suedez.

Fără să șovăie, își reținu locul… din Germania, va lua un tren spre Paris.

În felul acesta își va pierde și urma dacă Wesborg încerca să dea de ea.

Își adună hainele, închise repede valiza și se hotărî să se ducă să-și plătească nota.

În clipa când ieși din lift ca să se ducă la recepție, se ciocni de Laurent Seguin.

– Încă o întâmplare care ne aduce împreună, îi zise el zâmbind.

– Într-adevăr, bolborosi ea.

– Voi fi foarte fericit să te invit diseară la cină. Știu un restaurant foarte plăcut…

Ea îl întrerupse:

– Îți mulțumesc, dar sunt obligată să mă întorc imediat la Paris.

– Ai primit vreun angajament?

Nathalie se tulbură în fața privirii întrebătoare a industriașului. Îi răspunse foarte repede:

– De fapt, tocmai mi-am dat seama că pretextul care mi s-a dat ca să fiu adusă aici nu este valabil… Acest impresar m-a mințit…

Luând de bune cuvintele lui Nathalie, Laurent spuse:

– O fată frumoasă este din păcate adeseori o pradă ușoară pentru indivizi fără scrupule… Pot să te ajut cumva? Să fac ceva pentru dumneata?

– Să mă ajuți? repetă mecanic Nathalie.

– Da, poate că aș putea să te ajut cu ceva?

– Ești foarte amabil… Dar nu știu ce caut eu la Stockholm… mă voi întoarce la Paris…

– Voi fi și eu acolo spre sfârșitul săptămânii. Să-mi dai adresa dumitale. Am putea să ne mai vedem.

– Oh, cu plăcere, zise ea spontan.

În timp ce vorbeau, traversară holul hotelului.

Deodată, Laurent o întrebă:

– Când vrei să pleci?

– Diseară…

Ea ezită o clipă, dar cum el o privea cu interes, îi mărturisi:

– Plec la noapte cu un avion al companiei Lufthansa, care merge la Köln și, de acolo, voi lua un tren spre Paris.

– De ce pleci atât de repede?

El o prinse de mână, apoi continuă:

– Este ceva care te supără… sau te sperie…

Glasul lui Laurent era cald; ea își cufundă privirea în ochii lui.

– Vrei să știi adevărul?

– Aș vrea să te ajut, dacă se poate…

– Atunci, află că bărbatul care m-a adus aici mă sperie… Nu vreau să-l mai văd… Vreau să plec foarte repede, pentru că el trebuie să vină mâine să mă vadă…

Se opriseră la capătul unui culoar, într-un fel de rotondă care-i izola de circulația din hol. Laurent se încruntase.

– Nathalie. Îi pronunțase numele cu o notă de tandrețe. Văd că ești foarte nefericită… Presimt că ceva nu este în regulă. Te simt tristă și în pragul disperării. Eu nu sunt pentru tine decât un necunoscut și totuși, aș fi fericit dacă mi-ai acorda încrederea…

În loc de orice răspuns, ea își plecă ușor capul, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Simți că este gata să izbucnească în plâns. Oftă adânc și răspunse:

– Tot ce mi se întâmplă este din vina mea… Numai din vina mea. Nu merit să-ți fie milă de mine.

Aruncă o privire spre ceas și continuă:

– Trebuie să-mi achit nota de plată și să plec din acest hotel cât de repede cu putință…

– Este abia ora patru după-amiază, ce vei face până la miezul nopții?

– Nu știu…

– Am să-ți propun ceva.

– Ce?

– Voi rămâne cu tine… am să te duc să cinăm și te voi conduce la aeroport…

– Oh, ai face asta pentru mine?

Ea îl privea cu recunoștință.

– Desigur. Mi se pare că, dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, ești foarte speriată. Ți-am spus adineauri că vreau să te ajut. Accepți?

– Nu știu cum să-ți spun ceea ce simt… Îmi dai atâta curaj…

– Haide, nu mai plânge…

Într-adevăr, pe obrajii ei se rostogoleau lacrimi. El continuă:

– Du-te la recepție și roagă să-ți coboare bagajele. Am închiriat un Opel alb; mă duc să-l iau și te aștept în fața intrării hotelului.

Zece minute mai târziu, un băiat încărcase cele două valize ale lui Nathalie în portbagajul mașinii lui Laurent Seguin.

Când mașina se îndepărtă pe bulevardul larg, fata avu senzația că reînvie. Aerul pe care-l respira i se păru dintr-o dată mult mai proaspăt… Cum buzele ei schițară un zâmbet, industriașul, care o observase, remarcă:

– Sunt fericit să te văd mai relaxată. Ce ai zice să mergem să bem un ceai într-una din cofetăriile ce se află pe cheiurile acestor fermecătoare insule ale capitalei?

– Cu multă plăcere…

– Mai înainte însă, vom trece pe la marile magazine Nordiska Kompaniet, pentru că vreau să-ți ofer o amintire a întâlnirii noastre…

Generozitatea pe care i-o arăta acest necunoscut o stupefie și o mișcă profund. Reuși să bolborosească:

– Ești prea drăguț, dar n-am nici un motiv ca să accept acest cadou!

Până acum, Nathalie nu avusese niciodată prea multe scrupule. Singurul ei scop în viață fusese dorința nebună de a avea mulți bani ca să ducă o viață luxoasă, și iată că, brusc, o schimbare neașteptată se produsese.

Aventura periculoasă în care, din lăcomie, acceptase să-l urmeze pe Wesborg, îi deschisese ochii.

În ciuda protestelor ei, Laurent o conduse aproape cu forța în marele și luxosul magazin. Degeaba îi spunea ea că nu vrea nimic, el îi cumpără totuși o mică poșetă din piele de crocodil, cu o agendă asortată.

– În asta vei nota adresa și numărul meu de telefon… În mai puțin de o săptămână, ne vom întâlni la Paris și sper că, luna viitoare, vei veni să-ți petreci un sfârșit de săptămână la proprietatea mea din împrejurimile Lyon-ului…

Nathalie nu știa ce să mai spună, într-atât avea acum un sentiment necunoscut ei. Laurent vru s-o conducă pe o terasă care domina Stockholm-ul. Apoi coborâră ca să meargă să bea un ceai într-un loc deosebit de romantic. Se izolară undeva în fundul sălii. După ce chelnerița le puse în față ciocolata caldă și prăjiturile, și când nu mai riscau să fie deranjați, Nathalie îl privi pe Laurent și-i spuse cu gravitate:

– Nu merit atâta atenție din partea ta.

– De ce?

– Pentru că eu nu sunt o fată cumsecade…

– Ce înțelegi tu printr-o fată cumsecade?

– Ți-am mai spus că sunt artistă, dar n-am găsit niciodată decât niște slujbe de nimic, în turnee neînsemnate… Evident, visam și eu să fac teatru serios…

El păru mirat.

– Și totuși, impresarul tău te-a cazat la *Royal.*

– Nu este un impresar obișnuit…

Laurent făcu un gest de surprindere.

– Cum adică?

Ea își plecă privirea și reluă:

– Este un bărbat care mi-a cerut să fiu dublura unei persoane cu care eu semăn foarte bine… Este ceva cu o poveste de moștenire, care mi se pare mai mult decât suspectă… Bărbatul acesta, un baron suedez, mi-a oferit să se căsătorească cu mine, cu condiția să împrumut personalitatea unei franțuzoaice căreia un unchi suedez i-a lăsat toate bunurile lui.

Îi povesti apoi lui Laurent cum Olaf îi ceruse să fure pașaportul Carolei. Își deschise poșeta și i-l arătă.

– Vezi, așadar, că-ți spun adevărul.

Pe măsură ce ea își spunea povestea, chipul lui Laurent exprimă mai întâi uimire, apoi compasiune.

– Nathalie, mărturisindu-mi toate astea, tocmai mi-ai acordat încrederea ta totală. Așa că, în ciuda părerii severe pe care o ai despre tine însăți, eu cred exact contrariul: ești o fată foarte cumsecade, din moment ce refuzi să devii complice la un act ce poate fi criminal… Vrei să fugi de acest bărbat, pentru că-ți este teamă… Ai văzut la televizor portretul dublurii tale… Trebuie să aflăm ce i s-a întâmplat și, dacă ești sinceră și curajoasă, de altfel, îți voi fi alături, va trebui să mergem la poliție.

– Și dacă nu mă vor crede? Acest baron Wesborg pare o personalitate foarte importantă… Cât va cântări cuvântul meu împotriva cuvântului lui? Eu, o mică figurantă, care am acceptat să vin aici pentru bani… S-ar putea crede că fac toate astea din răzbunare, pentru că am fost păcălită, de exemplu…

– Să nu crezi asta, Nathalie. Și eu sunt străin aici, dar în Franța sunt cunoscut ca un om cinstit, și mărturia mea o va susține pe a ta. Te iau sub protecția mea. Nu mai tremura așa! N-am să te părăsesc.

Îi zâmbi și palma lui mare de sportiv îi strânse brațul. Încurajată, ea murmură:

– Dacă așa crezi… Alături de tine, am impresia că într-adevăr nu trebuie să mă mai tem de nimic.

– Îți mulțumesc că ai încredere în mine.

Se aplecă și o sărută ușor pe frunte.

– Vezi, Nathalie… Ai visat să ai o viață ușoară, dar tocmai mi-ai dovedit că ești și foarte curajoasă, făcându-mi aceste mărturisiri. Nu numai că ești frumoasă, dar sinceritatea ta mă impresionează. Poate că eu am sufletul unui câine credincios, dar vreau să te salvez și să te ajut să duci o viață normală. Eu ador să locuiesc la țară; poate că și ție îți place? Îmi petrec jumătate din săptămână pe proprietatea mea de la țară. Așa cum ți-am mai propus, vei veni poate să-ți petreci un weekend acolo și, dacă o să-ți placă, Dumnezeule… poate că vei accepta să rămâi de tot și să-ți împarți viața cu un celibatar care până astăzi refuza ideea căsătoriei.

Nathalie își împreună mâinile, le strânse cu putere și păli.

– Vrei să spui că…

– Îmi placi la nebunie. Este pentru prima oară când simt așa ceva! Am treizeci și cinci de ani și cred că a sosit timpul să-mi întemeiez o familie. Îți plac copiii?

Atunci, dintr-o dată, Nathalie izbucni în plâns. El își trecu brațul pe după umerii ei.

– Draga mea, te-am făcut să plângi?

Ea bolborosi:

– Nu-mi vine să cred că vorbești serios… Mi se pare imposibil… Este un vis atât de nebunesc, atât de minunat…

– Nathalie, draga mea, n-aș avea cruzimea să spun lucruri pe care nu le gândesc… Dar, să nu mai întârziem, datoria ne cheamă. Este vorba să salvăm viața unei nevinovate. După aceea, vom avea tot timpul să vorbim despre viitorul nostru. Dar, înainte să anunțăm poliția, vreau să mă sfătuiesc cu un prieten de-al meu care este consilier de stat.

Laurent Seguin avea afaceri importante cu mătase în Suedia și avea legături strânse cu industriași locali și mari magazine suedeze, dar cunoștea și numeroase personalități.

De îndată ce se urcă în mașină, se îndreptă către prietenul său, consilierul de stat. Avu norocul să-l găsească acasă când, însoțit de Nathalie, se prezentă la domiciliul acestuia, o clădire foarte frumoasă care se înălța într-un cartier rezidențial numit Gardet.

Nathalie era pradă unei vii îngrijorări, când un servitor stilat îi invită pe oaspeți să intre pe ușa înaltă care dădea într-un imens birou, mobilat foarte sobru. Stăpânul casei, Yan Borgden, era un bărbat de vreo cincizeci de ani, foarte înalt, foarte blond, cu o față deschisă; era adevăratul tip nordic.

Îi strânse cu simpatie mâna franțuzoaicei, exclamând:

– Ce vânt bun vă aduce la mine?

– Este mai degrabă o furtună, răspunse Laurent.

Apoi, întorcându-se spre Nathalie, o prezentă prietenului său, după care-i făcu o relatare a incredibilei aventuri a fetei.

Borgden îl ascultă cu maximă atenție, apoi spuse:

– Știați că domnișoara Chantereine, care a moștenit una dintre cele mai mari averi din țara noastră, este considerată a nu fi în deplinătatea facultăților sale mentale? Trebuia să fie internată într-o clinică particulară, când a evadat din mașina psihiatrului, împingându-l pe șofer sub roțile unui camion… Am auzit această informație la televizor. Poliția o caută peste tot pe această nefericită…

– Se pare că ești la curent cu faptele, zise Laurent, mirat.

– Într-adevăr, pentru că prietenul meu cel mai bun, contele Alkenberg, tocmai mi-a telefonat ca să-mi ceară ajutorul în această afacere. Este foarte îndrăgostit de domnișoara Chantereine și vrea să se căsătorească cu ea.

– Incredibilă coincidență! făcu Laurent.

– Poți s-o mai spui o dată!… Alkenberg afirmă că este vorba despre o internare abuzivă care a fost pusă la cale de un anume Olaf Wesborg, bărbatul care te-a contactat la Paris, domnișoară Roux, și care după tot ceea ce mi-ați ispus, este gata să înfăptuiască o nelegiuire îngrozitoare… De altfel, voi telefona imediat unde trebuie. Înainte să contactăm poliția, va trebui să avem chiar aici o întrunire ca să hotărâm car este cel mai bun mod de a acționa.

În timp ce-și termina fraza, ridică receptorul de pe birou și formă numărul lui Igor.

Îl obținu imediat pe acesta la capătul firului.

– Dragul meu Igor… Vino imediat până la mine… Este aici o persoană care ți-ar fi foarte folositoare și care ar putea să dovedească faptul că Olaf Wesborg este o canalie mârșavă.

Epilog

– Cum te mai simți în dimineața asta?

Vocea morocănoasă a doctorului o trezi brusc pe Carole.

Se ridică în pat, văzu decorul din jurul ei și-i trebuiră câteva secunde să realizeze că se află în rezerva unui sanatoriu.

– Cum te simți? repetă doctorul.

– Foarte bine, mulțumesc.

Încercă să zâmbească.

– Ah, văd că începem să devenim rezonabili!

Se apropie de ea, îi luă mâna ca să-i ia pulsul „bolnavei", îi spuse câteva cuvinte infirmierei care-l însoțea, și ieși.

Carole rămase singură în această încăpere ce semăna cu o celulă. Se ridică din pat, își făcu toaleta, se îmbrăcă. O altă infirmieră îmbrăcată în gri intră aducând o tavă pe care erau două tartine cu unt și un ceai prost.

Degeaba încercă fata să discute cu infirmiera… Aceasta se prefăcea că nu înțelege și nu-i răspunse.

În ciuda optimismului ei, pe măsură ce trecea timpul, Carole se simțea din nou cuprinsă de descurajare. Abia spre

mijlocul după-amiezii, tânăra infirmieră care-l însoțise pe doctor, apăru din nou. Fără să spună un cuvânt, îi strecură Carolei un plic și ieși imediat. Pe hârtia albă a plicului nu era scris nici un nume. Fata rupse cu febrilitate plicul și citi mesajul…

Bucuria pe care o resimți fu atât de violentă încât crezu că inima va înceta să-i mai bată. Erau doar câteva rânduri de la Igor.

Citi:

„Nu încerca nimic. Supune-te. Chiar de mâine, vei fi din nou la Stockholm. Fac tot ce pot și mă gândesc la tine."

Abia terminase de citit, că auzi pași pe coridor. Îmăpturi repede hârtia și o ascunse sub pernă.

Aproape imediat, ușa se deschise și apăru profesorul Malmoor. Acesta remarcă imediat tulburarea fetei.

Cu o voce aspră, îi strigă:

– Dă-mi biletul pe care ți l-a dat infirmiera!

Carole păli și bâigui:

– Nu înțeleg.

El repetă fraza, întinzând mâna spre ea.

– Dă-mi biletul acela!

Ea încercă să nege, dar vocea ei era lipsită de convingere. De altfel, doctorul, fără s-o mai asculte, aruncă o privire circulară prin încăpere. Fără îndoială că-și dădu seama că în afară de pat, nu mai putea exista o altă ascunzătoare. Cu inima strânsă, Carole îl văzu ridicând cu un gest brusc cuvertura și perna. Hârtia alunecă jos… Fără un cuvânt, el o ridică și o citi.

Chipul îi încremeni. Ridică ochii spre Carole care, mai mult moartă decât vie, se aștepta la o explozie de furie.

I se păru că zărește în ochii palizi ai doctorului o licărire ucigașă, dar acesta se abținu și ieși fără un cuvânt, trântind ușa în urma lui.

Incidentul acesta se petrecuse atât de repede încât Carole avea senzația că primise o lovitură în stomac. Așadar, tot planul contelui Alkenberg se va prăbuși fără îndoială…

O cuprinse o groază cumplită. Acum, dușmanii săi cu siguranță că nu se vor da în lături de la nimic ca să se debaraseze de ea.

Nu-i trebui mult până să aibă certitudinea că nu se înșelase. Pași repezi se auziră de cealaltă parte a ușii. Cheia se răsuci în broască și un infirmier, un bărbat cu înfățișare fioroasă și cu o statură de atlet, cu craniul complet ras, apăru în prag.

– Vino! îi ordonă el.

O împinse cu brutalitate înainte, în timp ce o infirmieră care se ținea mai la o parte, îi aruncă pe umeri o pelerină de molton. Pe Carole puse stăpânire o spaimă teribilă. Reuși să strige:

– Unde mă duceți?

Dar cei doi răpitori ai săi nu-i răspunseră. Merseră pe un coridor alb care dădea într-o curte pătrată. O ploaie fină udase pământul. În fața unui garaj, Carole văzu o mașină de ambulanță oprită la câțiva metri. Așadar, văzându-i ascunzătoarea descoperită, Malmoor nu șovăia s-o expedieze într-o direcție necunoscută.

Pentru Carole, a urca în această mașină era sfârșitul tuturor speranțelor ei.

Își dădu seama că trebuia, cu orice preț, să întârzie această clipă. Se întoarse spre infirmieră și-i spuse:

– Unde a pus profesorul Malmoor banii pe care i-am avut în poșetă? Aș fi vrut să vă dau amândurora o atenție.

Cuvinte magice! Imediat, cei doi însoțitori ai ei schimabră o privire și infirmiera sugeră:

– Probabil că poșeta v-a fost dusă la vestiar. Aș putea să mă duc s-o caut.

– M-aș bucura foarte mult s-o primesc.

În timp ce femeia aceasta cu părul cărunt sub boneta albă se îndepărta, atitudinea infirmierului se schimbă complet. Plin de solicitudine, o întrebă:

– Nu vă este frig?

Ea îi răspunse:

– Dacă înțeleg eu bine, sunt trimisă într-un alt sanatoriu?

El ridică sprâncenele și-i răspunse pe un ton mai îngăduitor:

– Cred că vă duce la Nyköping. Dar nu sunt sigur. Veți fi, de altfel, mai bine ca aici.

Atunci, jucând totul pe o carte, Carole îi spuse:

– Vrei să câștigi cinci mii de coroane?

Ochii bărbatului licăriră lacomi. Ea adăugă:

– Eu am moștenit o mare avere și, ca să pună mâna pe ea, rudele mele vor să mă declare nebună. Am prieteni puternici, printre care și contele Alkenberg, care până la urmă mă vor elibera. Dacă mă ajuți să scap de aici, îți voi da suma pe care ți-am promis-o.

Bărbatul nu-i răspunse imediat. Era evident că se gândea profund. În afară de asta, probabil că mulți bolnavi spuneau asemenea lucruri. Totuși, privind-o pe Carole, el trebuie să-și fi dat seama că ea spune adevărul, pentru că, vorbind încet, spuse:

– De acord. Eu trebuie să vă însoțesc în ambulanță.

Apoi tăcu, pentru că tocmai apăruse infirmiera fluturând poșeta Carolei. Aceasta scoase o monedă de zece coroane și i-o dădu.

În aceeași clipă, șoferul ambulanței traversă curtea și se urcă pe scaunul lui. Supusă, Carole îl urmă pe infirmier și se așeză lângă el în mașină.

Șoferul puse mașina în mișcare, dar când să accelereze, se auzi vocea profesorului Malmoor:

– Oprește!

Acesta venea în grabă spre ei.

Preț de o clipă, Carole se întrebă dacă nu cumva o va escorta chiar el până la Nyköping. În acest caz, toate planurile ei de evadare se vor prăbuși. Dar nu fusese decât o alarmă falsă… Profesorul îi dădu șoferului un bilet și unele instrucțiuni pe care Carole nu le înțelese.

Cinci minute mai târziu, mașina ieșea din parcul clinicii. Începea să se înserereze. Deja la marginea pădurii apăruse ceața. Infirmierul se aplecă înspre pacienta lui și-i spuse în șoaptă:

– Curând vă voi face semn, și veți simula un leșin.

Ce ușurare! Carole nu mai era singură, avea un aliat…

Continuară să meargă în tăcere. Deodată, infirmierul o strânse de mână. Ea înțelese că venise momentul. Scoase un geamăt sfâșietor și-și dădu capul pe sapte.

Atunci, însoțitorul ei bătu cu putere în geamul cae-l despărțea de șofer și-i dădu acestuia ordin să oprească.

– Ia sărurile din trusa de urgență!… Bolnava și-a pierdut cunoștința!

În timp ce șoferul sări jos, infirmierul coborî și el, ca pentru a-și ajuta colegul să scoată din mașină trusa de urgență.

Șoferul tocmai pusese cutia de metal pe marginea șoselei, când infirmierul, cu o mișcare rapidă, urcă pe scaunul din față și porni mașina, fără să asculte strigătele colegului său, accelerând la maximum.

*

Mașina rula cu viteză.

Farurile puternice străpungeau tenebrele care păreau să-i învăluie.

Trebuia să cunoști într-adevăr foarte bine regiunea și șoseaua ca să circuli cu o asemenea viteză și să nu te prăbușești în prăpastiile care apăreau uneori brusc la poalele muntelui, ca niște guri amenințătoare.

După câteva minute ale unei curse dezlănțuite, camioneta se opri brusc.

O altă mașină era așezată de-a latul șoselei. Carole, care se aplecase să vadă, recunoscu cu stupoare mașina poliției suedeze cu însemnele specifice. Oare scăpase de torționarii săi ca să cadă într-o altă capcană?

Infirmierul se întoarse spre ea. Fața îi era lividă. Era probabil cuprins de o teribilă îndoială. Lăsându-se amăgit de mirajul banilor, nu devenise oare complicele unei criminale?

Dar deja ofițerul de poliție venea spre ambulanță.

Instinctiv, Carole închise ochii, ca și cum era iarăși gata să leșine, de astă dată de-a binelea.

– Mergeți la clinica profesorului Malmoor, din Nyköping, nu-i așa?

Infirmierul înclină capul afirmativ. Polițistul continuă:

– Bolnava pe care o transportați este o franțuzoaică, domnișoara Carole Chantereine?

– Într-adevăr, bolborosi omul, care era mai mult mort decât viu.

Carole își dădu seama că totul îi era potrivnic. Deschise ochii… Și atunci, descoperi în spatele poliției o a doua mașină, pe care n-o văzuse până acum. Sângele îi alergă mai repede prin vene, pentru că tocmai îl recunoscuse pe contele Alkenberg.

În clipa aceea, nu mai văzu decât că Igor alerga spre ea și-l auzi strigând-o cu o voce vibrând de emoție:

– Carole!…

Dintr-un salt, Carole fu pe șosea. El îi deschise brațele și ea se prăbuși la pieptul lui, neștiind dacă nu cumva trăia un vis imposibil; încă se îndoia de această realitate.

– Ești chiar tu! Tu m-ai salvat!…

Își dădu seama că, în sfârșit, coșmarul ei se terminase.

De altfel, contele îi spuse plin de emoție:

– Tocmai am obținut, în fața martorilor, mărturia lui Olaf Wesborg… el s-a asociat complotului pus la cale de maiorul Randall și de Ingrid Ronneby, cu scopul de a te declara nebună.

– Este înfiorător…

– Dar mai e ceva, și mai rău…

– Ce?

– Cu siguranță că punea la cale uciderea ta, pentru că a adus din Franța o artistă care-ți seamănă foarte bine, și-și propusese să se căsătorească cu ea care, de fapt, te-ar fi întruchipat pe tine.

– De unde știi toate astea?

– Întâmplarea a făcut să le aflu. Îți voi explica mai târziu.

– Dar Ingrid, era și ea complice?

– Ea a fost cea care a intrat în camera ta în noaptea aceea și ți-a fluturat prin fața ochilor pumnalul… În felul acesta, nenorociții de ei, închizându-te într-un sanatoriu ca nebună, se gândeau că vor obține tutela bunurilor tale… Am venit la sanatoriu cu poliția, care consemnase deja declarațiile lui Olaf, pentru a-i cere socoteală profesorului Malmoor și a-l obliga să-ți dea drumul imediat din sanatoriu… Dar când am ajuns, cel care s-a făcut complice cu acești criminali ne-a spus că tocmai te expediase cu o ambulanță în altă parte… Am fost ușurați când v-am găsit…

Igor îi mai dădu și alte amănunte. Îi povesti cum, cu ajutorul unui prieten al său, consilier de stat, și cu sprijinul lui Nathalie, fusese anunțată poliția…

Carole însă nu mai auzea nimic. Nervii ei, întinși la maximum de atâtea emoții, cedară… Ar fi căzut, dacă Igor n-ar fi prins-o în brațe. Plângea în hohote la pieptul salvatorului său.

Dar, încetul cu încetul, lacrimile se potoliră și o bucurie de nespus luă locul suferinței… Știa că de acum nu va mai fi singură și că acela care tocmai o smulsese cu atâta generozitate din mâinile călăilor ei va fi pentru ea mai mult decât un prieten…

*

Din generozitate, Carole refuză să depună plângere împotriva celor care vruseseră să-i fure moștenirea. Fericirea care o cuprinsese o îndemna la indulgență.

Îi mulțumi lui Nathalie pentru intervenția ei și de asemeni, își ținu promisiunea față de infirmierul care-i crezuse povestea.

*

Câteva săptămâni mai târziu, prietenii contelui Igor Alkenberg aflară cu stupoare că acela pe care-l consideraseră un celibatar convins se va căsători cu o fermecătoare franțuzoaică, întâlnită în împrejurări mai mult decât romantice.

Logodna avu loc la castelul Strinberg, unde o petrecere magnifică adună la un loc cele mai mari nume ale Suediei.

Carole, mai încântătoare ca niciodată, reuși s-o cunoască pe viitoarea ei soacră, întoarsă special pentru această petrecere de pe Coasta de Azur.

– Copila mea, îi spusese ea după ce și ultimii invitați plecaseră, îmi pierdusem speranța să-l mai văd vreodată pe fiul meu însurat. Tu ai făcut o minune. Și pentru ca fericirea mea să fie deplină, ești și franțuzoaică, iar Franța este cea de-a doua patrie a mea…

Cum tocmai în clipa aceea, Igor se apropie de cele două femei, contesa Alkenberg se retrase discret ca să-i lase pe cei doi logodnici într-o tandră intimitate.

– O îndrăgesc deja pe mama ta din tot sufletul, zise Carole ridicând spre cel pe care-l iubea ochii strălucind de tandrețe.

Igor o strânse cu dragoste la piept și-i spuse:

– Iar eu, dragostea mea, te iubesc cum nu credeam vreodată că este posibil să iubești… Îți datorez un miracol…

În clipa aceea, un valet aduse o telegramă ce venea de la Lyon.

Vă dorim din toată inima aceeași fericire ca a noastră.
Nathalie și Laurent Seguin.

Carole zâmbi.

– Mă bucur pentru fata asta. A făcut o căsătorie minunată, pe care a meritat-o cu adevărat.

În micul salon decorat romantic, luminat de licăririle capricioase ale lumânărilor înfipte în sfeșnicele de argint, cei doi se gândeau din nou la momentele tragice care precedaseră acest fericit deznodământ…

O liniște impregnată de iubire îi învălui. Era preludiul contopirii a două inimi în fața cărora se deschidea o viață plină de promisiuni și de fericire.

Sfârșit